COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.9.2017
C(2017) 6389 final

COMUNICARE A COMISIEI

din 28.9.2017

MANUAL PRIVIND EMITEREA ŞI EXECUTAREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

CUPRINS

Lista abrevierilor 6

PREFAȚĂ 10

INTRODUCERE 11

1. Prezentare generală a mandatului european de arestare (MEA) 11

1.1. MEA - context 11

1.2. Definiția și principalele caracteristici ale MEA 11

1.3. Formularul MEA 13

PARTEA I: EMITEREA MEA 15

2. Cerințele emiterii unui MEA 15

2.1. Domeniul de aplicare al MEA 15

2.1.1. Emiterea unui MEA în scopul efectuării urmăririi penale 15

2.1.2. Emiterea unui MEA în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate 16

2.1.3. Cerința existenței unei decizii judiciare executorii 17

2.2. Lista celor 32 de infracțiuni care duc la predare fără verificarea dublei incriminări 18

2.3. Infracțiuni accesorii 18

2.4. Proporționalitatea 19

2.5. Alte măsuri existente în temeiul unor instrumente juridice ale Uniunii de cooperare judiciară în materie penală 20

2.5.1. Ordinul european de anchetă (OEA) 21

2.5.2. Transferul deținuților 22

2.5.3. Ordinul european de supraveghere judiciară (OESJ) 23

2.5.4. Transferul deciziilor de probațiune și a sancțiunilor alternative 24

2.5.5. Sancțiuni financiare 24

2.5.6. Transferul procedurilor penale 25

2.6. Principiul specialității și posibilitatea de a face obiectul urmăririi penale pentru alte infracțiuni 25

3. Procedura de emitere a unui MEA 27

3.1. Alte proceduri penale în curs și MEA privind aceeași persoană 27

3.1.1. În statul membru emitent 27

3.1.2. În alt stat membru 27
3.2. Completarea formularului de MEA 28
3.2.1. Informații care sunt întotdeauna necesare 28
3.2.2. Informații suplimentare utile oferite de către autoritatea judiciară emitentă 29
3.3. Transmiterea MEA 29
3.3.1. În cazul în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut 29
3.3.2. În cazul în care locul în care se află persoana căutată este cunoscut 30
3.3.3. Transmiterea MEA statelor membre care nu folosesc SIS 31
3.4. Traducerea MEA 31
3.5. După ce persoana căutată este arestată: cooperarea și comunicarea cu autoritățile competente din statul membru de executare 32
PARTEA II: EXECUTAREA UNUI MEA 33
4. Procedura de executare a unui MEA 33
4.1. Termenul de luare a deciziei privind executarea MEA 33
4.2. Termenele de predare a persoanei căutate (după luarea deciziei privind executarea MEA) 34
4.3. Traducerea MEA 34
4.4. Comunicarea dintre autoritățile judiciare competente ale statelor membre *înainte* de luarea deciziei privind predarea 35
4.4.1. Momentul comunicării 35
4.4.2. Modul de comunicare 36
4.5. Obligația autorității judiciare de executare de a informa autoritatea judiciară emitentă *după* adoptarea deciziei privind predarea 38
4.5.1. Informații privind decizia referitoare la predare 38
4.5.2. Informații privind timpul petrecut în detenție 38
4.6. Menținerea persoanei căutate în detenție în statul membru de executare 40
5. Decizia de predare 40
5.1. Obligația generală de a executa MEA 40
5.2. Lista celor 32 de infracțiuni care duc la predare fără verificarea dublei incriminări 41
5.3. Infracțiuni accesorii 41
5.4. Motive de neexecutare (de refuz) 42
5.4.1. Motive de neexecutare obligatorie 42

5.4.2. Motive de neexecutare facultativă 44
5.5. Judecata *in absentia* 46
5.6. Aprecieri ale autorității judiciare de executare privind drepturile fundamentale 48
5.7. Proporționalitate - rolul statului membru de executare 50
5.8. Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent 51
5.8.1. Revizuirea pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate cu caracter permanent 51
5.8.2. Returnarea cetățenilor și a rezidenților 52
5.9. Amânarea sau predarea temporară 52
5.9.1. Din motive umanitare grave 52
5.9.2. Procedură penală în curs de desfășurare sau executarea unei pedepse privative de libertate 53
5.9.3. Predarea temporară în loc de amânare 53
5.9.4. Amânarea MEA din cauza identificării unui risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoana căutată 54
5.10. Mai multe MEA privind aceeași persoană 54
5.10.1. Cum se decide ce MEA se execută 54
5.10.2. Proceduri desfășurate în paralel 55
6. Computarea detenției executate în statul membru de executare 56
7. Predare ulterioară 56
7.1. Către un alt stat membru 56
7.2. Către un stat terț 57
8. Obligații privind țări terțe 58
8.1. MEA și o cerere de extrădare simultană pentru aceeași persoană 58
8.1.1. Cereri din partea statelor terțe 58
8.1.2. Cereri formulate de Curtea Penală Internațională (CPI) 59
8.2. Extrădare prealabilă dintr-un stat terț și principiul specialității 59
9. Tranzit 60
9.1. Tranzitul printr-un alt stat membru 60
9.2. Cetățenii și rezidenții statului membru de tranzit 60
9.3. Extrădarea dintr-un stat terț într-un stat membru 61
10. MEA neexecutate 61

10.1. Asigurarea faptului că persoana nu este arestată din nou în același stat membru 61

10.2. Informarea statului membru emitent 61

10.3. Examinarea de către autoritățile judiciare emitente a oportunității de a menține MEA 61

10.4. Revizuirea MEA care sunt în SIS de mult timp 62

11. Drepturile procedurale ale persoanei căutate 62

11.1. Dreptul la servicii de interpretare și traducere 63

11.2. Dreptul la informare 63

11.3. Dreptul de a fi asistat de un avocat 64

11.4. Dreptul de a informa o persoană terță cu privire la lipsirea de libertate 64

11.5. Dreptul de a comunica cu persoane terțe 65

11.6. Dreptul de a comunica cu autoritățile consulare 65

11.7. Drepturi specifice pentru copii 65

11.8. Dreptul la asistență judiciară 65

ANEXA I – Decizia-cadru privind MEA, consolidare neoficială 67

ANEXA II – FORMULARUL MEA, cuprins în anexa la Decizia-cadru privind MEA 92

ANEXA III – ORIENTĂRI PRIVIND MODALITĂȚILE DE COMPLETARE A FORMULARULUI MEA 99

ANEXA IV – LIMBILE ACCEPTATE DE STATELE MEMBRE ÎN MOMENTUL PRIMIRII UNUI MEA 116

ANEXA V — LISTA HOTĂRÂRILOR CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE REFERITOARE LA DECIZIA-CADRU PRIVIND MEA 118

ANEXA VI — HOTĂRÂRI ALE CURȚII DE JUSTIȚIE REFERITOARE LA PRINCIPIUL *NE BIS IN IDEM* 120

ANEXA VII – FORMULAR-TIP PRIVIND DECIZIA MEA 125

ANEXA VIII — LISTA STATELOR MEMBERE A CĂROR SISTEM JURIDIC PERMITE PREDAREA PENTRU SĂVÂRSIREA UNOR INFRACȚIUNI CARE SE SANCȚIONEAZĂ CU O PEDEAPSĂ INFERIOARĂ PRAGULUI STABILIT LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1) DIN DECIZIA-CADRU PRIVIND MEA, ATUNCI CÂND ACESTEA SUNT ACCESORII FAȚĂ DE INFRACȚIUNILE PRINCIPALE ÎN MEA 127

ANEXA IX - MODEL ORIENTATIV DE NOTĂ PRIVIND DREPTURILE PERSOANEI ARESTATE ÎN BAZA UNUI MEA 128

Lista abrevierilor

CAAS	Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen
CoE	Consiliul Europei
MEA	mandat european de arestare
OEA	ordin european de anchetă
RJE	Rețeaua judiciară europeană
OESJ	ordin european de supraveghere judiciară
Decizia-cadru privind MEA	Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre
SIRENE	Solicitare de informații suplimentare la intrarea pe teritoriul național
SIS	Sistemul de informații Schengen
TFUE	Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

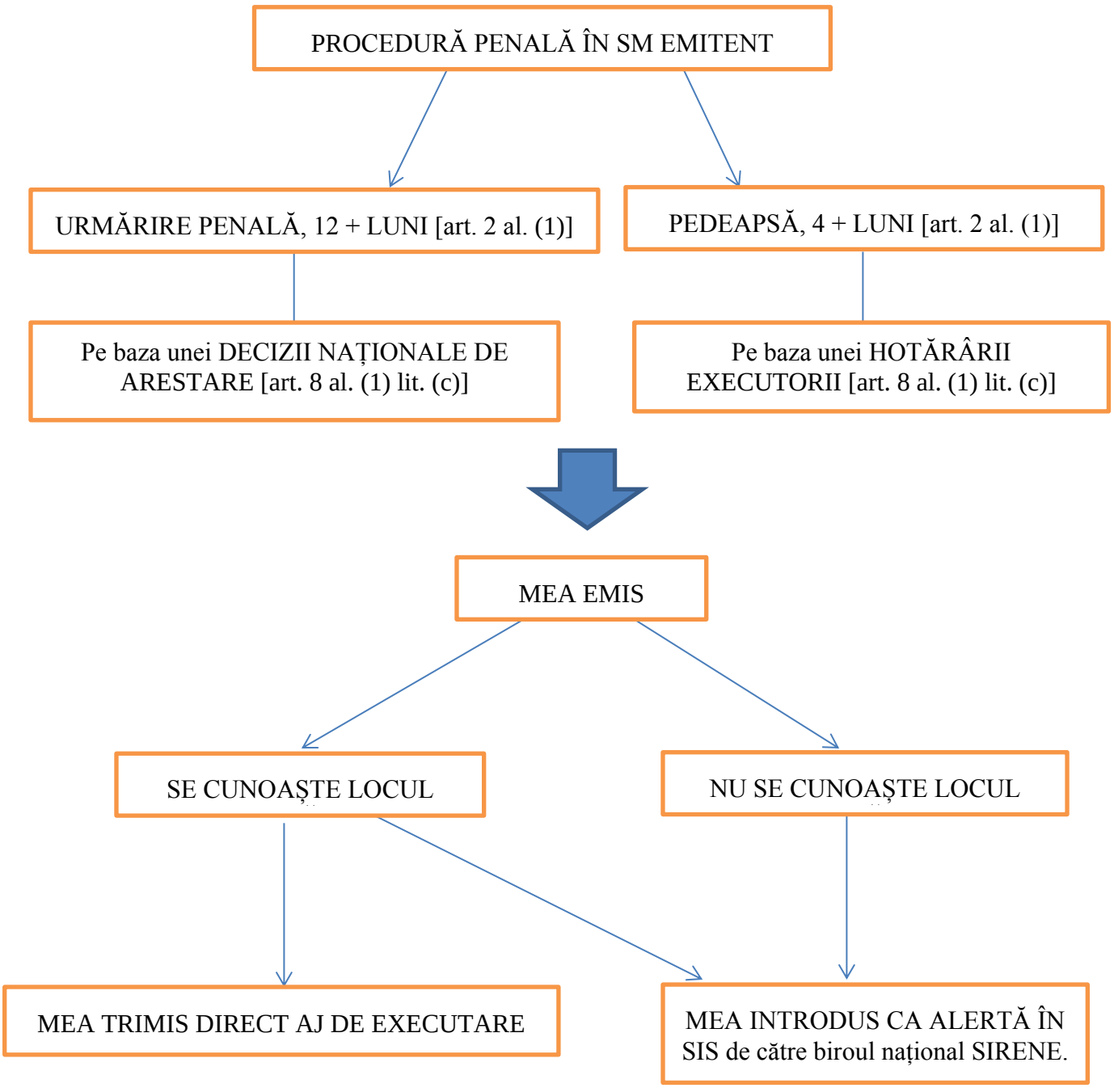
Declinare a responsabilității:

Manualul de față nu este nici obligatoriu din punct de vedere juridic și nici exhaustiv. Nu aduce atingere legislației în vigoare la nivelul Uniunii sau evoluțiilor acesteia. De asemenea, nu aduce atingere interpretării cu valoare de autoritate a dreptului Uniunii care poate fi dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

EMITEREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Pașii principali

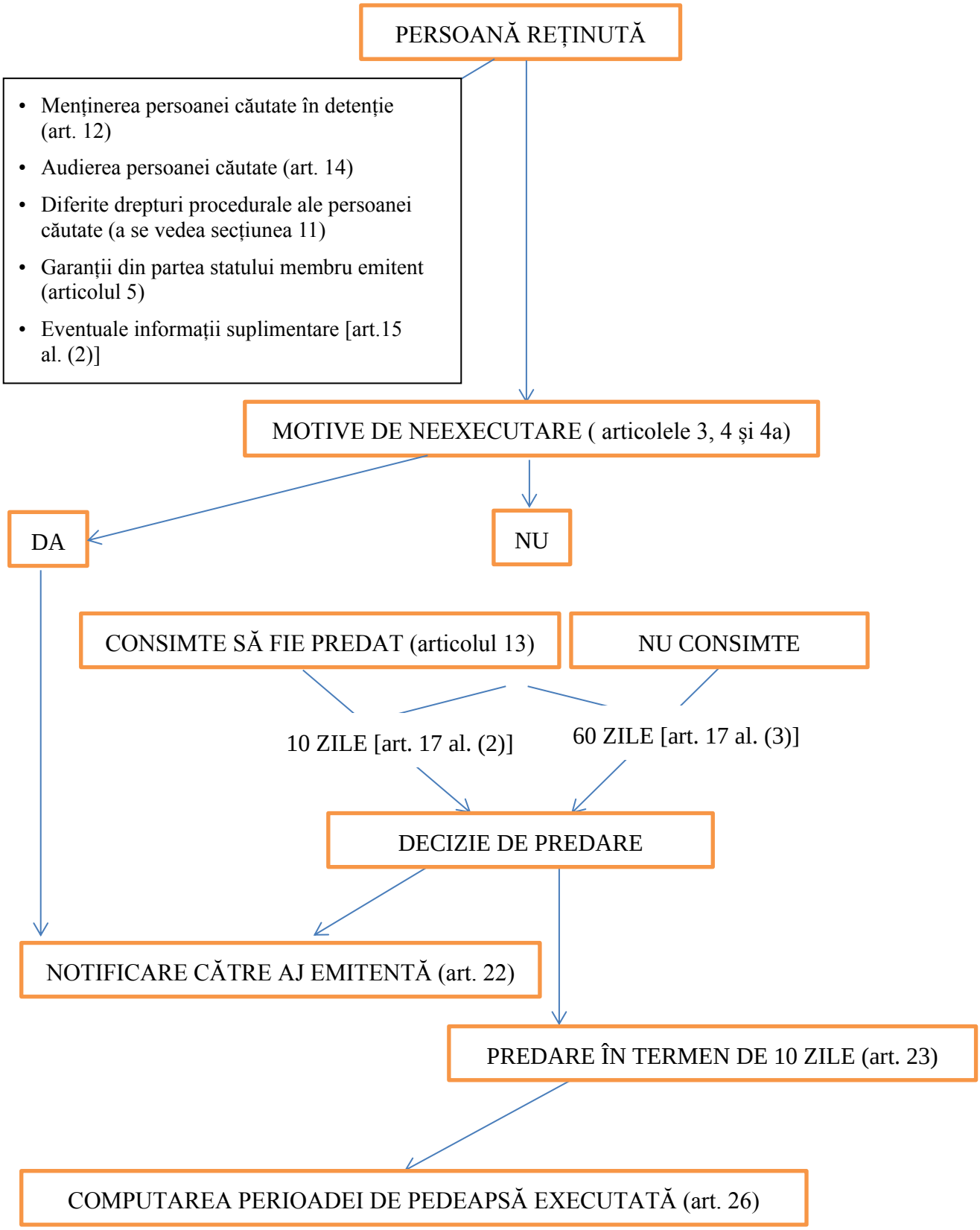
(AJ = autoritate judiciară)

EXECUTAREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Pașii principali

(AJ = autoritate judiciară)

PREFAȚĂ

Manualul de față reprezintă o versiune revizuită a Manualului european privind modalitățile de emitere a unui mandat european de arestare, redactat de Consiliu în 2008[1] și actualizat în 2010[2]. După expirarea perioadei de tranziție de cinci ani prevăzută în Tratatul de la Lisabona în ceea ce privește așa-numitul fost al treilea pilier de instrumente juridice[3], inclusiv Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre[4] (denumită în continuare „Decizia-cadru privind MEA"), Comisia a preluat sarcina actualizării și revizuirii manualului.

Manualul ține seama de experiența acumulată pe parcursul ultimilor 13 ani de aplicare a mandatului european de arestare în Uniune. Scopul acestei revizuiri este actualizarea manualului, pentru a-l face mai cuprinzător și mai ușor de utilizat. Pentru a pregăti prezenta versiune a manualului, Comisia a consultat diferiți experți și părți interesate, inclusiv Eurojust, secretariatul Rețelei Judiciare Europene, precum și experți și autorități judiciare din statele membre.

Manualul este disponibil pe internet la adresa: https://e-justice.europa.eu în toate limbile oficiale ale Uniunii.

1 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31.
2 17195/1/10 REV 1 COPEN 275 EJN 72 EUROJUST 139.
3 Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.
4 OJ L 190, 18.7.2002, p. 1.

INTRODUCERE

1. PREZENTARE GENERALĂ A MANDATULUI EUROPEAN DE ARESTARE (MEA)

1.1. MEA - context

Decizia-cadru privind MEA a fost adoptată de Consiliu la 13 iunie 2002, statele membre având obligația de a lua, până la 31 decembrie 2003, măsurile necesare pentru a o respecta. Începând cu 1 ianuarie 2004, noul regim de predare a înlocuit, cu puține excepții, acordurile de extrădare. În ceea ce privește predarea între statele membre, au fost înlocuite dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții:

(a) Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 (ETS nr. 024), Protocolul adițional la aceasta din 15 octombrie 1975 (ETS nr. 086), al doilea Protocol adițional la aceasta din 17 martie 1978 (ETS nr. 098) și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977 (ETS nr. 090), în partea referitoare la extrădare;

(b) Acordul dintre cele 12 state membre ale Comunităților Europene privind simplificarea și modernizarea modalităților de transmitere a cererilor de extrădare, din 26 mai 1989;

(c) Convenția din 10 martie 1995 privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene[5];

(d) Convenția din 27 septembrie 1996 privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene[6];

(e) Titlul III, capitolul 4, din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune[7].

1.2. Definiția și principalele caracteristici ale MEA

MEA reprezintă o decizie judiciară executorie în Uniune, emisă de un stat membru și executată în alt stat membru, pe baza principiului recunoașterii reciproce.

Astfel cum a arătat Curtea de Justiție în Hotărârile pronunțate în cauza C-452/16 PPU, Poltorak[8], și în cauza C-477/16 PPU, Kovalkovas[9], rezultă din articolul 1 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA că mandatul european de arestare constituie o „decizie judiciară”, care trebuie să fie emisă de o „autoritate judiciară”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din decizia menționată. Curtea de Justiție a hotărât că termenul „autoritate judiciară” de la articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA nu include doar

5 JO C 78, 30.3.1995, p. 2.
6 JO C 313, 23.10.1996, p. 12.
7 JO L 239, 22.9.2000, p. 19.
8 Hotărârea Curții de Justiție din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.
9 Hotărârea Curții de Justiție din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861.

judecătorii sau instanțele unui stat membru, ci poate fi extins, în sens larg, la autoritățile care participă la administrarea justiției în cadrul sistemului juridic vizat. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a constatat că termenul „autoritate judiciară”, menționat la acest articol, nu poate fi interpretat ca incluzând și organele de poliție sau un organ executiv al unui stat membru, cum ar fi un minister, și că actele emise de astfel de autorități nu pot fi considerate „decizii judiciare”.

Mandatul european de arestare a înlocuit sistemul tradițional de extrădare cu un mecanism mai simplu și mai rapid de predare a persoanelor căutate în vederea derulării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate. Un mandat poate fi emis:

(a) pentru efectuarea urmăririi penale în legătură cu fapte care se pedepsesc în temeiul dreptului intern cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate al cărei prag maxim este de cel puțin 12 luni (pe parcursul cercetării penale, al audierilor şi al etapelor procesului, până când condamnarea devine definitivă) sau

(b) pentru executarea unei condamnări sau a unei măsuri de siguranță de cel puțin patru luni.

Punctele (a) și (b) nu sunt cumulative.

Pentru ca cererile să fie mai simplu şi mai uşor de soluționat, acestea sunt emise în prezent în mod uniform, prin completarea unui formular de MEA. Cu toate acestea, este întotdeauna necesar ca o hotărâre executorie sau un mandat de arestare ori o decizie judiciară similară să fi fost emisă la nivel național înainte și separat de MEA (a se vedea secțiunea 2.1.3.).

Autoritățile centrale, care jucau un rol semnificativ în procesul de extrădare, sunt excluse din procesul de luare a deciziilor în procedurile aferente MEA. Cu toate acestea, articolul 7 din Decizia-cadru privind MEA prevede că statele membre pot desemna autorități centrale pentru a asista și sprijini autoritățile judiciare, în special în ceea ce privește primirea și transmiterea MEA.

În statele membre în care Sistemul de informații Schengen (SIS) este în funcțiune (la data la care prezentul manual a fost întocmit, toate statele membre cu excepția Ciprului și Irlandei), birourile naționale SIRENE joacă un rol important în procesul aferent MEA atunci când se introduce o alertă corespunzătoare în SIS. Normele și procedurile privind cooperarea dintre statele membre în ceea ce privește alertele în vederea arestării pe baza MEA sunt detaliate la articolele 24-31 din Decizia 2007/533/JAI a Consiliului din 12 iunie 2007 privind înființarea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen de a doua generație (SIS II)[10] („Decizia SIS II”) și la punctul 3 din Manualul SIRENE[11].

[10] JO L 205, 7.8.2007, p. 63.

[11] Decizia de punere în aplicare (UE) 2016/1209 a Comisiei din 12 iulie 2016 de înlocuire a anexei la Decizia de punere în aplicare 2013/115/UE a Comisiei privind Manualul SIRENE și alte măsuri de punere în aplicare a Sistemului de informații Schengen de a doua generație (SIS II) (JO L 203, 28.7.2016, p. 35).

Decizia-cadru privind MEA reflectă o filozofie de integrare într-un spațiu judiciar comun. Acesta este primul instrument juridic care, ceea ce implică cooperarea în materie penală între statele membre bazată pe principiul recunoașterii reciproce. Decizia statului membru emitent trebuie recunoscută fără alte formalități și exclusiv pe baza criteriilor judiciare.

Predarea cetățenilor proprii este un principiu și o regulă generală, cu puține excepții. Aceste excepții se referă la executarea pedepselor cu închisoarea în țara de origine și se aplică în mod egal rezidenților. Practica a arătat că, în Uniune, aproape o cincime dintre toate predările privesc un cetățean propriu al unei țări.

Motivele pentru care se poate refuza executarea sunt limitate și prevăzute în mod exhaustiv la articolele 3, 4 și 4a din Decizia-cadru privind MEA. La articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA sunt menționate 32 de categorii de infracțiuni în cazul cărora nu trebuie să se verifice dubla incriminare ca motiv de neexecutare și de nepredare. Se ține seama de modul cum sunt definite aceste infracțiuni în statul membru emitent și trebuie ca în acest stat pragul maxim al pedepsei cu închisoarea sau al măsurii de siguranță privative de libertate care se pot impune în cazul acestor infracțiuni să fie de cel puțin trei ani.

În cazul în care infracțiunile respective nu sunt considerate de către autoritatea competentă din statul membru emitent ca infracțiuni care intră în sfera de aplicare a articolului 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, dubla incriminare se poate totuși aplica. Curtea de Justiție a recunoscut, în cauza Grundza[12], că, în cadrul aprecierii dublei incriminări, autorității competente din statul membru de executare îi revine sarcina de a verifica dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, ar fi de asemenea, ca atare, în ipoteza în care ar fi avut loc pe teritoriul statului membru de executare, pasibile de o sancțiune penală pe acest teritoriu (a se vedea secțiunea 5.2.).

Începând cu 28 martie 2011, Decizia-cadru privind MEA a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JHA a Consiliului[13], eliminându-se articolul 5 alineatul (1) și introducându-se un nou articol, 4a, cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză (proces *in absentia*).

1.3. Formularul MEA

MEA reprezintă o decizie judiciară emisă în forma prevăzută de anexa la Decizia-cadru privind MEA. Formularul este disponibil în toate limbile oficiale ale Uniunii. Doar acest formular poate fi utilizat și el nu trebuie modificat. Intenția Consiliului a fost să ofere un instrument de lucru care să poată fi completat cu ușurință de către autoritățile judiciare emitente şi care să fie recunoscut de către autoritățile judiciare de executare.

Folosirea formularului elimină nevoia de a se efectua traduceri lungi și costisitoare și să faciliteze accesul la informații. Atât timp cât formularul constituie, în principiu, singurul

---

12 Hotărârea Curții de Justiție din 11 ianuarie 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, punctul 38.

13 Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI și 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces (JO L 81, 27.3.2009, p. 24).

temei al arestării și al predării ulterioare a persoanei căutate, ar trebui să fie completat cu deosebită atenție pentru a se evita cererile inutile de informații suplimentare.

Formularul poate fi completat fie direct online, utilizând instrumentul electronic al Rețelei Judiciare Europene (RJE) disponibil pe site-ul web, fie în format Word, care poate fi descărcat din secțiunea „Bibliotecă judiciară” pe site-ul web al RJE (https://www.ejn-crimjust.europa.eu).

Utilizarea instrumentului electronic și completarea formularului Word sunt la fel de ușoare, însă prima modalitate are mai multe caracteristici moderne, utile și ușor de utilizat, cum ar fi:

(a) posibilitatea de a importa direct autoritatea judiciară competentă de executare din Atlasul judiciar ale RJE;

(b) obținerea formularului în limba sau limbile acceptate de statul membru de executare;

(c) salvarea și trimiterea prin e-mail.

PARTEA I: EMITEREA MEA

2. CERINȚELE EMITERII UNUI MEA

2.1. Domeniul de aplicare al MEA

O autoritate judiciară poate emite un MEA în două scopuri [articolul 1 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]:

(a) urmărirea penală sau

(b) executarea unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate.

Litera (a) se referă la procedurile penale atunci când persoana căutată poate fi urmărită penal. Litera (b) se referă la pedepse privative de libertate executorii în cazul săvârșirii de infracțiuni penale sau la măsuri de siguranță privative de libertate pronunțate de o instanță. Un MEA nu poate fi emis pentru orice infracțiune, ci se limitează la cele cu un grad suficient de gravitate, astfel cum se explică în detaliu mai jos.

În sisteme juridice ale unor state membre, un MAE în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate poate fi emis chiar și în cazul în care pedeapsa nu este definitivă și poate face în continuare obiectul căilor de atac. În sistemele juridice ale altor state membre, acest tip de MEA poate fi emis numai atunci când pedeapsa cu închisoarea sau măsura privativă de libertate este definitivă. Se recomandă ca autoritatea judiciară de executare să recunoască, în scopul executării MEA, clasificarea autorității judiciare emitente, chiar dacă nu corespunde propriului său sistem juridic în această privință.

În acest context, ar trebui remarcat faptul că autorităților judiciare emitente li se recomandă să țină seama dacă, într-un caz special, emiterea unui MEA ar fi proporțională (a se vedea secțiunea 2.4) și dacă nu ar putea fi utilizată orice altă măsură la nivelul Uniunii, mai puțin coercitivă, pentru a obține un rezultat adecvat (a se vedea secțiunea 2.5).

2.1.1. Emiterea unui MEA în scopul efectuării urmăririi penale

Un MEA poate fi emis în scopul efectuării urmăririi penale pentru fapte pedepsite de dreptul intern cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate al cărei prag maxim este de **cel puțin 12 luni** [articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

Acest termen se referă la limita maximă a pedepsei prevăzută în legislația națională a statului membru emitent pentru acea infracțiune. Limita maximă a pedepsei prevăzută în legislația națională a statului membru de executare este irelevantă în această privință.

Ordonanța Curții de Justiție a Uniunii în cauza C-463/15 PPU, Openbaar Ministerie/A.[14]

„Articolul 2 alineatul (4) și articolul 4 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului (...) trebuie interpretate în sensul că se opun ca predarea pe baza unui mandat european de arestare să fie subordonată, în statul membru de executare, atât condiției ca fapta pentru care acest mandat de arestare a fost emis să constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul acestui stat membru, cât și condiției ca aceasta să fie, conform aceluiași drept, pasibilă de o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin douăsprezece luni."

Derularea urmăririi penale include, de asemenea, etapa care precede procesul penal. Cu toate acestea, rațiunea MEA nu este să se transfere persoane doar pentru interogarea acestora în calitate de suspecți. În acest scop există alte măsuri, cum ar fi ordinul european de anchetă (OEA). În secțiunea 2.5, sunt prezentate pe scurt alte măsuri de cooperare judiciară.

2.1.2. Emiterea unui MEA în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate

Un MEA poate fi emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță de **cel puțin patru luni** [articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]. Cu toate acestea, în situațiile în care rămâne de executat doar o perioadă scurtă de timp din pedeapsă, autoritățile judiciare competente sunt invitate să analizeze dacă emiterea unui MEA ar fi o măsură **proporțională** (a se vedea secțiunile 2.4 și 2.5).

Normele interne privind liberarea condiționată, probațiunea sau alte norme similare, având drept rezultat o perioadă efectivă de încarcerare mai scurtă după predarea către statul membru emitent nu sunt relevante atunci când se stabilește perioada minimă de patru luni.

Nu există nicio legătură între durata pedepsei efective și a celei potențiale. Acest lucru înseamnă că, în cazul în care o persoană a fost deja condamnată la o pedeapsă cu închisoarea pentru mai multe infracțiuni și această pedeapsă este de patru luni sau mai mare, poate fi emis un MEA fără a se ține seama de pedeapsa maximă posibilă pentru fiecare dintre diferitele infracțiuni.

În cazul în care se cunoaște faptul că persoana în cauză locuiește în alt stat membru, autoritățile competente din statul membru emitent sunt sfătuite să ia în considerare posibilitatea ca, în locul emiterii unui MEA, să transfere pedeapsa în statul membru de reședință, luând în considerare legăturile sociale și șansele mai bune de reabilitare în statul membru respectiv și alte cerințe, în conformitate cu Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană[15] (a se vedea secțiunea 2.5.2).

---

14 Ordonanța Curții de Justiție din 25 septembrie 2015, A., C-463/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:634.

15 JO L 327, 5.12.2008, p. 27.

2.1.3. Cerința existenței unei decizii judiciare executorii

Autoritățile judiciare emitente trebuie să se asigure întotdeauna că există o decizie judiciară executorie la nivel național înainte de a emite un MEA. Natura acestei decizii depinde de scopul MEA. Atunci când se are în vedere emiterea unui MEA în scopul urmăririi penale, trebuie ca autoritățile judiciare competente ale statului emitent să emită mai întâi un mandat național de arestare sau orice altă decizie judiciară executorie având același efect [articolul 8 alineatul (l) litera (c) din Decizia-cadru privind MEA]. Curtea de Justiție a confirmat, în cauza Bob-Dogi[16], că mandatul de arestare național sau o altă decizie judiciară este distinctă de mandatul european de arestare în sine. În cazul în care MEA este emis pentru executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, trebuie să existe o hotărâre executorie internă în acest sens.

Astfel cum a constatat Curtea de justiție în această speță, sistemul MEA implică un dublu nivel de protecție pentru drepturile procedurale și drepturile fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată - protecție judiciară acordată la primul nivel, în cadrul căreia decizia judiciară națională, cum ar fi un mandat de arestare național, este adoptată, și protecția care este acordată la al doilea nivel, când este emis MEA. Acest nivel dublu de protecție judiciară lipsește, în principiu, în situația în care nu a fost emisă, de către o autoritate judiciară națională, nicio decizie judiciară care să stea la baza unui MEA înainte de emiterea acestuia.

> Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-241/15, Bob-Dogi
>
> „Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584 (...) trebuie interpretat în sensul că, atunci când un mandat european de arestare, care se întemeiază pe existența unui «mandat de arestare» în sensul acestei dispoziții, nu cuprinde indicarea existenței unui mandat de arestare național, autoritatea judiciară de executare nu trebuie să îi dea curs dacă, având în vedere informațiile furnizate în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, cu modificările ulterioare, precum și toate celelalte informații de care dispune, această autoritate constată că mandatul european de arestare nu este valid întrucât a fost emis fără să fi fost emis în mod efectiv un mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare.”

Termenul „decizie judiciară” (care este distinctă de MEA) a fost clarificat de Curtea de justiție în Hotărârea pronunțată în cauza C-453/16 PPU, Özçelik[17], ocazie cu care s-a concluzionat că o confirmare de către Ministerul Public a unui mandat național de arestare emis de către poliție și pe care se întemeiază MEA, se încadrează în noțiunea de „decizie judiciară”.

> Hotărârea Curții de Justiție pronunțată în cauza C-453/16 PPU, Özçelik
>
> „Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI (...) a Consiliului trebuie interpretat în sensul că o validare, precum cea în discuție în litigiul principal, de către Ministerul Public a unui mandat de arestare național

[16] Hotărârea Curții de Justiție din 1 iunie 2016 Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385.

[17] Hotărârea Curții de Justiție din 10 noiembrie 2016 Özçelik, C-453/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:860.

emis în prealabil, în scopul urmăririi penale, de către un serviciu de poliție constituie o «decizie judiciară» în sensul acestei dispoziții."

Existența acestei decizii judiciare sau a unui mandat de arestare național trebuie indicată în formularul MEA la emiterea acestuia [articolul 8 alineatul (l) litera (c) din Decizia-cadru privind MEA; a se vedea secțiunea 3.2 din acest manual]. Nu este necesar ca decizia sau mandatul să fie atașate la MEA.

2.2. Lista celor 32 de infracțiuni care duc la predare fără verificarea dublei incriminări

Înainte de emiterea MEA, autoritatea judiciară competentă ar trebui să stabilească dacă una sau mai multe dintre infracțiuni se încadrează în cele 32 de categorii pentru care nu efectuează o verificare a dublei incriminări. Această listă de infracțiuni este prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, precum și în formularul MEA, unde infracțiunile care fac parte din listă ar trebui să fie „bifate".

Se aplică dreptul statului membru emitent. Acest fapt a fost confirmat în Hotărârea pronunțată în cauza C-303/05, Advocaten voor de Wereld[18], în care Curtea a statuat că articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA nu este incompatibil cu principiile legalității incriminării și a pedepsei și nu încalcă principiile egalității și nediscriminării.

Autoritatea judiciară de executare poate verifica dubla incriminare doar în cazul infracțiunilor care nu fac parte din lista celor 32 de infracțiuni (a se vedea secțiunea 5.2).

2.3. Infracțiuni accesorii

Convenția europeană din 1957 privind extrădarea conține o dispoziție privind infracțiunile accesorii:

„Articolul 2 - Fapte care dau loc la extrădare

1. Vor da loc la extrădare faptele pedepsite de legile părții solicitante și ale părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate de cel puțin un an sau cu o pedeapsă mai severă. Când pe teritoriul părții solicitante a intervenit o condamnare la o pedeapsă ori când s-a aplicat o măsură de siguranță, sancțiunea pronunțată va trebui să fie de o durată de cel puțin patru luni.

2. Dacă cererea de extrădare vizează mai multe fapte distincte, pedepsite fiecare de legea părții solicitante și a părții solicitate cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate, dar dintre care unele nu îndeplinesc condiția privind durata pedepsei, partea contractantă solicitată va avea facultatea să acorde extrădarea și pentru acestea din urma."

Nu există o dispoziție similară în Decizia-cadru privind MEA, care nu reglementează predarea pentru infracțiuni care se sancționează cu o pedeapsă inferioară pragului stabilit

[18] Hotărârea Curții de Justiție din 3 mai 2007, Advocaten voor de Wereld, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, punctele 48-61.

la articolul 2 alineatul (1), în cazul în care sunt accesorii față de infracțiunile principale care respectă acest prag. În practică, unele state membre au decis să permită o astfel de predare, altele nu.

Anexa VIII prevede o listă a statelor membre ale căror sisteme juridice prevăd posibilitatea predării pentru infracțiuni accesorii.

Autoritatea judiciară emitentă poate include astfel de infracțiuni accesorii în formularul MEA cu scopul de a obține acordul statului membru de executare pentru urmărirea penală a acestor infracțiuni. Cu toate acestea, MEA trebuie întotdeauna să fie emis pentru cel puțin o infracțiune care respectă pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA.

În cazul în care statul membru de executare nu acceptă predarea pentru infracțiuni accesorii, principiul specialității (articolul 27 din Decizia-cadru privind MEA) s-ar putea opune urmăririi penale a acestor infracțiuni de către statul membru emitent (a se vedea secțiunea 2.6 din prezentul manual).

2.4. Proporționalitatea

Un MEA ar trebui să fie întotdeauna proporțional cu obiectivul urmărit. Chiar și atunci când circumstanțele cazului intră în domeniul de aplicare al articolului 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA, autorităților judiciare emitente competente li se recomandă să analizeze dacă emiterea unui mandat european de arestare este justificată într-un caz dat.

Având în vedere consecințele grave pe care executarea unui MEA le are cu privire la libertatea persoanei în cauză și restricțiile la libera circulație, autoritățile judiciare emitente ar trebui, înainte de a decide, să evalueze o serie de factori pentru a stabili dacă emiterea unui MEA este justificată.

Ar putea fi luați în calcul în special următorii factori:

(a) gravitatea infracțiunii (de exemplu, prejudiciul sau pericolul cauzat);

(b) eventuala sancțiune aplicată dacă persoana este găsită vinovată de săvârșirea infracțiunii în cauză (de exemplu, dacă ar fi o pedeapsă privativă de libertate);

(c) eventualitatea detenției în statul membru emitent după predare și

(d) interesele victimelor infracțiunii.

În plus, autoritățile judiciare emitente competente ar trebui să analizeze dacă ar putea fi utilizate alte măsuri de cooperare judiciară în locul emiterii unui MEA. Alte instrumente juridice ale Uniunii de cooperare judiciară în materie penală prevăd alte măsuri care, în multe cazuri, sunt eficace, dar mai puțin coercitive (a se vedea secțiunea 2.5).

La un nivel mai general, verificarea proporționalității înainte de a emite un MEA poate consolida încrederea reciprocă între autoritățile competente ale statelor membre. Prin urmare, aceasta contribuie în mod semnificativ la o funcționare efectivă a MEA în întreaga Uniune.

2.5. Alte măsuri existente în temeiul unor instrumente juridice ale Uniunii de cooperare judiciară în materie penală

Înainte de a decide emiterea unui MEA, se recomandă autorităților judiciare emitente competente să ia în considerare alte măsuri posibile.

Există mai multe măsuri în temeiul unor instrumente juridice ale Uniunii de cooperare judiciară în materie penală, bazate pe principiul recunoașterii reciproce, care vin în completarea MEA. În anumite situații, aceste măsuri ar putea fi mai adecvate decât MEA. Astfel de măsuri includ, în special:

(a) ordinul european de anchetă;

(b) transferul deținuților;

(c) transferul deciziilor de probațiune și al sancțiunilor alternative;

(d) ordinul european de supraveghere judiciară;

(e) executarea sancțiunilor financiare.

Domeniul de aplicare al acestor măsuri este prezentat pe scurt în secțiunile 2.5.1.- 2.5.5. În plus, autoritățile competente pot ține seama de posibilitățile oferite de alte prevederi internaționale, cum ar fi Convenția Consiliului Europei privind transferul de proceduri în materie penală din 15 mai 1972 (ETS nr. 073), astfel cum se explică pe scurt în secțiunea 2.5.6.

Mai multe informații cu privire la aplicarea practică a instrumentelor juridice de cooperare judiciară în materie penală disponibile la nivelul Uniunii pot fi găsite pe site-ul web al RJE: *www.ejn-crimjust.europa.eu*.

Secțiunea „Bibliotecă judiciară” a site-ului web al RJE conține informații practice cuprinzătoare cu privire la fiecare instrument juridic, inclusiv textele acestora, astfel cum au fost publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, actele de modificare, stadiul punerii în aplicare, formularele în format Word, notificările, declarațiile, rapoartele, manualele, precum și alte informații practice. Pentru a se facilita accesul la instrumentele juridice de la nivelul Uniunii de cooperare judiciară, precum și la stadiul punerii în aplicare a acestora în statele membre, există puncte de intrare separate (acces rapid) de pe pagina principală a site-ului web al RJE.

Următoarele măsuri, în special, ar putea fi avute în vedere în stadiul premergător judecății în cadrul procedurilor penale:

(a) emiterea unui ordin european de anchetă (OEA) pentru audierea prin conexiune video în alt stat membru a unei persoane suspectate;

(b) emiterea unui ordin european de anchetă (OEA) pentru audierea într-un alt stat membru, de către autoritățile competente ale acestui stat, a unei persoane suspectate;

(c) emiterea unui ordin european de supraveghere judiciară (OESJ) pe numele persoanei suspectate pentru executarea unei măsuri de supraveghere neprivative

de libertate de către statul membru de reședință al persoanei suspectate în etapa premergătoare procesului penal;

(d) emiterea unei alerte în SIS în scopul de a afla reședința sau domiciliul unui suspect (articolul 34 din Decizia SIS II). Astfel de alerte diferă de alertele în vederea arestării care sunt descrise în detaliu la secțiunea 3.3.1 din prezentul manual. De îndată ce adresa de reședință sau de domiciliu a fost furnizată de autoritatea judiciară emitentă, aceasta din urmă trebuie să ia măsurile necesare pentru a da curs măsurilor subsecvente (cum ar fi citarea suspectului la o procedură penală) și să șteargă alerta din SIS în conformitate cu punctul 6.5 din Manualul SIRENE;

(e) citarea suspectului situat în statul membru de executare într-o procedură penală în statul membru emitent și

(f) invitarea unei persoane la participarea la procedura penală în mod voluntar.

Următoarele măsuri, în special, ar putea fi avute în vedere după faza judecății și a pronunțării pedepsei:

(a) transferul executării unei pedepse privative de libertate în statul membru de rezidență al persoanei condamnate, pentru a fi executată de acest stat membru;

(b ransferul executării unei pedepse alternative (de exemplu, serviciu în folosul comunității) sau a unui ordin de probațiune în statul membru de rezidență al persoanei condamnate, pentru a fi executat de acest stat membru.

2.5.1. Ordinul european de anchetă (OEA)

Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală[19]

OEA poate fi folosit pentru obținerea de probe dintr-un alt stat membru. OEA include orice măsură de cercetare penală, cu excepția instituirii unei echipe comune de anchetă. Obiectivul este de a permite statelor membre să solicite unui alt stat membru să întreprindă măsuri de cercetare penală bazate pe principiul recunoașterii reciproce. OEA care vizează măsuri de cercetare penală ce nu există sau nu sunt disponibile în statele membre de executare pot fi totuși efectuate prin recurgerea la o altă măsură de investigare.

OEA înlocuiește Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene[20] și mozaicul anterior de dispoziții legale în această materie. Prin încorporarea măsurilor existente într-un singur nou instrument se are în vedere eficientizarea și accelerarea cooperării judiciare în materie de cercetare penală. OEA poate fi folosit în cadrul procedurilor penale, dar și în cele inițiate de autorități administrative și validate judiciar, atunci când acestea au o dimensiune penală. Statele membre trebuie să decidă în privința recunoașterii sau a

[19] JO L 130, 1.5.2014, p. 1.

[20] Convenție elaborată de Consiliu în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene (JO C 197, 12.7.2000, p. 3).

executării unui OEA în termen de 30 de zile și să efectueze măsura de cercetare penală în termen de 90 de zile de la data adoptării acelei decizii.

În unele situații, un OEA poate fi emis pentru interogarea prin conexiune video a persoanei suspectate pentru a se lua o decizie privind emiterea sau nu a unui MEA în scopul urmăririi penale a acesteia.

> *Exemplul 1*: Pierre s-a mutat recent din statul membru A în statul membru B. Există elemente care indică faptul că acesta a fost complice la săvârșirea unei infracțiuni grave în A. Totuși, autoritățile din A trebuie să îl interogheze înainte de a putea decide dacă să înceapă urmărirea penală împotriva lui. Autoritatea judiciară din A poate emite un ordin european de anchetă pentru a-l audia pe Pierre printr-o conexiune video în B.
>
> *Exemplul 2*: De asemenea, tot în situația de fapt din exemplul 1, autoritatea judiciară din A ar putea emite un ordin european de anchetă prin care să solicite autorităților competente din B să îl audieze pe Pierre și să îi transmită transcrierea audierii.

2.5.2. Transferul deținuților

Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Decizia-cadru 2008/909/JAI prevede un sistem de transferare a persoanelor condamnate în statul membru a căror cetățenie o dețin sau unde își au reședința obișnuită ori în alt stat membru cu care au legături strânse. Decizia-cadru 2008/909/JAI se aplică și în cazul în care persoana condamnată se află deja în statul membru respectiv. Consimțământul persoanei condamnate de a fi transferată nu mai este o condiție necesară în toate cazurile. Această decizie-cadru a înlocuit, pentru statele membre ale Uniunii, Convenția Consiliului Europei privind transferul persoanelor condamnate din 21 martie 1983 (ETS nr. 112) și Protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997 (ETS nr. 167).

În anumite situații, în locul emiterii un MEA pentru predarea persoanei în vederea executării pedepsei în statul membru în care s-a pronunțat hotărârea judecătorească, ar putea fi utilizată Decizia-cadru 2008/909/JAI pentru ca persoana condamnată să execute pedeapsa în locul unde își are reședința și ar putea avea șanse mai bune de reabilitare.

Articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI conține, de asemenea, o dispoziție specifică privind executarea pedepsei cu închisoarea în statul membru de executare în ceea ce privește cazurile care intră sub incidența articolului 4 alineatul (6) și a articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea punctele 5.4.2 și 5.8.2 din acest manual). În cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) sau articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA, trebuie să se aplice și Decizia-cadru 2008/909/JAI pentru transferul pedepsei în statul membru în care este executată.

Exemplul 1

Jerzy este un cetățean al statului membru B, unde și locuiește în mod obișnuit. În timpul vizitei sale în statul membru A, aceasta comite o infracțiune. Este condamnat în statul A la doi ani de închisoare.

Autoritățile din statul A pot, fără consimțământul lui Jerzy, să îl transfere pentru executarea pedepsei în statul B, în cazul în care acest lucru îi sporește șansele de reabilitare și dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții din Decizia-cadru 2008/909/JAI.

Exemplul 2

Gustav este are cetățenia statului membru B, dar locuiește în statul membru A, unde are un loc de muncă permanent și unde locuiește și familia sa. În statul membru B, acesta este condamnat pentru o infracțiune financiară la o pedeapsă privativă de libertate. În loc să emită un MEA în vederea executării pedepsei, autoritățile din statul B pot transfera executarea pedepsei privative de libertate în statul A.

2.5.3. Ordinul european de supraveghere judiciară (OESJ)

Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă[21]

Decizia-cadru 2009/829/JAI introduce posibilitatea de a transfera o măsură de supraveghere neprivativă de libertate dintr-un stat membru în care persoana nerezidentă este suspectată de comiterea unei infracțiuni către statul membru în care aceasta locuiește. Acest lucru permite unei persoane suspectate să facă obiectul unei măsuri de supraveghere în mediul său obișnuit pe perioada premergătoare procesului care se desfășoară în alt statul membru. Ordinul european de supraveghere judiciară (OESJ) poate fi utilizat pentru toate măsurile de supraveghere neprivative de libertate preliminare fazei de judecată, de exemplu în cazul restricțiilor de călătorie și al obligației de se prezenta cu regularitate în fața organelor competente.

Statul membru în care are loc urmărirea penală decide dacă emite un OESJ. Tipurile de măsuri de supraveghere judiciară sunt prevăzute în Decizia-cadru 2009/829/JAI și în declarațiile ulterioare efectuate de fiecare stat membru (acestea se regăsesc pe site-ul web al RJE). Transferul măsurii de supraveghere judiciară necesită consimțământul persoanei care face obiectul măsurii.

Exemplu: Sonia locuiește și lucrează în statul membru B. Ea se află temporar în statul membru A, unde face obiectul unei anchete pentru fraudă. Autoritatea judiciară din statul A știe unde locuiește Sonia în statul B și consideră că riscul de sustragere este scăzut. În loc să o mențină în arest preventiv în statul A pe perioada premergătoare procesului, autoritatea judiciară din statul A poate emite un ordin prin care să o oblige să se prezinte cu regularitate la organele de poliție

[21] JO L 294, 11.11.2009, p. 20.

din statul B. Pentru a-i permite Soniei să revină și să locuiască în statul B până la data la care începe procesul în A, autoritatea competentă poate, cu acordul Soniei, să emită un OESJ, prin care obligația de a se prezenta în fața organelor competente este recunoscută și executată în statul B.

2.5.4. Transferul deciziilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative[22]

Decizia-cadru 2008/947/JAI introduce aplicarea principiul recunoașterii reciproce în cazul măsurilor alternative la detenție și al măsurilor de eliberare înainte de termen.

Decizia-cadru 2008/947/JAI se referă la perioada de după încheierea procesului și prevede că decizia de probațiune sau altă sancțiune alternativă poate fi executată în alt stat membru decât statul în care a fost condamnată persoana dacă aceasta este de acord cu acest lucru.

> *Exemplu:* Anna este cetățean al statului membru A, dar se află în vacanță în statul membru B. Pentru săvârșirea unei infracțiuni în statul membru B, Anna este condamnată, în locul unei pedepse cu închisoarea, la prestarea de activități în folosul comunității. Anna se poate întoarce în statul A, iar autoritățile acestui stat au obligația de a recunoaște hotărârea de condamnare la activități în folosul comunității și să verifice prestarea acestora.

2.5.5. Sancțiuni financiare

Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare[23]

Decizia-cadru 2005/214/JAI aplică principiul recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare impuse de autoritățile judiciare sau administrative. Scopul este de a facilita executarea acestor sancțiuni în alt stat membru decât statul în care au fost impuse sancțiunile. În temeiul deciziei-cadru, o autoritate judiciară sau administrativă poate transmite o sancțiune financiară direct unei autorități din alt stat membru al Uniunii, această sancțiune fiind recunoscută și executată fără nicio altă formalitate.

Domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2005/214/JAI acoperă toate infracțiunile [articolul 1 litera (a) punctele (i) și (ii)], precum și „încălcările normelor de drept”, cu condiția posibilității introducerii unei căi de atac la „o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” (Curtea de Justiție a oferit indicații în ceea ce privește acest din urmă termen în special în Hotărârea în cauza Baláž[24], C-60/12, punctele 39 și 40).

---

22 JO L 337, 16.12.2008, p. 102.

23 JO L 76, 22.3.2005, p. 16.

24 Hotărârea Curții de Justiție din 14 noiembrie 2013, Baláž, C-60/12, ECLI:EU:C:2013:733.

Procedura se aplică în situații transfrontaliere atunci când se impune o sancțiune financiară într-un stat membru și urmează să fie executată în statul membru în care autorul infracțiunii își are reședința sau deține bunuri sau venituri.

În unele statele membre, neplata unei sancțiuni financiare poate fi transformată într-o sancțiune privativă de libertate. În aceste situații, un MEA poate fi emis pentru executarea pedepsei cu închisoarea. În măsura posibilului, se recomandă ca Decizia-cadru 2005/214/JAI să fie avută în vedere ca una dintre metodele de executare a plății înainte de transformarea sancțiunii financiare în sancțiune privativă de libertate, evitându-se astfel necesitatea de a emite un MEA.

2.5.6. Transferul procedurilor penale

În anumite cazuri relevante ar trebui să se ia în calcul transferul procedurilor penale în statul membru unde persoana suspectată își are reședința. Temeiul juridic pentru transfer este Convenția din 1972 privind transferul de proceduri în materie penală. În cazul statelor membre care nu au ratificat această convenție, transferul se poate întemeia pe competența de drept comun în statul membru de primire de a iniția o anchetă penală. În acest caz, cererea se întemeiază, în mod normal, pe articolul 21 din Convenția Consiliului Europei privind asistența reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959 (ETS nr. 030).

2.6. Principiul specialității și posibilitatea de a face obiectul urmăririi penale pentru alte infracțiuni

În general, o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o altă infracțiune decât cea care a motivat predarea și care a fost săvârşită înaintea predării sale. Acesta este principiul specialității prevăzut la articolul 27 din Decizia-cadru privind MEA.

Acest principiu face însă obiectul unor excepții. Decizia-cadru privind MEA oferă posibilitatea statelor membre să notifice că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeaşi notificare, renunță la principiul specialității, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare prevede altfel în decizia sa de predare [a se vedea articolul 27 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]. Potrivit informațiilor aflate la dispoziția Comisiei, doar Estonia, Austria și România au trimis astfel de notificări.

În plus, articolul 27 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA prevede alte situații în care principiul specialității nu se aplică:

„(a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în 45 de zile de la data eliberării sale definitive, deşi a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;

(b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privative de libertate;

(c) procedura penală nu conduce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;

(d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură

echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;

(e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;

(f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, la beneficiul principiului specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;".

În alte cazuri, este necesar să se solicite consimțământul statului membru de executare inițial în vederea urmăririi penale sau a executării în legătură cu alte infracțiuni [articolul 27 alineatul (3) litera (g) din Decizia-cadru privind MEA]. Consimțământul trebuie să fie acordat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu Decizia-cadru privind MEA, cu excepția cazului în care se aplică un motiv obligatoriu sau facultativ de neexecutare.

Dacă este cazul, autoritatea judiciară de executare poate condiționa acordarea consimțământului de îndeplinirea uneia dintre condițiile legate de pedeapsa cu închisoarea cu caracter permanent și returnarea cetățenilor și a rezidenților prevăzute la articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 5.8 din acest manual). În astfel de cazuri, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile corespunzătoare [articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

Procedura de renunțare la principiul specialității, cu aprobarea autorității judiciare de executare

Cererea de solicitare a consimțământului trebuie să fie prezentată în cadrul aceleiași proceduri și trebuie să conțină aceleași informații ca un MEA obișnuit. Astfel, autoritatea judiciară competentă transmite cererea de solicitare a consimțământului direct autorității judiciare de executare care a predat persoana. Informațiile conținute în cerere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA, trebuie să fie traduse în conformitate cu aceleași reguli ca un MEA. Autoritatea judiciară de executare trebuie să ia decizia în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii [articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

În Hotărârea pronunțată în cauza C-388/08 PPU, Leymann și Pustovarov[25], Curtea de Justiție a examinat modul în care trebuie să se stabilească dacă infracțiunea în cauză este o „infracțiune [...] alta" decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, care să impună aplicarea procedurii de solicitare a consimțământului, prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și 27 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA. Curtea a susținut că:

„[…] este necesar să se verifice dacă elementele constitutive ale infracțiunii, potrivit descrierii legale a acesteia în statul membru emitent, sunt cele pentru

[25] Hotărârea Curții de Justiție din 1 decembrie 2008, Leymann și Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669.

care persoana a fost predată și dacă există o corespondență suficientă între datele care figurează în mandatul de arestare și cele menționate în actul de procedură ulterior. Sunt admise schimbări în circumstanțele referitoare la timp și la loc, în măsura în care acestea decurg din elementele culese pe parcursul procedurii derulate în statul membru emitent cu privire la comportamentele descrise în mandatul de arestare, nu modifică natura infracțiunii și nu conduc la motive de neexecutare în temeiul articolelor 3 și 4 din decizia-cadru menționată."

3. PROCEDURA DE EMITERE A UNUI MEA

3.1. Alte proceduri penale în curs și MEA privind aceeași persoană

3.1.1. În statul membru emitent

Înainte de a emite un MEA, autorității judiciare competente i se recomandă să verifice dacă, în statul membru emitent, există alte proceduri penale inițiate sau alte MEA emise cu privire la persoana căutată.

Dacă în statul membru emitent există alte proceduri penale pendinte sau pedepse privative de libertate executabile împotriva persoanei căutate, este recomandabil să se comunice și, dacă este posibil, să se coordoneze pașii următori cu alte autorități naționale înainte de a se emite un MEA. Este important să se asigure că MEA acoperă toate infracțiunile pentru care persoana căutată va fi urmărită penal sau a fost condamnată în statul membru emitent. Acest lucru este de dorit în special datorită principiului specialității care ar putea împiedica urmărirea penală sau condamnarea pentru alte infracțiuni decât cele pentru care persoana a fost predată de către statul membru de executare (a se vedea secțiunea 2.6). Cu toate că după predare se poate solicita consimțământul persoanei căutate sau al statului membru de executare pentru urmărirea penală sau executarea pedepsei în legătură cu aceste infracțiuni [a se vedea articolul 27 alineatul (3) literele (f) și (g) din Decizia-cadru privind MEA], practica a demonstrat că procesul de obținere a acestui consimțământ poate fi lent și anevoios.

Dacă este posibil, toate infracțiunile ar trebui incluse într-un MEA, întrucât acest lucru face procedura în statul membru de executare mai rapidă și mai eficientă. Dacă există un MEA emis în prealabil cu privire la aceeași persoană, acest mandat, ori de câte ori este posibil, ar putea fi înlocuit cu un nou MEA care să acopere atât infracțiunile anterioare mandatului inițial, cât și noile infracțiuni. În cazul în care există o alertă în vederea arestării persoanei, aceasta trebuie actualizată pentru a include noul MEA. Este posibil să se introducă mai multe MEA pentru fiecare alertă în vederea arestării (a se vedea punctul 3.1 din Manualul SIRENE).

3.1.2. În alt stat membru

În cazul în care în alt stat membru sau în alte state membre există indicii ale unor alte proceduri penale pendinte sau pedepse privative de libertate executabile împotriva persoanei solicitate, contactați autoritățile din acest(e) stat(e) înainte de emiterea unui MEA. În aceste cazuri, autoritățile din diferitele state membre ar putea analiza ce stat membru ar trebui să elibereze (primul) MEA și posibilitatea de a transfera procedurile penale într-un singur stat membru sau, cel puțin, în mai puține state membre.

Autoritățile competente ar trebui să verifice în SIS dacă a fost emisă o alertă în vederea arestării cu privire la aceeași persoană de către un alt stat membru. Mai multe state membre pot să introducă o alertă în vederea arestării care are ca obiect aceeași persoană. În caz de arest, biroul SIRENE al statului membru de executare va informa simultan fiecare stat membru în cauză (a se vedea punctul 3.2 din Manualul SIRENE).

Autoritățile competente pot contacta, de asemenea, Eurojust și/sau punctele de contact ale RJE sau pot contacta direct autoritatea competentă a unui alt stat membru[26].

Ar trebui remarcat faptul că, atunci când statul membru de executare a primit mai multe MEA privind persoana căutată, aceasta trebuie, în orice caz, să decidă dacă persoana căutată trebuie mai întâi să fie predată (a se vedea secțiunea 5.10.). Prin urmare, înainte de emiterea unor MEA multiple, ar putea fi mai eficient ca autoritățile judiciare emitente ale statelor membre să încerce să ajungă la un acord cu privire la statul membru căruia trebuie să îi fie predată persoana căutată. Deși autoritatea judiciară de executare nu are obligații în temeiul acordurilor privind MEA concurente încheiate între autoritățile judiciare emitente, ar trebui să țină seama de acestea.

Prin urmare, este recomandabil să indicați la punctul (f) „alte circumstanțe pertinente în speță” al formularului MEA informații privire la aceste acorduri, astfel încât autoritățile judiciare de executare să fie imediat informate cu privire la acestea.

3.2. Completarea formularului de MEA

În anexa III sunt prezentate orientări detaliate privind completarea formularului MEA.

3.2.1. Informații care sunt întotdeauna necesare

Autoritatea judiciară de executare ar trebui să dispună întotdeauna de informațiile minime necesare pentru a-i permite să decidă predarea [a se vedea articolul 15 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]. În special, autoritatea judiciară de executare trebuie să poată confirma identitatea persoanei și să evalueze dacă se aplică oricare dintre motivele de neexecutare. Astfel, autoritatea judiciară emitentă ar trebui să acorde o atenție deosebită descrierii infracțiunii (infracțiunilor) în formularul MEA.

Informațiile exacte care trebuie furnizate depind de circumstanțele fiecărui caz în parte. Cu toate acestea, este bine să se aibă în vedere faptul că autoritatea judiciară de executare ar putea să dețină foarte puține informații sau chiar nicio informație despre cauza care stă la baza mandatului de arestare sau despre sistemul juridic al statului membru emitent. Prin urmare, este vital ca autoritățile judiciare emitente să se asigure că informațiile din MEA sunt clare, corecte și exhaustive. Dacă formularul MEA este completat corect, nu sunt necesare documente suplimentare.

Din experiență, solicitările de informații suplimentare între autoritățile judiciare emitente și de executare reprezintă una dintre principalele cauze ale întârzierilor înregistrate în executarea MEA. Acest fapt conduce adesea la depășirea termenelor prevăzute în Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 4.1 privind termenele-limită).

[26] Pentru o prezentare generală a sarcinilor Eurojust și RJE, a se vedea documentul intitulat „Asistență în cooperarea internațională în materie penală pentru practicieni - Rețeaua Judiciară Europeană și Eurojust - Ce putem face pentru dumneavoastră?”, disponibil atât pe site-ul RJE (https://www.ejn-crimjust.europa.eu), cât și pe site-ul Eurojust (http://www.eurojust.europa.eu).

3.2.2. Informații suplimentare utile oferite de către autoritatea judiciară emitentă

Fotografiile și amprentele digitale ale persoanei căutate trebuie să fie adăugate la alerta SIS, în cazul în care acestea sunt disponibile. Mai mult, ar trebui să fie întotdeauna transmise detaliile de contact şi numărul de telefon mobil al biroului competent şi al persoanei responsabile, astfel încât să se transmită imediat și în orice moment al zilei informația că a fost găsită persoana căutată.

Ori de câte ori este probabil ca statul membru de executare să necesite garanții din partea statului membru emitent, în temeiul articolului 5 din Decizia-cadru privind MEA, este recomandabil să se adauge informațiile relevante la MEA. De exemplu, autoritatea judiciară emitentă își poate exprima deja consimțământul pentru predarea persoanei căutate în statul de executare în condițiile specificate (a se vedea secțiunea 5.8.).

3.3. Transmiterea MEA

Procedura de transmitere a MEA depinde de următorul criteriu: autoritatea judiciar[emitentă cunoaște sau nu locul în care se află persoana căutată (articolul 9 din Decizia-cadru privind MEA). În cele mai multe cazuri, locul unde se află persoana este necunoscut sau incert și MEA ar trebui transmis tuturor statelor membre prin intermediul SIS. Chiar și atunci când persoana este cunoscută, autoritatea judiciară emitentă poate decide să emită o alertă în SIS [articolul 9 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

3.3.1. În cazul în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut

În cazul în care locul în care se află persoana căutată nu este cunoscut, MEA ar trebui transmis tuturor statelor membre. În acest scop, ar trebui creată în SIS o alertă în vederea arestării sau predării în conformitate cu articolul 26 din Decizia SIS II. Este important de subliniat că, înainte ca alerta să poată fi introdusă în SIS, autoritatea judiciară emitentă trebuie să emită MEA.

Autoritatea judiciară emitentă ar trebui să transmită biroului național SIRENE, după caz, prin intermediul autorității competente, o copie a MEA original și toate informațiile relevante privind persoana în cauză.

Biroul SIRENE din statul membru emitent verifică dacă informațiile sunt complete (de exemplu, dacă există și pot fi atașate fotografii și amprente digitale), atașează la alertă o copie a MEA original și o traducere, dacă este cazul, și validează introducerea alertei în SIS. În plus, biroul SIRENE comunică conținutul MEA tuturor celorlalte birouri SIRENE prin intermediul schimbului de informații suplimentare (formularul A). Formularul A se emite în engleză. Este important să se precizeze în formularul A (la rubrica 311) dacă se limitează căutarea persoanei numai la teritoriile anumitor state membre (căutare geografică).

La primirea formularului A, toate celelalte birouri SIRENE verifică dacă informațiile furnizate în formularul A și în MEA sunt complete. În conformitate cu articolul 25 din Decizia SIS II, birourile SIRENE, sub supraveghere judiciară, pot să verifice și dacă este evident că executarea MEA va trebui să fie refuzată și, în acest caz, vor adăuga un reper la alertă pentru a preveni arestarea. În timpul acestui proces de verificare nu ar trebui să se împiedice accesul utilizatorilor finali la alertă. Trebuie remarcat faptul că, în cazul în care un stat membru nu execută MEA și, în consecință, decide să adauge un reper la alertă, alerta rămâne vizibilă pentru utilizatori. Acțiunea care va trebui întreprinsă nu va fi

de a aresta persoana căutată, ci de a afla locul unde se află aceasta (secțiunea 3.6 din Manualul SIRENE).

Birourile SIRENE destinatare verifică, de asemenea, în bazele de date naționale, cum ar fi sistemele poliției și ale penitenciarelor, pentru a vedea dacă persoana căutată este deja cunoscută de aceste autorități și se află eventual deja în detenție pentru o altă infracțiune. Atunci când persoana este localizată pe baza acestei verificări, biroul SIRENE transmite informațiile conținute în formularul A autorității competente, care va executa MEA.

Alerta în vederea arestării este vizibilă pentru autoritățile competente din toate statele membre (de obicei, autoritățile de asigurare a respectării legii și autoritățile judiciare). În cazul în care persoana în cauză este identificată și arestată pe baza alertei SIS în alt stat membru, autoritatea judiciară emitentă va fi informată prin intermediul biroului național SIRENE.

> O alertă în vederea arestării, introdusă în SIS, care conține o copie a MEA original constituie și are același efect ca un MEA [Decizia SIS II, articolul 31 alineatul (1)]. De la lansarea SIS de a doua generație, transmiterea MEA în original, pe suport de hârtie, nu mai este necesară, întrucât copia MEA este anexată direct la alertă. Cu toate acestea, întrucât MEA original este emis în limba statului membru emitent și formularul A se emite în engleză, poate fi totuși necesar ca autoritatea judiciară emitentă să trimită o traducere a MEA statului membru de executare, după ce persoana căutată a fost arestată. O copie a traducerii MEA într-una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii se poate atașa la alertă și imediat.

Pe site-ul web al RJE (http://www.ejn-crimjust.europa.eu) există o listă a limbilor acceptate de statele membre (a se vedea secțiunea 3.4.).

Autoritatea judiciară emitentă ar trebui să asigure faptul că alerta introdusă în SIS este menținută doar atât timp cât este necesar pentru realizarea scopurilor pentru care a fost introdusă [Decizia SIS II, articolul 44 alineatul (1)]. Aceasta înseamnă că alerta ar trebui să fie ștearsă dacă MEA este retras (a se vedea secțiunea 10.4. din prezentul manual) sau a avut loc predarea (secțiunea 3.11 din Manualul SIRENE).

3.3.2. În cazul în care locul în care se află persoana căutată este cunoscut

Atunci când se știe unde se află persoana căutată, autoritatea judiciară emitentă poate transmite MEA, în vederea executării, direct autorității competente din statul membru de executare [articolul 9 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta trebuie să efectueze cercetări, în special prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, în vederea obținerii acestei informații de la statul membru de executare [articolul 10 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]. Atlasul de pe site-ul web al RJE (http://www.ejn-crimjust.europa.eu) conține, de asemenea, informații și date de contact aferente autorităților competente din fiecare stat membru.

În scopul de a reduce riscul de sustragere a persoanei căutate, autoritatea judiciară emitentă poate transmite MEA și biroului său național SIRENE, pentru a fi trimis altor state membre prin intermediul SIS (a se vedea secțiunea 3.3.1). Alerta SIS permite

organelor de poliție din statele membre să cunoască faptul că persoana este căutată pentru a fi arestată. Cu toate acestea, ar trebui să se indice în mod clar tuturor birourilor SIRENE că se cunoaște locul unde se află persoana, pentru a se evita munca inutilă de verificare a prezenței persoanei pe teritoriul lor.

3.3.3. Transmiterea MEA statelor membre care nu folosesc SIS

În prezent, următoarele state membre ale Uniunii nu folosesc SIS: Irlanda și Cipru. Atunci când este necesar să se transmită un MEA acestor state membre, acest lucru se face fie direct, fie de către biroul național Interpol aferent. Transmiterea prin Interpol este prevăzută la articolul 10 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA.

Cu toate acestea, trebuie să se ia notă de faptul că, în anumite state membre, o alertă Interpol nu constituie un motiv de arestare. Prin urmare, este important să se indice în mod clar în alertă existența unui MEA, având în vedere că un MEA implică întotdeauna obligația de a aresta persoana căutată.

3.4. Traducerea MEA

Formularul MEA trebuie completat sau tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare. Cu toate acestea, atunci când statul membru de executare indică într-o declarație că acceptă o traducere în una sau mai multe limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii, MEA poate fi și tradusă în una dintre aceste limbi [articolul 8 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

Pe site-ul web al RJE (http://www.ejn-crimjust.europa.eu - instrumentul „*Fiches belges”*) există o listă a limbilor acceptate de statele membre.

În conformitate cu articolul 27 alineatul (2) din Decizia SIS II, în cazul în care MEA este transmis prin intermediul SIS, statul membru emitent poate atașa la alertă și o copie a traducerii MEA într-una sau mai multe dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii (și anume engleză, franceză sau germană). Aceste traduceri, precum și formularele A ar trebui să constituie o bază suficientă pentru efectuarea verificărilor prevăzute la punctul 3.3.1 din prezentul manual. Trebuie notat faptul că acest lucru nu aduce atingere obligației de traducere a MEA în limba acceptată de către statul membru de executare.

În cazul în care locul arestării persoanei căutate poate fi anticipat, ar putea fi mai eficient să se traducă în prealabil MEA în limba respectivului stat membru. Acest lucru facilitează respectarea termenului scurt de executare a MEA.

În cazurile în care MEA este transmis direct autorității judiciare de executare, acesta trebuie să fie însoțit de o traducere. Întrucât MEA trebuie prelucrat și executat în regim de urgență [articolul 17 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA], statul membru emitent ar trebui să trimită traducerea în cel mai scurt timp posibil și, în orice caz, în termenul stabilit de statul membru pentru primirea unui MEA tradus (a se vedea secțiunea 4.3 din acest manual).

Traducerile trebuie să folosească modelul de formular-tip de MEA, disponibil în toate cele 24 de limbi oficiale ale Uniunii. Toate versiunile lingvistice ale formularului sunt disponibile pe site-ul web al RJE (în secțiunile „Bibliotecă judiciară” și „Compendiu”, în format pdf și Word).

3.5. După ce persoana căutată este arestată: cooperarea și comunicarea cu autoritățile competente din statul membru de executare

După ce persoana căutată este arestată în alt stat membru, autoritățile competente din statul membru emitent ar trebui să răspundă rapid cererilor de informații și de alt tip din partea autorităților statului membru de executare. Autoritățile competente din statul membru emitent sunt îndrumate către PARTEA II a prezentului manual pentru orientări privind bunele practici de cooperare și comunicare cu autoritățile competente ale statului membru de executare. RJE sau Eurojust pot oferi asistență dacă apar probleme de comunicare. Și birourile SIRENE facilitează în mod periodic comunicarea atunci când persoana a fost arestată în urma unei alerte în vederea arestării, introdusă în SIS.

În cazul în care autoritatea judiciară emitentă decide să își retragă MEA, ar trebui să notifice acest lucru fără întârziere autorității judiciare de executare, în special atunci când persoana căutată a fost privată de libertate. De asemenea, trebuie să se asigure faptul că se șterge alerta în SIS.

Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare [articolul 15 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

PARTEA II: EXECUTAREA UNUI MEA

4. PROCEDURA DE EXECUTARE A UNUI MEA

4.1. Termenul de luare a deciziei privind executarea MEA

Există termene stricte pentru executarea unui MEA. Termenele depind de existența sau nu a consimțământului persoanei căutate pentru predarea sa. Se subliniază faptul că, indiferent de termene, toate MEA trebuie să fie prelucrate și executate în regim de **urgență** [articolul 17 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

În cazul în care persoana căutată consimte să fie predată, decizia definitivă privind executarea MEA ar trebui luată în termen de **10 zile de la exprimarea consimțământului** menționat anterior [articolul 17 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

În cazul în care persoana căutată nu consimte să fie predată, decizia definitivă privind executarea MEA ar trebui luată în termen de **60 zile de la arestarea** persoanei căutate [articolul 17 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

În conformitate cu Decizia-cadru privind MEA, în principiu, consimțământul nu poate fi revocat. Fiecare stat membru poate să prevadă însă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea la beneficiul principiului specialității (a se vedea secțiunea 2.6), pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În cazul în care persoana respectivă își retrage consimțământul, termenul inițial de 10 zile nu se mai aplică și devine de 60 de zile, începând să curgă de la data arestării [articolul 13 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA]. La stabilirea termenului respectiv, nu se ține seama de perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia.

În mod excepțional, atunci când, într-un caz specific, MEA nu poate fi executat în termenele aplicabile, termenele pot fi prelungite cu **30 de zile suplimentare**. În această ipoteză, autoritatea judiciară de executare are obligația de a informa de îndată autoritatea judiciară emitentă cu privire la prelungire și de a justifica întârzierea [articolul 17 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

Astfel cum a statuat Curtea de Justiție în Hotărârea pronunțată în cauza C-168/13 PPU Jeremy F.[27] orice cale de atac privind decizia de predare, care are efect suspensiv și este prevăzută de legislația națională, trebuie, în orice caz, să respecte termenele de luare a unei decizii finale, astfel cum sunt prevăzute în Decizia-cadru privind MEA.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-237/15 PPU Lanigan[28], Curtea de Justiție a susținut că expirarea termenelor de luare a unei decizii privind executarea unui MEA nu exonerează instanța competentă de obligația de a pronunța o decizie în această privință și nu exclude, în sine, menținerea în detenție a persoanei căutate. În cazul în care durata reținerii este excesivă, persoana trebuie eliberată, luându-se măsurile necesare pentru a împiedica sustragerea acesteia.

---

27 Hotărârea Curții de Justiție din 30 mai 2013, Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

28 Hotărârea Curții de Justiție din 16 iulie 2015, Lanigan C-237/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:474.

Obligația de a informa Eurojust cu privire la întârzieri

Atunci când un stat membru nu poate respecta termenele stabilite, autoritățile competente trebuie să informeze Eurojust, precizând motivele întârzierii [articolul 17 alineatul (7) din Decizia-cadru privind MEA]. Dată fiind importanța deosebită a respectării termenelor în funcționarea MEA, Eurojust monitorizează cazurile în care este informat în prealabil că este posibil să nu se respecte aceste termene. Astfel, Eurojust poate contribui la identificarea problemelor care au cauzat întârzieri. În numeroase cazuri, Eurojust poate oferi asistență autorităților competente pentru ca acestea să respecte termenele prevăzute, de exemplu prin facilitarea schimbului de informații între autoritățile competente.

4.2. Termenele de predare a persoanei căutate (după luarea deciziei privind executarea MEA)

Termenul de predare a persoanei începe să curgă imediat după luarea deciziei finale privind executarea MEA. Autoritățile competente ar trebui să ia măsuri și să convină cu privire la predarea persoanei în cauză în cel mai scurt timp posibil [articolul 23 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]. În orice caz, predarea trebuie să aibă loc în termen de cel mult **10 zile** de la data deciziei finale privind executarea MEA [articolul 23 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]. De aceea este necesar să se stabilească modalitățile practice de predare fără întârziere.

În cazul în care predarea persoanei căutate în termenul de 10 zile este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritatea judiciară de executare și autoritatea judiciară emitentă trebuie să ia imediat legătura una cu cealaltă și să convină asupra unei noi date de predare. În acest caz, predarea trebuie să aibă loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită [articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

În Hotărârea pronunțată în cauza C-640/15, Vilkas[29], Curtea de Justițiea concluzionat că autoritatea judiciară de executare poate conveni cu autoritatea judiciară emitentă asupra unei noi date de predare, chiar dacă ultimele două tentative de predare au eșuat datorită rezistenței opuse de persoana căutată în măsura în care această rezistență nu a putut fi prevăzută de către autorități și consecințele rezistenței la predare nu au putut fi evitate în pofida tuturor diligențelor depuse de autoritățile în cauză, verificarea acestui fapt fiind de competența instanței de trimitere. Autoritățile în cauză au în continuare obligația de a ajunge la un acord asupra unei noi date de predare în cazul în care termenele prevăzute la articolul 23 au expirat.

În ceea ce privește amânarea datei de predare din motive umanitare grave, de exemplu, îmbolnăvirea gravă a persoanei căutate, a se vedea secțiunea 5.9.1.

4.3. Traducerea MEA

Autoritatea judiciară de executare poate stabili un termen de primire a traducerii EAW. EAW trebuie tradusă în una dintre limbile sale oficiale ale statului membru de executare sau în altă limbă pe care acel stat membru a declarat că o acceptă. Autoritățile judiciare de executare sunt încurajate cu fermitate să stabilească acest termen **între 6 și 10 zile calendaristice**.

[29] Hotărârea Curții de Justiție din 25 ianuarie 2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.

Experiența a arătat că un termen mai scurt de șase zile este adesea prea scurt pentru furnizarea unei traduceri de calitate adecvată. Și o perioadă de peste 10 zile ar putea fi considerată ca având drept consecință o prelungire excesivă a procedurii, în special atunci când persoana căutată este menținută în detenție.

4.4. Comunicarea dintre autoritățile judiciare competente ale statelor membre *înainte* de luarea deciziei privind predarea

4.4.1. Momentul comunicării

Informațiile suplimentare necesare pentru a permite luarea unei decizii cu privire la predare

Solicitările de informații suplimentare ar trebui să fie de natură excepțională. Această comunicare trebuie să aibă loc prin intermediul birourilor SIRENE, utilizând formularele specifice (formularul M). MEA se întemeiază pe prezumția generală potrivit căreia autoritatea judiciară de executare poate decide cu privire la predare pe baza informațiilor cuprinse în MEA. Această prezumție se bazează pe principiul recunoașterii reciproce și pe necesitatea de a decide rapid în legătură cu predarea. Solicitările de informații suplimentare sunt necesare însă în anumite situații pentru a se conforma obligației de a executa un MEA.

În cazul în care informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a permite autorității judiciare de executare să decidă predarea, autoritatea judiciară de executare trebuie să comunice cu autoritatea judiciară emitentă pentru a obține informațiile suplimentare necesare. Este important de menționat faptul că în Decizia-cadru privind MEA aceasta figurează ca o **obligație** în sarcina autorității judiciare de executare [articolul 15 alineatul (2)].

Comunicarea între autoritățile judiciare emitente și de executare înainte de luarea deciziei de predare ar trebui să vizeze în principal informații suplimentare care sunt relevante pentru decizia de predare (a se vedea secțiunea 5.6). În consecință, solicitările de informații suplimentare ar trebui să vizeze, în special, conținutul solicitat în formularul MEA de care este nevoie pentru a evalua posibilitatea de a executa MEA și aplicabilitatea unui eventual motiv de refuz.

În conformitate cu principiul recunoașterii reciproce, autoritatea judiciară de executare nu poate pune în discuție temeinicia deciziilor adoptate de autoritățile judiciare ale statului membru emitent.

Comunicarea ar trebui să se desfășoare cât mai curând posibil și, în orice caz, respectându-se termenele prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru privind MEA.

Printre situațiile tipice în care informații suplimentare ar fi necesare se numără cazurile în care:

(a) o parte relevantă din formularul MEA nu este completată;

(b) conținutul MEA este neclar;

(c) este vorba de o eroare manifestă în MEA sau

(d) nu este clar dacă a fost arestată persoana care trebuia în temeiul MEA.

Înainte de a invoca un motiv de refuz

În multe situații, autoritatea judiciară de executare ar putea contacta autoritatea judiciară emitentă, înainte de a decide să aplice un motiv de neexecutare. De exemplu, contactele pot fi benefice pentru a stabili dacă există și alte măsuri de cooperare judiciară care ar putea fi utilizate atunci când MEA nu poate fi executat.

Alte motive de a comunica

Ar putea fi necesar ca autoritățile să comunice și în următoarele cazuri:

(a) pentru obținerea de garanții din partea statului membru emitent privind pedepsele privative de libertate cu caracter permanent sau returnarea cetățenilor sau rezidenților care vor executa pedepse privative de libertate în statul membru de executare (a se vedea secțiunea 5.8) și

(b) în cazul în care au fost emise mai multe MEA privind aceeași persoană (a se vedea punctul 5.10).

4.4.2. Modul de comunicare

MEA se bazează pe principiul contactului direct între autoritățile competente. Comunicarea directă dintre autoritatea judiciară emitentă și cea de executare are avantajul de a fi mai rapidă și mai fiabilă.

Comunicarea trebuie să se realizeze însă prin intermediul autorităților centrale, în cazul în care statul membru a desemnat o autoritate centrală pentru corespondența oficială, în conformitate cu articolul 7 din Decizia-cadru privind MEA. Informații referitoare la statele membre care au făcut uz de această posibilitate pot fi găsite pe site-ul web al RJE (*https://www.ejn-crimjust.europa.eu*).

Atlasul judiciar (date de contact)

Datele de contact ale autorităților competente din statele membre sunt disponibile în Atlasul de pe site-ul web al RJE (*https://www.ejn-crimjust.europa.eu*). Atlasul a fost elaborat cu scopul de a identifica autoritatea locală competentă să primească decizia care trebuie executată și de a contacta persoana potrivită pentru a discuta probleme practice legate de MEA și de alte instrumente de recunoaștere reciprocă.

Metode de comunicare

Nu există norme specifice în Decizia-cadru privind MEA privind formele sau procedurile de comunicare, în urma primirii unui MEA. Comunicarea poate fi efectuată prin orice mijloace disponibile care sunt suficient de sigure (de exemplu, prin telefon sau e-mail). Cel mai eficient mod este de a comunica direct cu minimum de formalități și, ori de câte ori este posibil, găsind o limbă comună.

Este recomandabil să păstrați un stil cât mai simplu al comunicării în scris. Ar trebui să evitați sau să explicați termenii și conceptele care ar putea avea conotații diferite în diferitele sisteme juridice. Acest lucru contribuie la evitarea neînțelegerilor și a problemelor care ar putea să apară în procesul de traducere.

Buna comunicare ajută la menținerea unei proceduri rapide, la evitarea neînțelegerilor și la respectarea termenelor scurte prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunile 4.1 și 4.2 din prezentul manual privind termenele).

Caracter întotdeauna urgent

Autoritatea judiciară emitentă trebuie să se ocupe de cererile de informații suplimentare în regim de urgență. Autoritatea judiciară de executare poate stabili un termen (rezonabil) pentru primirea acestor informații, ținând seama de necesitatea respectării termenelor stabilite la articolul 17 din Decizia-cadru privind MEA [articolul 15 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

Autoritățile competente ar trebui să ia în considerare, de asemenea, întârzierile pe care le-ar putea provoca cererile de informații suplimentare și să încerce să le reducă la minimum.

Eurojust sau punctele de contact ale RJE pot facilita comunicarea

Punctele de contact ale RJE sau membrii naționali ai Eurojust pot facilita comunicarea cu alte autorități din statele membre. Atât RJE, cât și Eurojust pot să ofere comunicații rapide și informale între reprezentanții tuturor sistemelor juridice ale statelor membre.

Utilizarea Eurojust sau RJE în conformitate cu rolurile lor specifice este de dorit în special în situații de urgență și/sau în cazul în care este dificil să se găsească autoritatea competentă.

De exemplu, instrumentele disponibile pe site-ul internet al RJE (Atlasul judiciar european, *Fiches belges*) și punctele de contact ale RJE pot contribui la identificarea autorităților judiciare de executare competente și pot oferi informații cu privire la cerințele specifice în statul membru de executare, în timp ce membrul național din cadrul Eurojust ar trebui să fie implicat în caz de întârzieri repetate sau refuz de executare ori în cazul cumulului de MEA. În plus, se poate folosi conexiunea de telecomunicații securizată a RJE pentru transmiterea MEA, astfel cum se prevede la articolul 10 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA. Este o bună practică să se menționeze în formularul MEA dacă în pregătirea MEA au fost implicate puncte de contact ale RJE, membrii naționali ai Eurojust ori alte persoane responsabile de caz[30].

Rolul birourilor SIRENE

În ceea ce privește alertele în vederea arestării emise în SIS, birourile SIRENE sunt responsabile de schimbul de informații din momentul în care este găsită persoana cel puțin până la inițierea procedurii formale de predare. Autoritățile judiciare ar trebui să

[30] Pentru o prezentare generală a sarcinilor Eurojust și RJE, a se vedea documentul intitulat „Asistență în cooperarea internațională în materie penală pentru practicieni - Rețeaua Judiciară Europeană și Eurojust - Ce putem face pentru dumneavoastră?”, disponibil atât pe site-ul RJE (https://www.ejn-crimjust.europa.eu), cât și pe site-ul Eurojust (http://www.eurojust.europa.eu).

informeze biroul SIRENE cu privire la eventualele noi evoluții care au loc între momentul obținerii rezultatului pozitiv și cel al luării deciziei finale de executare a MEA.

4.5. Obligația autorității judiciare de executare de a informa autoritatea judiciară emitentă *după* adoptarea deciziei privind predarea

După luarea unei decizii privind predarea sau nu a persoanei căutate, autoritatea judiciară de executare are obligația de a informa autoritatea competentă a statului membru emitent cu privire la această decizie, precum și cu privire la timpul petrecut în detenție.

4.5.1. Informații privind decizia referitoare la predare

Autoritatea judiciară de executare trebuie să informeze autoritatea judiciară emitentă cu privire la decizia privind predarea. Indiferent dacă persoana căutată va fi predată, această notificare trebuie să fie efectuată **imediat după luarea deciziei**, cu scopul de a permite autorităților statului membru emitent să ia măsurile corespunzătoare. Această obligație de a notifica imediat statul membru emitent decurge din articolul 22 din Decizia-cadru privind MEA.

În acest scop, este recomandabil să se utilizeze formularul-tip prezentat în anexa VII la prezentul manual. Se recomandă, de asemenea, ca autoritatea judiciară de executare să comunice decizia **direct** autorității judiciare emitente, acest lucru facilitând o comunicare clară și rapidă (a se vedea secțiunea 4.4.2).

Orice refuz de a executa un MEA trebuie să fie motivat [articolul 17 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA].

Este important ca autoritatea judiciară de executare **să indice în mod clar infracțiunea (infracțiunile) la care se referă decizia privind predarea**. Acest lucru este relevant din perspectiva aplicării principiului specialității prevăzut la articolul 27 din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 2.6 din prezentul manual). Principiul specialității ar putea împiedica statul membru emitent să înceapă urmărirea penală pentru alte infracțiuni, comise înainte de predare, decât cea sau cele pentru care a fost predată persoana căutată.

În cazul în care MEA a fost introdus în SIS, autoritatea judiciară de executare ar trebui să notifice decizia sa biroului SIRENE din statul său membru.

4.5.2. Informații privind timpul petrecut în detenție

Toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate pe baza MEA trebuie transmise autorității judiciare emitente. Decizia-cadru privind MEA prevede că aceste informații se transmit **la momentul predării** [articolul 26 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]. Aceste informații pot fi transmise de autoritatea judiciară de executare sau de autoritatea centrală.

Este important ca autoritățile statului membru emitent să fie informate cu exactitate de perioada petrecută în detenție. Această perioadă trebuie dedusă din durata totală a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate [articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

Formularul-tip din anexa VII conține o rubrică pentru furnizarea de informații privind timpul petrecut în detenție.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-294/16 PPU JZ[31] Curtea de Justiție a statuat că:

„47. (...) noțiunea «detenție», în sensul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să fie interpretată ca vizând, pe lângă încarcerare, orice măsură sau orice ansamblu de măsuri impuse persoanei în cauză, care, din cauza tipului lor, a duratei, a efectelor și a modalităților de executare, privează persoana în cauză de libertatea sa într-un mod comparabil cu o încarcerare.

(…)

53. La punerea în aplicare a articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare este obligată să examineze dacă măsurile adoptate în privința persoanei în cauză în statul membru de executare trebuie să fie asimilate unei privări de libertate, conform celor indicate la punctul 47 din prezenta hotărâre, și constituie, prin urmare, o detenție în sensul acestui articol 26 alineatul (1). În cazul în care, în cadrul acestei examinări, autoritatea judiciară în cauză ajunge la concluzia că situația se prezintă astfel, articolul 26 alineatul (1) menționat impune computarea din perioada de privare de libertate pe care persoana respectivă ar trebui să o execute în statul membru emitent al mandatului european de arestare a întregii perioade în care aceste măsuri au fost aplicate.

(…)

55. Cu toate acestea, întrucât articolul 26 alineatul (1) menționat se limitează la a impune un nivel minim de protecție a drepturilor fundamentale ale persoanei împotriva căreia s-a emis mandatul european de arestare, acesta nu poate fi interpretat, astfel cum a precizat avocatul general la punctul 72 din concluzii, în sensul că se opune ca, exclusiv în temeiul dreptului național, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului de arestare în cauză să poată computa din durata totală a privării de libertate pe care persoana respectivă ar trebui să o execute în acest stat membru, în tot sau în parte, perioada în care această persoană a făcut obiectul, în statul membru de executare, unor măsuri care nu implică o privare de libertate, ci o restrângere a acesteia.

56. În sfârșit, trebuie amintit că, cu ocazia examinării menționate la punctul 53 din prezenta hotărâre, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare poate, în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, să solicite autorității competente a statului membru de executare toate informațiile a căror transmitere ar fi considerată necesară.”

[31] Hotărârea Curții de Justiție din 28 iulie 2016, JZ, C-294/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:610.

4.6. Menținerea persoanei căutate în detenție în statul membru de executare

În urma arestării pe baza MEA a persoanei căutate, autoritatea judiciară de executare trebuie să decidă dacă persoana va fi menținută în detenție sau va fi eliberată până la adoptarea deciziei privind executarea MEA. Astfel, detenția nu este obligatorie și persoana poate fi pusă provizoriu în libertate, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare (articolul 12 din Decizia-cadru privind MEA).

În cazul în care această persoană nu este ținută în detenție, autoritatea competentă din statul membru de executare are obligația de a lua măsurile pe care le consideră necesare pentru a evita fuga persoanei căutate (articolul 12 din Decizia-cadru privind MEA). Aceste măsuri ar putea include, de exemplu, interdicții de călătorie sau obligația de a se prezenta periodic la organele competente și supravegherea electronică.

Decizia privind detenția este luată în conformitate cu legislația națională și în conformitate cu articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță și stabilește condițiile și limitările privind utilizarea arestului preventiv în procedurile aferente MEA.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-237/15 PPU, Lanigan, Curtea de Justiție a statuat:

> „Articolul 15 alineatul (1) și articolul 17 din Decizia cadru 2002/584/JAI a Consiliului (...) trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară de executare rămâne obligată să adopte decizia cu privire la executarea mandatului european de arestare după expirarea termenelor stabilite la articolul 17 menționat.
>
> Articolul 12 din decizia-cadru menționată coroborat cu articolul 17 din aceasta și în lumina articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu se opune, într-o astfel de situație, menținerii în detenție a persoanei căutate, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, chiar dacă durata totală a detenției acestei persoane depășește respectivele termene, cu condiția ca această durată să nu aibă un caracter excesiv în raport cu caracteristicile procedurii urmate în cauza principală, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. Dacă autoritatea judiciară de executare decide să pună capăt detenției persoanei menționate, această autoritate este obligată să ia, împreună cu punerea provizorie în libertate a acesteia, orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga acesteia și să se asigure că condițiile materiale necesare în vederea predării sale efective rămân întrunite câtă vreme nu s-a adoptat nicio decizie definitivă cu privire la executarea mandatului european de arestare.”

5. DECIZIA DE PREDARE

5.1. Obligația generală de a executa MEA

Autoritatea judiciară de executare are obligația generală de a executa orice MEA pe baza principiului recunoaşterii reciproce şi în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru privind MEA (articolul 1). Aceste dispoziții sunt fac obiectul secțiunilor 5-8 din prezentul manual. Decizia privind predarea trebuie executată în termenul menționat în secțiunea 4.

În plus, autoritățile competente trebuie să se asigure că drepturile procedurale minime ale persoanei căutate sunt respectate, astfel cum se menționează în secțiunea 11.

5.2. Lista celor 32 de infracțiuni care duc la predare fără verificarea dublei incriminări

Autoritatea judiciară de executare ar trebui să verifice dacă oricare dintre infracțiuni a fost încadrată de către autoritatea judiciară emitentă în cele 32 de categorii de infracțiuni enumerate la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA. Autoritatea judiciară de executare poate verifica dubla incriminare doar în cazul infracțiunilor care nu fac parte din lista celor 32 de infracțiuni.

Trebuie subliniat că se aplică în mod exclusiv definiția noțiunii de infracțiune și limita maximă a pedepsei din legea relevantă a statului membru emitent. Autoritatea judiciară de executare trebuie să recunoască ceea ce a indicat autoritatea judiciară emitentă în MEA.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-289/15 Grundza, Curtea de Justiție a interpretat articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI (și anume modul în care trebuie analizată condiția dublei incriminări). Curtea de Justiție a statuat că:

> „38. (...) în cadrul aprecierii dublei incriminări, autorității competente din statul de executare îi revine sarcina de a verifica dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi de asemenea, ca atare, în ipoteza în care ar fi avut loc pe teritoriul statului de executare, pasibile de o sancțiune penală pe acest teritoriu.
>
> (…)
>
> 49. (...) în cadrul aprecierii dublei incriminări, autoritatea competentă din statul de executare nu trebuie să verifice dacă interesul protejat de statul emitent a fost încălcat, ci dacă, în ipoteza în care încălcarea respectivă s-ar fi produs pe teritoriul statului membru în care se află respectiva autoritate, un interes similar, protejat de dreptul național al acestui stat, ar fi fost considerat lezat.”

În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că este vorba de o eroare manifestă în această privință, acesta trebuie să contacteze autoritatea judiciară emitentă pentru a solicita clarificări (a se vedea secțiunea 4.4 privind comunicarea).

5.3. Infracțiuni accesorii

Infracțiunile accesorii se referă la una sau mai multe infracțiuni care se sancționează cu o pedeapsă inferioară pragului stabilit la articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA. Astfel de încălcări pot fi incluse în MEA ca infracțiuni accesorii. Autoritatea judiciară emitentă poate include astfel de infracțiuni în formularul MEA, deși acestea nu intră în domeniul de aplicare al MEA (a se vedea secțiunea 2.3).

Cu toate acestea, MEA trebuie întotdeauna emis pentru cel puțin o infracțiune care respectă pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA.

Decizia-cadru privind MEA în sine nu prevede în mod explicit cum trebuie tratată chestiunea predării pentru infracțiuni accesorii. Unele state membre au decis să o permită, altele nu. În cazul în care statul membru de executare nu acceptă predarea pentru infracțiuni accesorii, principiul specialității s-ar putea opune urmăririi penale a acestor infracțiuni de către statul membru emitent (a se vedea secțiunea 2.6 privind principiul specialității).

În cazul în care MEA include infracțiuni accesorii, se recomandă ca autoritatea judiciară de executare să indice în mod clar în decizia de predare dacă predarea are ca obiect și infracțiunile accesorii. Predarea pentru infracțiuni accesorii acordă statului membru emitent competența de urmărire penală sau de executare a unei pedepse cu închisoarea pentru aceste infracțiuni.

Anexa VIII conține o listă a statelor membre ale căror sisteme juridice prevăd posibilitatea predării pentru infracțiuni accesorii.

5.4. Motive de neexecutare (de refuz)

Obligația generală de a executa MEA [consacrată la articolul 1 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA] este limitată de motivele de neexecutare obligatorie și facultativă a MEA, și anume motivele de *refuz* (articolele 3, 4 și 4a din Decizia-cadru privind MEA). Este important de observat că, în conformitate cu Decizia-cadru privind MEA, aceste motive sunt singurele pe care autoritatea judiciară de executare le poate invoca ca temei de neexecutare. În ceea ce privește motivele de neexecutare facultativă, autoritatea judiciară de executare nu le poate invoca decât pe cele care sunt transpuse în legislația sa națională. Curtea de Justiție a clarificat faptul că lista motivelor este **exhaustivă** [în special Hotărârile pronunțate în cauza C-123/08, Wolzenburg, punctul 57 și în cauzele conexate C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru, punctul 80[32].

Autoritatea judiciară de executare poate contacta autoritatea judiciară emitentă înainte de a decide să refuze predarea. Acest lucru ar putea fi recomandabil atunci când există incertitudini cu privire la aplicarea motivelor de neexecutare. Înainte de a lua decizia de respingere, autoritatea judiciară de executare poate iniția contacte referitoare și la posibilitatea de a aplica alte măsuri, cum ar fi transferul de deținuți, (a se vedea secțiunea 4.4 privind comunicarea și secțiunea 2.5 privind alte măsuri de cooperare judiciară de la nivelul Uniunii).

După ce s-a luat decizia de a refuza predarea, persoana căutată nu mai poate fi menținută în detenție în temeiul MEA.

5.4.1. Motive de neexecutare obligatorie

În cazul în care se aplică unul sau mai multe dintre motivele de neexecutare obligatorie, autoritatea judiciară de executare trebuie să refuze executarea MEA (articolul 3 din Decizia-cadru privind MEA). Prin urmare, din momentul în care autoritatea judiciară de executare a stabilit că se aplică unul dintre aceste motive, trebuie să refuze executarea. Aceste motive sunt prevăzute în articolul 3 din Decizia-cadru privind MEA.

[32] Hotărârea Curții de Justiție din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, Hotărârea Curții de Justiție din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, cauzele conexate C-404/15 și C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198.

Amnistia [articolul 3 alineatul (1)]

Infracțiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul membru de executare. Este de asemenea necesar ca statul membru de executare să fie competent, în temeiul dreptului său penal, să înceapă urmărirea penală în legătură cu infracțiunea.

Ne bis in idem [articolul 3 alineatul (2)]

Autoritatea judiciară de executare este informată că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte. Este de asemenea necesar ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor statului membru în care s-a pronunțat hotărârea de condamnare.

Curtea de Justiție a pronunțat mai multe hotărâri în cauze referitoare la interpretarea principiului *ne bis in idem* în ceea ce privește articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen (CAAS). Aceste hotărâri se aplică Deciziei-cadru privind MEA în temeiul hotărârii din cauza C-261/09 Mantello[33] și clarifică unii termeni precum „hotărâre definitivă", „aceleași fapte" și „pedeapsa să fi fost executată". În Hotărârea pronunțată în cauza C−129/14 PPU, Spasic[34], Curtea de Justiție s-a pronunțat în sensul că articolul 54 din CAAS, ca atare, este compatibil cu articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, unde este consacrat acest principiu.

Anexa VI conține rezumate ale hotărârilor Curții de Justiție cu privire la principiul *ne bis in idem*.

> *Articolul 54 din CAAS*
>
> „O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința."
>
> *Articolul 50 din cartă*
>
> „Dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune
>
> Nimeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea."

Neîmplinirea vârstei de răspundere penală [articolul 3 alineatul (3)]

Persoana căutată nu poate, din motive legate de vârstă, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea mandatului, în temeiul dreptului statului membru de executare.

---

33 Hotărârea Curții de Justiție din 16 noiembrie 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

34 Hotărârea Curții de Justiție din 27 mai 2014, PPU Spasic, C-129/14, ECLI:EU:C:2014:586.

În legislația statelor membre se definește diferit vârsta minimă de la care se antrenează răspunderea penală. De asemenea, variază și momentul în care se aplică limita de vârstă cu privire la un caz anume: momentul relevant ar putea fi, de exemplu, când s-a săvârșit încălcarea suspectată sau când începe urmărirea penală în legătură cu aceasta.

Motivele de neexecutare se aplică dacă, în statul membru de executare, persoana căutată ar putea face obiectul unei proceduri civile sau administrative, însă, din motive legate de vârstă, nu ar putea face obiectul unei proceduri penale.

5.4.2. Motive de neexecutare facultativă

În cazul în care nu se aplică niciunul dintre motivele de neexecutare facultativă care sunt transpuse în legislația națională, autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea MEA în funcție de circumstanțele cazului. Aceste motive sunt prevăzute în articolul 4 din Decizia-cadru privind MEA.

Lipsa dublei incriminări [articolul 4 alineatul (1)]

Fapta care stă la baza MEA nu constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare.

Această posibilitate există doar în cazul infracțiunilor care nu sunt menționate în lista de la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, pentru care verificarea dublei incriminări este eliminată. Cu toate acestea, chiar și în cazul în care fapta corespunde uneia dintre cele enumerate la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, dar aceasta se pedepsește cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate al cărei prag maxim este de mai puțin de trei ani în dreptul statului membru emitent și fapta nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului membru de executare, se poate aplica acest motiv de neexecutare facultativă. În Hotărârea pronunțată în cauza C-289/15, Grundza, Curtea de Justiție a clarificat modul în care trebuie analizată condiția dublei incriminări (a se vedea secțiunea 5.2).

În privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unui MEA nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului membru de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului membru emitent.

Urmărire penală pendinte în statul membru de executare [articolul 4 alineatul (2)]

Persoana care face obiectul mandatului european de arestare este urmărită penal în statul membru de executare pentru aceeaşi faptă care stă la baza mandatului european de arestare.

Nu se poate efectua urmărirea penală pentru aceeaşi faptă în statul membru de executare [articolul 4 alineatul (3)]

Autoritățile judiciare ale statului membru de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul MEA, fie să îi pună capăt atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte, ceea ce împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor.

A se vedea secțiunea 5.4.1 privind principiul *ne bis in idem*.

Prescrierea acțiunii penale sau a pedepsei [articolul 4 alineatul (4)]

S-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat membru, în conformitate cu dreptul său penal.

A se vedea secțiunea 5.4.1 privind principiul *ne bis in idem*.

Hotărâre definitivă pronunțată într-un stat terț [articolul 4 alineatul (5)]

Din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de un stat terț, cu condiția ca, în caz de condamnare, pedeapsa să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu legislația țării de condamnare.

Statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa [articolul 4 alineatul (6)]

În cazul în care MEA a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate și persoana căutată rămâne în statul membru de executare sau este cetățean ori rezident al acestuia, autoritatea judiciară de executare ar putea avea în vedere, în locul predării persoanei în statul membru emitent, executarea pedepsei sau măsurii de siguranță în statul membru al persoanei.

Articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI conține o dispoziție specifică privind executarea pedepsei cu închisoarea în statul membru de executare în ceea ce privește cazurile care intră sub incidența articolului 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 2.5.2 din prezentul manual). Decizia-cadru 2008/909/JAI înlocuiește Convenția din 1983 și protocolul său adițional. Prin urmare, Decizia-cadru 2008/909/JAI trebuie aplicată pentru transferul pedepsei în statul membru în care este executată.

În conformitate cu Decizia-cadru 2008/909/JAI, consimțământul persoanei condamnate cu privire la transfer nu mai este o condiție necesară în toate cazurile.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-66/08, Kozłowski[35], Curtea de Justiție s-a pronunțat în sensul că termenii „este rezident” și „rămâne” de la articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA trebuie definiți uniform întrucât privesc noțiuni autonome din dreptul Uniunii. Aceștia se referă la situația în care persoana căutată și-a stabilit reședința efectivă în statul membru de executare și, respectiv, a dobândit, în urma unei perioade de prezență stabilă în statul respectiv, anumite legături cu statul respectiv, care sunt de un nivel comparabil cu cele care rezultă din reședință. Verificarea îndeplinirii condiției „rămâne” necesită o evaluare globală a mai multor elemente obiective, inclusiv durata, natura și condițiile prezenței unei persoane și a familiei și legăturilor economice cu statul membru de executare.

[35] Hotărârea Curții de Justiție din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437.

Astfel cum a statuat Curtea de Justiție în Hotărârea pronunțată în cauza C-123/08, Wolzenburg, în ceea ce privește articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA și principiul egalității de tratament a cetățenilor Uniunii, normele naționale care prevăd neexecutarea unui MEA în cazul cetățenilor migranți ai Uniunii în scopul executării unei pedepse cu închisoarea numai în cazul în care au avut reședința legală pe teritoriul național pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani, sunt compatibile cu fostul articol 12 din Tratatul de instituire a Comunităţii Europene (în prezent articolul 18 din TFUE). Cu toate acestea, un stat membru nu poate condiționa aplicarea motivului de neexecutare facultativă a unui MEA prevăzut la articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA de cerințe administrative suplimentare, precum deținerea unei autorizații de ședere pe durată nedeterminată.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-42/11 Lopes da Silva Jorge[36], Curtea de Justiție a statuat că articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA și articolul 18 din TFUE trebuie interpretate în sensul că un stat membru poate să decidă, în cadrul transpunerii articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru privind MEA, să limiteze situațiile în care autoritatea judiciară de executare poate refuza să predea o persoană care se încadrează în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, dar nu poate în mod automat și absolut să excludă din domeniul de aplicare al acesteia cetățenii altor state membre care se află sau sunt rezidenți pe teritoriul său, indiferent de legăturile lor cu acest stat membru. Instanțele naționale sunt obligate să interpreteze legea în lumina textului și a scopului Deciziei-cadru privind MEA, pentru a garanta deplina efectivitate a acesteia.

Extrateritorialitatea (infracțiuni comise în afara teritoriului statului membru emitent) [articolul 4 alineatul (7)]

MEA se referă la infracțiuni care:

(a) în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare sau

(b) au fost săvârșite în afara teritoriului statului membru emitent, iar legislația statului membru de executare nu autorizează urmărirea penală pentru aceleași infracțiuni săvârșite în afara teritoriului acestuia.

5.5. Judecata *in absentia*

Decizia-cadru 2009/299/JAI a fost modificată prin Decizia-cadru privind MEA, eliminându-se articolului 5 alineatul (1) și introducându-se un nou articol - 4a - cu privire la deciziile pronunțate *in absentia*. Aceste prevederi se referă la situațiile în care o autoritate judiciară de executare primește un MEA cu privire la executarea unei pedepse privative de libertate care rezultă în urma unei proceduri derulate în statul membru emitent la care persoana nu a fost prezentă.

Articolul 4a din Decizia-cadru privind MEA conține un motiv de neexecutare facultativă, în temeiul căruia MEA emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de

[36] Hotărârea Curții de Justiție din 5 septembrie 2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517.

siguranță privative de libertate poate fi refuzat în cazul în care persoana nu a fost prezentă la procesul care a dus la hotărâre (decizie *in absentia*).

Această dispoziție conține o serie de excepții. O autoritate judiciară de executare nu poate să refuze executarea unui MEA pe baza unei decizii pronunțate în absență atunci când MEA precizează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului membru emitent:

(a) în timp util:

(i) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și

(ii) informată cu privire la posibilitatea pronunțării unei hotărâri în lipsă sau

(b) având cunoștință de procesul programat, a mandatat un avocat, numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra în cadrul procesului respectiv și a beneficiat efectiv de apărare din partea avocatului respectiv în cadrul procesului sau

(c) după ce i s-a înmânat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:

(i) a indicat în mod expres că nu contestă decizia sau

(ii) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a introdus o cale de atac în termenul legal sau

(d) nu i s-a înmânat personal decizia, însă:

(i) i se va înmâna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale și

(ii) va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în MEA relevant.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-399/11, Melloni[37] s-a pus întrebarea dacă articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca autoritatea judiciară de executare, în cazurile menționate în dispoziția respectivă, să condiționeze executarea unui MEA emis în scopul executării unei pedepse

[37] Hotărârea Curții de Justiție din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

de posibilitatea ca condamnarea pronunțată în lipsă să fie supusă revizuirii în statul membru emitent.

Curtea de Justiție a considerat că articolul 4a alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA prevede un motiv facultativ de neexecutare a unui MEA emis în scopul executării unei pedepse, atunci când persoana în cauză a fost condamnată *in absentia*. Această posibilitate este însoțită totuși de patru excepții prevăzute la articolul 4a alineatul (1) literele (a)-(d). Curtea a statuat că, în aceste patru situații, autoritatea judiciară de executare nu poate condiționa predarea unei persoane condamnate *in absentia* de posibilitatea revizuirii condamnării în prezența sa.

În Hotărârea pronunțată în cauza C-108/16 PPU, Dworzecki[38], Curtea de Justiție a statuat:

> „Articolul 4a alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului (...) trebuie interpretat în sensul că o citație precum cea în discuție în litigiul principal, care nu a fost notificată direct persoanei în cauză, ci a fost predată, la adresa acesteia din urmă, unei persoane adulte din gospodăria sa, care s-a angajat să predea citația persoanei solicitate, fără ca mandatul european de arestare să permită să se stabilească, eventual, dacă această persoană adultă a predat efectiv citația persoanei interesate, nu îndeplinește prin ea însăși condițiile prevăzute de această dispoziție."

5.6. Aprecieri ale autorității judiciare de executare privind drepturile fundamentale

Decizia-cadru privind MEA nu cuprinde dispoziții privind o eventuală neexecutare motivată de încălcări ale drepturilor fundamentale ale persoanei vizate în statul membru emitent.

Cu toate acestea, articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA coroborat cu considerentele (12) și (13) ale deciziei-cadru menționate clarifică faptul că drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale ar trebui respectate în contextul MEA.

În Hotărârile pronunțate în cauzele conexate C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru, Curtea de Justiție s-a pronunțat după cum urmează:

> „în prezența unor elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care dovedesc existența unor deficiențe fie sistemice sau generalizate, fie afectând anumite grupuri de persoane ori chiar anumite centre de detenție în ceea ce privește condițiile de detenție în statul membru emitent, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice, în mod concret și precis, dacă există motive serioase și temeinice de a crede că persoana vizată de un mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale sau al executării unei pedepse privative de libertate se va confrunta, ca urmare a condițiilor detenției sale în statul membru respectiv, cu un risc real de a fi supusă unui tratament inuman sau degradant, în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în cazul predării sale statului membru menționat.

[38] Hotărârea Curții de Justiție din 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346.

În acest scop, ea trebuie să solicite furnizarea unor informații suplimentare autorității judiciare emitente, care, după ce a solicitat, la nevoie, asistența autorității centrale sau a uneia dintre autoritățile centrale ale statului membru emitent, în sensul articolului 7 din decizia-cadru, trebuie să comunice aceste informații în termenul stabilit într-o astfel de cerere. Autoritatea judiciară de executare trebuie să își amâne decizia privind predarea persoanei în cauză până la obținerea informațiilor suplimentare care îi permit să înlăture existența unui asemenea risc.

În cazul în care existența acestui risc nu poate fi înlăturată într-un termen rezonabil, autoritatea respectivă trebuie să decidă dacă este necesar să pună capăt procedurii de predare."

Dacă autoritatea judiciară a statului membru de executare se află în posesia unor dovezi privind un risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoanele deținute în statul membru emitent din cauza condițiilor generale de detenție, aceasta trebuie să urmeze procedura descrisă în Hotărârea Curții de Justiție pronunțată în cauzele Aranyosi și Căldăraru (punctele 89-104).

Etapele procedurale care trebuie urmate de către autoritățile judiciare de executare naționale în cazul în care sunt în posesia unor dovezi privind un risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoanele deținute în statul membru emitent

Se urmează etapele de mai jos

1. Se verifică dacă există un risc real de tratamente inumane și degradante față de persoana căutată, ca urmare a <u>condițiilor generale de detenție</u>:

– *pe baza unor informații obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care pot fi obținute, printre altele, din hotărârile instanțelor internaționale, cum ar fi hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, hotărârile instanțelor statului membru emitent, precum și din decizii, rapoarte și alte documente produse de organismele Consiliului Europei sau sub egida ONU.*

2. Dacă un astfel de risc este identificat pe baza condițiilor generale de detenție, se verifică dacă există motive temeinice pentru a se considera că un astfel de risc real de tratamente inumane și degradante există <u>în împrejurările specifice ale cauzei pentru persoana căutată</u>:

– ***obligația de a solicita*** *- în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA - autorității judiciare emitente să prezinte, în regim de urgență, orice informații suplimentare necesare în ceea ce privește condițiile în care urmează să fie deținută persoana căutată;*

– ***posibilitatea de a solicita informații*** *cu privire la existența unor eventuale mecanisme de monitorizare a condițiilor de detenție;*

– ***posibilitatea de a stabili un termen-limită pentru răspuns****,* ținând *seama de timpul necesar pentru colectarea informațiilor, precum și a termenelor menționate la articolul 17 din Decizia-cadru privind MEA.*

3. **Dacă se identifică un risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoana căutată, pe baza informațiilor primite de la autoritatea judiciară emitentă și a oricăror alte informații de care ar putea dispune autoritatea judiciară de executare (și în așteptarea unei decizii finale privind MEA):**

   – ***obligația de a amâna executarea MEA în cauză.*** *Trebuie informat Eurojust [în conformitate cu articolul 17 alineatul (7) din Decizia-cadru privind MEA];*

   – ***posibilitatea de a ține persoana în cauză în detenție****, însă numai în cazul în care procedura de executare a MEA a fost efectuată într-un mod suficient de diligent și durata detenției nu este foarte mare (în conformitate cu Hotărârea pronunțată în cauza C-237/15, Lanigan, punctele 58, 59 și 60), cu privire la principiul prezumției de nevinovăție garantat la articolul 48 din cartă și respectarea principiului proporționalității enunțat la articolul 52 alineatul (1) din cartă;*

   – ***posibilitatea sau chiar obligația de eliberare provizorie a persoanei în cauză****, însoțită de măsuri destinate prevenirii sustragerii persoanei.*

4. **Decizia finală:**

   – *în cazul în care autoritatea judiciară de executare, pe baza informațiilor primite de la autoritatea judiciară emitentă, poate înlătura existența unui risc real ca persoana căutată să facă obiectul unor tratamente inumane și degradante, trebuie să hotărască cu privire la executarea MEA;*

   – *în cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că riscul tratamentelor inumane și degradante nu poate fi înlăturat într-un termen rezonabil, trebuie să hotărască dacă procedura de predare ar trebui să se încheie.*

5.7. Proporționalitate - rolul statului membru de executare

Decizia-cadru privind MEA nu prevede posibilitatea ca statul membru de executare să evalueze proporționalitatea unui MEA. Acest lucru este în concordanță cu principiul recunoașterii reciproce. Dacă în statul membru de executare apar motive serioase de îngrijorare cu privire la proporționalitatea MEA primit, autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare sunt încurajate să comunice direct. Se estimează că astfel de cazuri ar apărea numai în circumstanțe excepționale. Prin consultarea autorităților judiciare competente se poate găsi o soluție mai potrivită (a se vedea secțiunea 4.4 privind comunicarea între autoritățile competente). De exemplu, în funcție de circumstanțele cazului, este posibil să se retragă MEA și să se utilizeze alte măsuri prevăzute de legislația națională sau de legislația Uniunii.

În astfel de situații, autoritățile judiciare competente pot, de asemenea, să consulte Eurojust sau punctele de contact RJE. Aceste organisme pot facilita comunicarea și contribui la găsirea de soluții.

5.8. Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent

Articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA prevede că executarea MEA de către autoritatea judiciară de executare poate să fie supusă anumitor condiții, în temeiul legislației naționale. Aceste condiții se pot referi la revizuirea pedepsei cu închisoarea cu caracter permanent și returnarea cetățenilor statului membru de executare pentru executarea pedepselor cu închisoarea.

Aceste garanții pot fi furnizate în mod direct în legislația națională a statului membru emitent sau printr-un acord între autoritățile competente ale statului membru emitent și ale statului membru de executare. Cu toate acestea, garanțiile se pot referi numai la subiectele stabilite la articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA, astfel cum a confirmat Curtea de Justiție (în special Hotărârile pronunțate în cauzele conexate C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru, punctul 80 și în cauza C-237/15 PPU, Lanigan, punctul 36).

Notă: Garanțiile referitoare la rejudecarea cauzei pentru deciziile pronunțate *in absentia* de la articolul 5 alineatul (1) au fost eliminate prin Decizia-cadru 2009/299/JAI și au fost înlocuite de noul articol 4a, care conține dispoziții mai cuprinzătoare privind hotărârile pronunțate în lipsă (a se vedea secțiunea 5.5 din prezentul manual).

În Hotărârea pronunțată în cauza C-306/09 I.B.[39] Curtea de Justiție a concluzionat:

> „Articolul 4 punctul 6 și articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului (...) trebuie interpretate în sensul că, atunci când statul membru de executare în cauză a transpus articolul 5 punctele 1 și 3 din această decizie cadru în ordinea sa juridică internă, executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse pronunțate în lipsă în sensul articolului 5 punctul 1 poate fi supusă condiției ca persoana în cauză, resortisant sau rezident al statului membru de executare, să fie returnată în acest din urmă stat pentru a executa acolo, dacă este cazul, pedeapsa care va fi pronunțată împotriva sa la finalul unei noi proceduri de judecată organizate în prezența sa în statul membru emitent."

5.8.1. Revizuirea pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate cu caracter permanent

În cazul în care MEA a fost emis pentru o infracțiune pasibilă de o pedeapsă sau măsură de siguranță privativă de libertate cu caracter permanent, statul membru de executare poate solicita o garanție de revizuire din partea statului membru emitent [articolul 5 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

Pedepsele cu caracter permanent la care se face referire sunt pedepse executate în închisoare. **Măsurile de siguranță cu caracter permanent** se referă la alte tipuri de detenție, de exemplu, în instituții de tratament psihiatric.

Garanția poate fi furnizată de către statul membru emitent, prin demonstrarea faptului că, în sistemul său juridic, pedeapsa sau măsura impusă poate fi revizuită fie la cerere, fie cel târziu după 20 ani. În mod alternativ, o garanție suficientă este faptul că persoana în

[39] Hotărârea Curții de Justiție din 21 octombrie 2010, I.B., C-306/09, ECLI:EU:C:2010:626.

cauză are dreptul să solicite măsuri de clemență în temeiul legislației sau practicii statului membru emitent, în vederea neexecutării pedepsei sau măsurii.

5.8.2. Returnarea cetățenilor și a rezidenților

MEA permite predarea persoanei căutate în scopul executării pedepsei privative de libertate în țara sa de origine. În temeiul articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA, atunci când persoana care face obiectul unui MEA în scopul urmăririi penale este cetățean sau rezident al statului membru de executare, acest stat poate condiționa predarea de returnarea persoanei pe teritoriul său, după audiere, pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate care a fost pronunțată împotriva sa în statul membru emitent.

Această condiție impusă ar trebui să fie precizată în mod clar de statul membru de executare. În cazul în care este posibil, statul membru emitent și statul membru de executare ar trebui să se pună de acord cu privire la detaliile legate de această condiție înainte ca statul membru de executare să decidă cu privire la predare.

Dacă se cunoaște deja, înainte de emiterea unui MEA, că persoana căutată este cetățean sau rezident al statului membru de executare, autoritatea judiciară emitentă poate deja să își exprime, în formularul MEA, acordul cu privire la o eventuală condiție de returnare.

Statul membru emitent are responsabilitatea de a se asigura că această condiție este îndeplinită. Atunci când pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate pronunțată împotriva persoanei predate devine definitivă, statul membru emitent trebuie să contacteze statul membru de executare pentru a conveni asupra returnării. Statul membru emitent ar trebui să se asigure că textul este tradus în limba statului membru de executare.

Articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI conține, de asemenea, o dispoziție specifică privind executarea pedepsei cu închisoarea în statul membru de executare în ceea ce privește cazurile care intră sub incidența articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA. Pentru transferarea pedepsei în statul membru emitent în care este executată, se aplică procedura și condițiile impuse în Decizia-cadru 2008/909/JAI (a se vedea secțiunea 2.5.2 din prezentul manual).

5.9. Amânarea sau predarea temporară

5.9.1. Din motive umanitare grave

Termenul de 10 zile pentru predarea persoanei respective începe să curgă după ce autoritatea judiciară de executare a decis executarea MEA (astfel cum s-a explicat în secțiunea 4.2.). Cu toate acestea, autoritatea judiciară de executare poate, în mod excepțional, să decidă să amâne temporar predarea din motive umanitare serioase, cum ar fi, de exemplu, existența unor indicii temeinice că predarea ar pune în mod evident în pericol viața sau sănătatea persoanei căutate [articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

Executarea MEA trebuie să aibă loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe. Autoritatea judiciară de executare trebuie să informeze de îndată autoritatea judiciară emitentă despre acest aspect și să convină cu aceasta asupra unei noi date de predare. În acest caz, predarea trebuie să aibă loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel

convenită. După expirarea acestui termen, persoana nu mai pot fi ținută în detenție de către statul membru de executare pe baza unui MEA și trebuie eliberată [articolul 23 alineatul (5) din Decizia-cadru privind MEA].

În situațiile în care astfel de motive de ordin umanitar sunt **permanente sau pe durată nedeterminată**, autoritatea judiciară emitentă și cea de executare s-ar putea consulta dacă există alternative la MEA. De exemplu, ar putea fi examinată posibilitatea de a transfera procedurile sau executarea pedepsei privative de libertate în statul membru de executare sau de a retrage MEA (de exemplu, în cazul unei boli grave și permanente).

5.9.2. Procedură penală în curs de desfășurare sau executarea unei pedepse privative de libertate

După ce a decis să execute MEA, autoritatea judiciară de executare poate să amâne predarea persoanei căutate, astfel încât această persoană poate fi urmărită penal în statul membru de executare pentru o **altă** infracțiune [articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

În astfel de situații, predarea trebuie să aibă loc imediat după efectuarea urmăririi penale, la o dată stabilită de comun acord de către autoritatea judiciară emitentă și cea judiciară de executare.

Atunci când persoana căutată a fost deja condamnată pentru comiterea unei alte infracțiuni, predarea poate fi amânată, astfel încât persoana să poată executa pedeapsa în statul membru de executare [articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA].

În astfel de cazuri, predarea trebuie să aibă loc după ce persoana a executat pedeapsa, la o dată stabilită de comun acord de către autoritatea judiciară emitentă și cea de executare.

Notă: Dacă procedura penală în statul membru de executare se referă la **aceeași** infracțiune care stă la baza MEA, statul membru de executare poate refuza executarea MEA (pentru această infracțiune) [a se vedea articolul 4 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA și secțiunea 5.4.2 din prezentul manual]. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, executarea MEA trebuie refuzată (a se vedea secțiunea 5.4.1 din prezentul manual).

5.9.3. Predarea temporară în loc de amânare

În situațiile descrise la secțiunea 5.9.2, în loc să amâne predarea, autoritatea judiciară de executare poate preda temporar persoana căutată statului emitent [articolul 24 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]. Acest lucru poate fi făcut în scopul urmăririi penale a persoanei sau al executării unei condamnări deja pronunțate.

Autoritatea judiciară emitentă și cea de executare trebuie să ajungă la un acord privind condițiile de predare, în scris și în termeni clari. Acordul este obligatoriu pentru toate autoritățile statului membru emitent [articolul 24 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA].

Predarea temporară permite evitarea unor termene foarte lungi în cadrul procedurilor din statul membru emitent care rezultă din faptul că persoana este urmărită penal sau a fost deja condamnată în statul membru de executare.

5.9.4. Amânarea MEA din cauza identificării unui risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoana căutată

În conformitate cu Hotărârea Curții de Justiție în Hotărârea Curții de Justiție în cauzele conexate C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru, dacă se identifică un risc real de tratamente inumane sau degradante față de persoana căutată, pe baza informațiilor primite de la autoritatea judiciară emitentă și a oricăror alte informații de care ar putea dispune autoritatea judiciară de executare (și în așteptarea unei decizii finale privind MEA), executarea mandatului trebuie amânată, dar nu abandonată. În cazul în care autoritatea judiciară de executare decide să amâne executarea, statul membru de executare trebuie să informeze Eurojust în acest sens, în conformitate cu articolul 17 alineatul (7) din Decizia-cadru privind MEA, precizând motivele întârzierii (a se vedea secțiunile 5.6 și 4.1 din prezentul manual)

5.10. Mai multe MEA privind aceeași persoană

5.10.1. Cum se decide ce MEA se execută

Se poate întâlni situația în care autoritățile unuia sau mai multor state membre să fi emis mai multe MEA privind aceeași persoană, fie pentru aceleași fapte, fie pentru fapte diferite. Următoarele orientări se aplică indiferent dacă aceste MEA au fost emise pentru aceleași fapte sau pentru fapte diferite.

În cazul unor MEA multiple vizând aceeași persoană, autoritatea judiciară de executare este cea care decide ce mandat execută, ținând seama în mod corespunzător de toate împrejurările (articolul 16 din Decizia-cadru privind MEA).

Se recomandă ca, înainte de a decide predarea, autoritatea judiciară de executare să încerce să asigure o coordonare între autoritățile judiciare emitente. Dacă autorități judiciare emitente s-au coordonat deja în prealabil, autoritatea judiciară de executare trebuie să țină seama de acest fapt, cu toate că autoritatea judiciară de executare nu este ținută să respecte acorduri încheiate în conformitate cu Decizia-cadru privind MEA.

Autoritatea judiciară de executare poate, de asemenea, să solicite consiliere din partea Eurojust [articolul 16 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]. Acesta poate facilita și accelera coordonarea și poate fi invitat să prezinte un aviz cu privire la MEA concurente. În mod ideal, decizia privind care dintre MEA să fie executat ar trebui să se ia cu consimțământul tuturor autorităților judiciare emitente.

Alegerea MEA care urmează să fie executat, indiferent dacă autoritățile judiciare emitente ajung sau nu la un consens, implică luarea în considerare în special a următoarelor elemente de către autoritatea judiciară de executare [articolul 16 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]:

(a) gravitatea infracțiunilor;

(b) locul săvârșirii infracțiunilor;

(c) datele de emitere a MEA;

(d) dacă mandatul de arestare a fost emis în scopul urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Lista nu este exhaustivă. Mai mult, nu există reguli stricte referitoare la care dintre acești factori ar trebui să fie prioritari - acest lucru trebuie examinat de la caz la caz. În orice caz, articolul 16 din Decizia-cadru privind MEA prevede obligația autorității judiciare de executare de a lua în considerare situația. Prin urmare, ar trebui evitată o abordare simplă de genul „primul venit, primul servit”.

Autoritățile judiciare de executare pot consulta, de asemenea, Orientările Eurojust pentru soluționarea cumulului de MEA, incluse în raportul anual al Eurojust din 2004 (disponibil la adresa www.eurojust.europa.eu).

Atunci când ia decizia de predare, este important ca autoritatea judiciară de executare să indice în mod clar ce MEA stă la baza predării. În plus, biroul SIRENE din statul membru de executare trebuie ulterior să trimită un formular G fiecărui stat membru în cauză (punctul 3.2 din Manualul SIRENE).

Analiza în urma căreia se decide ce MEA să se execute ar trebui să se refere numai la acele MEA care sunt **executorii**. Prin urmare, autoritatea judiciară de executare ar putea evalua inițial fiecare dintre MEA pentru a stabili dacă ar fi posibil să le execute pe fiecare în parte. Dacă în cazul oricăruia dintre MEA concurente se aplică un motiv de neexecutare, autoritatea judiciară de executare poate, din motive de claritate, să ia o decizie separată să nu execute acel MEA.

5.10.2. Proceduri desfășurate în paralel

În cazul în care două sau mai multe state membre emit MEA pentru infracțiuni care privesc **aceleași fapte și vizează aceeași persoană**, autoritățile competente au obligația de a comunica și de a coopera. Această obligație rezultă din Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale[40]. În aceste situații, se recomandă ca autoritățile competente să aplice legislația națională de punere în aplicare a deciziei-cadru.

Atunci când nu se poate ajunge la un consens, oricare dintre autoritățile competente implicate trebuie să se adreseze Eurojust în cazurile în care această agenție are competența de a acționa[41]. Eurojust poate fi consultat și în alte situații.

Statele membre care au primit MEA în paralel ar trebui să informeze autoritățile competente ale statelor membre emitente de existența acestor proceduri paralele.

Autoritățile competente din statele membre care au emis MEA ar trebui să informeze autoritatea judiciară de executare de faptul că lucrează împreună pentru soluționarea conflictelor de competență și în legătură cu orice acord obținut în urma procesului de cooperare.

---

40 JO L 328, 15.12.2009, p. 42.

41 A se vedea Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (JO L 63, 6.3.2002, p. 1).

6. COMPUTAREA DETENȚIEI EXECUTATE ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE

După predarea persoanei căutate, statul membru emitent trebuie să țină seama de perioadele de detenție care au rezultat din executarea MEA. Toate aceste perioade trebuie deduse din durata totală a pedepsei sau a măsurii privative de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent (articolul 26 din Decizia-cadru privind MEA). În cazul în care persoana respectivă este achitată, se aplică dispozițiile din statul membru emitent privind despăgubirile pentru prejudiciile suferite.

Din acest motiv, astfel cum se explică în secțiunea 4.5.2, autoritatea judiciară de executare sau autoritatea centrală din statul membru de executare trebuie să furnizeze toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate întemeiate pe MEA. Aceste informații trebuie să fie furnizate în momentul predării (a se vedea, de asemenea, Hotărârea Curții de Justiție pronunțată în cauza C-294/16 PPU, JZ).

7. PREDARE ULTERIOARĂ

7.1. Către un alt stat membru

După predarea persoanei căutate în statul membru emitent în temeiul unui MEA, statul membru respectiv ar putea fi nevoit să decidă cu privire la executarea unui alt MEA emis de un alt stat membru, referitor la aceeași persoană. În conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, statul membru emitent poate, ulterior, să predea persoana unui alt stat membru **fără consimțământul** statului membru de executare inițial în următoarele cazuri:

(a) atunci când, deși a avut posibilitatea să o facă, persoana căutată nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în 45 de zile de la data eliberării sale definitive, sau atunci când s-a întors pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;

(b) atunci când persoana căutată acceptă să fie predată unui stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui MEA;

Consimțământul trebuie dat de persoana căutată în fața autorităților judiciare competente din statul membru emitent. Consimțământul trebuie înregistrat în conformitate cu legislația națională a acestui stat și trebuie redactat astfel încât să reiasă că persoana în cauză a acționat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia.

(c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității. Invocarea principiului specialității, atunci când acesta este aplicabil, evită situațiile în care persoana căutată ar fi privată de libertate pentru alte infracțiuni decât cea pentru care a fost predată, împiedicând și predarea ulterioară (a se vedea secțiunea 2.6).

În alte cazuri, este necesar să se solicite consimțământul statului membru inițial de executare pentru orice predare ulterioară[42]. Consimțământul trebuie să fie acordat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prevederile Deciziei-cadru privind MEA, cu excepția cazului în care se aplică un motiv obligatoriu sau facultativ de neexecutare.

Dacă este cazul, autoritatea judiciară de executare poate condiționa acordarea consimțământului de îndeplinirea uneia dintre condițiile legate de pedeapsa cu închisoarea cu caracter permanent și returnarea cetățenilor și a rezidenților prevăzute la articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 5.8 din prezentul manual). În astfel de cazuri, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile corespunzătoare [articolul 28 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

În cazul în care o persoană a făcut obiectul mai multor predări între state membre în temeiul unor MEA succesive, predarea ulterioară a acestei persoane într-alt stat membru decât cel care l-a predat ultimul este condiționată **numai** de acordul statului membru care a efectuat **această din urmă predare** (a se vedea Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție în cauza C-192/12 PPU, West[43]).

Procedură

Cererea prin care se solicită consimțământul trebuie să fie prezentată în cadrul aceleiași proceduri și trebuie să conțină aceleași informații ca un MEA obișnuit. Autoritatea judiciară competentă transmite cererea de solicitare a consimțământului direct autorității judiciare de executare care a predat persoana. Informațiile necesare care trebuie incluse în cerere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA, trebuie să fie traduse în conformitate cu aceleași reguli ca un MEA. Autoritatea judiciară de executare trebuie să ia decizia privind consimțământul în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii [articolul 28 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

> Hotărârea Curții de Justiție în cauza C-192/12, PPU, West
>
> „Articolul 28 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI (...) trebuie interpretat în sensul că, atunci când o persoană a făcut obiectul mai multor predări între state membre în temeiul unor mandate europene de arestare succesive, predarea ulterioară a acestei persoane unui alt stat membru decât cel care a predat-o în ultimul rând este condiționată numai de consimțământul statului membru care a efectuat această din urmă predare.”

7.2. Către un stat terț

O persoană care a fost predată în temeiul unui MEA nu este extrădată unei țări din afara Uniunii (stat terț) fără consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o. Acest consimțământ este acordat în conformitate cu acordurile de extrădare

[42] Articolul 28 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA prevede posibilitatea ca statele membre să notifice prezumția consimțământului pentru o astfel de predare privind extrădarea ulterioară în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare. Potrivit informațiilor aflate la dispoziția Comisiei, doar România a trimis o astfel de notificare.

[43] Hotărârea Curții de Justiție din 28 iunie 2012, West, C-192/12 PPU, ECLI:EU:C:2012:404.

prin care acest stat membru își asumă obligații, precum și cu dreptul său intern [articolul 28 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

8. OBLIGAȚII PRIVIND ȚĂRI TERȚE

8.1. MEA și o cerere de extrădare simultană pentru aceeași persoană

8.1.1. Cereri din partea statelor terțe

Se poate întâmpla ca un stat membru să primească simultan un MEA și o cerere de extrădare din partea unui stat terț pentru aceeași persoană care se află pe teritoriul său. Acestea s-ar putea referi la aceleași fapte sau la fapte diferite. Este posibil ca statul membru să aibă autorități responsabile diferite pentru luarea deciziilor privind executarea MEA și privind cererile de extrădare. În astfel de cazuri, aceste autorități ar trebui să coopereze pentru a lua o decizie pe baza criteriilor menționate anterior. Se poate solicita consiliere și coordonare între statele membre implicate și din partea Eurojust sau RJE.

Nu există norme în Decizia-cadru privind MEA care să clarifice cărei cereri să i se acorde prioritate. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA, statele membre trebuie să țină seama în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de acele criterii menționate la articolul 16 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA pentru a stabili care cerere trebuie executată în situația în care există mai multe cereri privind aceeași persoană.

Prin urmare, următorii factori ar trebui luați în considerare de autoritățile competente:

(a) gravitatea relativă a infracțiunilor;

(b) locul săvârșirii infracțiunilor;

(c) data emiterii MEA și, respectiv, a cererii de extrădare;

(d) dacă mandatul de arestare a fost emis în scopul urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Autoritățile judiciare de executare pot consulta, de asemenea, Orientările Eurojust pentru soluționarea cumulului de MEA, incluse în raportul anual al Eurojust din 2004 (disponibil la adresa www.eurojust.europa.eu).

În plus, trebuie să se țină cont de criteriile menționate în acordul de extrădare relevant. Acestea ar putea viza, în special, motivele de refuz al extrădării și normele aplicabile în situația primirii mai multor cereri de extrădare.

În cazul în care o cerere de extrădare adresată de stat terț unui stat membru în care există prevederi prin care propriii cetățeni sunt protejați împotriva extrădării, iar cererea privește un cetățean al unui alt stat membru, autoritatea judiciară de executare trebuie să informeze statul membru al cărui cetățean este persoana în cauză, precum și, după caz, să predea persoana statului membru respectiv în temeiul MEA, în conformitate cu Hotărârea Curții de Justiție pronunțată în cauza C-182/15, Petruhhin[44].

[44] Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

„Articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un cetățean al Uniunii resortisant al unui alt stat membru i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț cu care primul stat membru a încheiat un acord de extrădare, acesta are obligația să informeze statul membru a cărui cetățenie o are respectivul cetățean și, dacă este cazul, la cererea acestui din urmă stat membru, să i-l predea pe acel cetățean, în conformitate cu dispozițiile Deciziei cadru 2002/584/JAI a Consiliului (...), cu condiția ca acest stat membru să fie competent, în temeiul dreptului său național, să o urmărească penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.

În ipoteza în care un stat membru este sesizat cu o cerere a unui stat terț privind extrădarea unui resortisant al unui alt stat membru, acest prim stat membru trebuie să verifice că extrădarea nu va aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene."

8.1.2. Cereri formulate de Curtea Penală Internațională (CPI)

În cazul în care un stat membru primește simultan un MEA și o cerere de extrădare din partea CPI pentru aceeași persoană, autoritatea sau autoritățile competente ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele menționate în secțiunea 8.1.1. Cu toate acestea, obligațiile statelor membre care decurg din Statutul Curții Penale Internaționale au prioritate față de executarea MEA [articolul 16 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

8.2. Extrădare prealabilă dintr-un stat terț și principiul specialității

În cazul în care persoana căutată a fost extrădată în statul membru de executare dintr-un stat terț, extrădarea ar putea presupune principiul specialității, în funcție de normele acordului de extrădare aplicabil. Potrivit principiului specialității, persoana extrădată nu poate fi urmărită penal sau privată de libertate decât pentru infracțiunea sau infracțiunile pentru care a fost extrădată. Decizia-cadru privind MEA nu aduce atingere obligației de a respecta principiul specialității în astfel de situații (articolul 21 din Decizia-cadru privind MEA). Aceasta înseamnă că statul membru de executare ar putea fi împiedicat să predea persoana unui alt stat fără consimțământul statului din care a fost extrădată persoana căutată.

Pentru a rezolva astfel de situații, Decizia-cadru privind MEA prevede că statul de executare ia imediat toate măsurile necesare pentru solicitarea consimțământului statului (statelor) terț(e) (din care a fost extrădată persoana căutată), astfel încât persoana să poată fi predată statului membru emitent al MEA (articolul 21 din Decizia-cadru privind MEA).

Termenele prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru privind MEA (a se vedea secțiunea 4.1 din prezentul manual) nu încep să curgă decât din ziua în care principiul specialității încetează să se mai aplice. Până la primirea deciziei din partea statului terț din care a fost extrădată persoana căutată, statul membru de executare trebuie să se asigure că sunt îndeplinite în continuare condițiile materiale necesare unei predări efective (articolul 21 din Decizia-cadru privind MEA). În special, acesta ar putea fi nevoit să ia măsurile necesare pentru a împiedica ca persoana respectivă să fugă.

9. TRANZIT

9.1. Tranzitul printr-un alt stat membru

Tranzitul (articolul 25 din Decizia-cadru privind MEA) se referă la situația în care persoana căutată este transferată în statul membru emitent din statul membru de executare trecând pe teritoriul terestru sau prin apele teritoriale ale unui stat terț. În aceste cazuri, cel de al treilea stat membru trebuie să permită tranzitul. Autoritatea competentă a statului membru emitent trebuie însă să furnizeze următoarele informații celui de al treilea stat membru:

(a) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul MEA;

(b) existența unui MEA;

(c) natura infracțiunii și încadrarea juridică a acesteia;

(d) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv data și locul.

Pentru a facilita tranzitul, aceste informații ar trebui să fie furnizate cât mai curând posibil, înainte de organizarea tranzitului. Autoritatea judiciară emitentă este, prin urmare, invitată să ia în considerare eventuala necesitate de tranzitare chiar înainte de a se fi convenit data de predare cu autoritatea judiciară de executare. Acest lucru este important și pentru a se respecta termenele stricte de predare a persoanei, prevăzute la articolul 23 (în mod normal, de 10 zile).

Informațiile ar trebui să fie furnizate autorității însărcinate cu primirea cererilor de tranzit în statul membru în cauză. Informații suplimentare cu privire la aceste autorități din fiecare stat membru pot fi găsit pe site-ul RJE (Atlasul judiciar, *Fiches belges*). Informațiile pot fi furnizate autorității competente, prin orice mijloace care permit obținerea unei înregistrări scrise, inclusiv e-mailul. Statul membru de tranzit trebuie să își notifice decizia în același mod [articolul 25 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA].

Decizia-cadru privind MEA nu stabilește un termen-limită pentru soluționarea cererilor de tranzit, însă statul de tranzit ar trebui să facă acest lucru fără întârziere.

În cazul în care transportul se efectuează cu avionul fără escală programată, normele menționate nu se aplică. Cu toate acestea, în cazul unei aterizări neprevăzute, statul membru emitent trebuie să furnizeze autorității desemnate din statul de tranzit informațiile menționate anterior, în cazul unui tranzit pe uscat sau pe apă [articolul 25 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA].

9.2. Cetățenii și rezidenții statului membru de tranzit

Excepțiile de la obligația de a permite tranzitul se referă la situația în care o persoană care face obiectul unui MEA este cetățean sau rezident al statului membru de tranzit. Dacă MEA este emis în scopul urmăririi penale, statul membru de tranzit poate impune condiția ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de tranzit, pentru a efectua acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care ar urma să fie pronunțată împotriva acelei persoane în statul membru emitent [articolul 25 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]. Cu privire la această condiție, articolul 5

alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA ar trebui respectat *mutatis mutandis* (a se vedea secțiunea 5.8.2 din prezentul manual). În cazul în care MEA este emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, statul membru de tranzit poate refuza tranzitul.

9.3. Extrădarea dintr-un stat terț într-un stat membru

Cu toate că Decizia-cadru privind MEA nu privește în mod direct extrădarea din state terțe, normele privind tranzitul de la articolul 25 din Decizia-cadru privind MEA prezentate în secțiunile 9.1 și 9.2 din prezentul manual se aplică *mutatis mutandis* extrădării dintr-un stat terț într-un stat membru. În acest context, expresia „mandat european de arestare" de la articolul 25 din Decizia-cadru privind MEA se va citi „cerere de extrădare" [articolul 25 alineatul (5)].

10. MEA NEEXECUTATE

10.1. Asigurarea faptului că persoana nu este arestată din nou în același stat membru

În cazul în care autoritatea judiciară de executare decide să refuze executarea MEA, autoritatea competentă din respectivul stat membru trebuie să se asigure că MEA refuzat nu mai poate conduce la arestarea persoanei căutate pe teritoriul său. Pentru a asigura acest lucru, se iau următoarele măsuri:

(a) se adaugă un reper la alerta corespunzătoare din SIS și

(b) alertele aferente din sistemele naționale, dacă există, sunt șterse în această privință. Pentru mai multe informații privind procedura de adăugare a unui reper a se vedea punctul 2.6 din Manualul SIRENE.

10.2. Informarea statului membru emitent

Autoritatea judiciară de executare trebuie să comunice autorității judiciare emitente decizia privind modul în care s-a dat curs MEA (articolul 22 din Decizia-cadru privind MEA). În acest scop, este recomandabil să se utilizeze formularul-tip prezentat în anexa VII la prezentul manual. În cazul în care autoritatea judiciară de executare decide să refuze executarea MEA, informarea oferă autorității judiciare emitente posibilitatea de a analiza dacă aceasta ar trebui să mențină sau să retragă MEA.

10.3. Examinarea de către autoritățile judiciare emitente a oportunității de a menține MEA

Decizia-cadru privind MEA nu prevede obligația de a retrage un MEA dacă un stat membru refuză executarea acestuia, întrucât alte state membre ar putea încă să îl execute. Prin urmare, MEA și alerta corespunzătoare în SIS rămân în vigoare ca atare, cu excepția cazului în care autoritatea judiciară emitentă decide să le retragă.

Cu toate acestea, ar trebui să existe întotdeauna motive legitime pentru orice MEA în vigoare. Atunci când analizează dacă să mențină sau nu un MEA după ce un stat membru a refuzat să îl execute, autoritatea judiciară emitentă ar trebui să ia în considerare circumstanțele specifice cazului și normele naționale și dreptul Uniunii aplicabile,

inclusiv drepturile fundamentale. În special, următoarele aspecte ar putea fi luate în considerare:

(a) Este probabil ca motivul de neexecutare obligatorie pe care autoritatea judiciară de executare l-a aplicat să fie aplicat de alte state membre? Acest aspect este relevant în special în ceea ce privește principiul *ne bis in idem* [articolul 3 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA];

(b) Se respectă cerința proporționalității dacă se menține MEA (a se vedea secțiunea 2.4)?;

(c) Este MEA singura măsură susceptibilă să fie eficace (a se vedea secțiunea 2.5)?.

10.4. Revizuirea MEA care sunt în SIS de mult timp

Fiecare autoritate judiciară emitentă ar trebui să își revizuiască alertele din SIS. Ar putea fi necesar să se opereze modificări din cauza împlinirii termenelor de prescripție a infracțiunilor în cauză sau a unor evoluții relevante în procedura penală sau legislația națională care afectează situația persoanei căutate.

În conformitate cu Decizia SIS II, alertele privind persoane pot fi păstrate în SIS numai atât timp cât este necesar pentru realizarea scopurilor pentru care au fost introduse [articolul 44 alineatul (1) din Decizia SIS II]. De îndată ce nu mai există motive pentru existența unui MEA, autoritatea competentă a statului membru emitent trebuie să îl șteargă din SIS. MEA care sunt introduse în SIS vor fi menținute pe o perioadă de până la trei ani (cu excepția cazului în care acestea au fost eliberate pentru o perioadă de timp mai scurtă) și șterse automat după acest termen [articolul 44 alineatul (5) din Decizia SIS II]. Prin urmare, în orice caz, în termen de trei ani de la introducerea MEA în SIS II, autoritatea judiciară emitentă ar trebui să decidă dacă să îi prelungească durata. Statele membre pot stabili o perioadă mai scurtă de revizuire [articolul 44 alineatul (3) din Decizia SIS II].

Alertele privind MEA ar trebui să fie șterse din SIS în momentul în care persoana în cauză a fost predată.

11. DREPTURILE PROCEDURALE ALE PERSOANEI CĂUTATE

Decizia-cadru privind MEA acordă persoanei căutate o serie de drepturi procedurale. În conformitate cu articolul 11 din Decizia-cadru privind MEA, persoana căutată are dreptul de a fi informată despre MEA și despre conținutului acestuia, precum și despre posibilitatea de a consimți la predare, și despre dreptul de a beneficia de asistență din partea unui avocat și a unui interpret. Aceste drepturi ar trebui să fie oferite în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare. În plus, diverse dispoziții din Decizia-cadru privind MEA acordă drepturilor persoanei căutate, în special articolul 4a alineatul (2) (dreptul la informare cu privire la hotărârile pronunțate *in absentia*), articolul 13 alineatul (2) (consiliere juridică pentru a lua decizia de a consimți la predare), articolul 14 și articolul 19 (dreptul de a fi audiat), articolul 23 alineatul (5) (eliberarea la expirarea termenelor pentru predarea persoanei).

Aceste drepturi sunt consolidate în instrumente specifice privind garanțiile procedurale, astfel cum se explică în secțiunile 11.1-11.8.

11.1. Dreptul la servicii de interpretare și traducere

Dreptul la servicii de interpretare și traducere se aplică executării unui MEA, astfel cum se prevede în Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale[45].

În conformitate cu articolul 2 alineatul (7) din Directiva 2010/64/UE, autoritățile competente ale statului membru de executare trebuie să respecte următoarele drepturi față de orice persoană care face obiectul MEA și care nu vorbește sau nu înțelege limba de procedură:

(a) dreptul la interpretare, fără întârziere, în cadrul procedurii penale, în fața organelor de cercetare și a autorităților judiciare, inclusiv în cadrul interogatoriilor efectuate de poliție, al tuturor audierilor în fața instanței și al eventualelor audieri intermediare;

(b) dreptul la servicii de interpretare pentru comunicarea dintre persoanele suspectate sau acuzate și avocații acestora, în legătură directă cu orice interogatoriu sau audiere pe parcursul procedurii sau cu introducerea unei căi de atac sau a altor cereri de natură procedurală;

(c) dreptul de a contesta o decizie prin care se constată că nu este necesară interpretarea și posibilitatea de a depune plângeri în cazul în care calitatea serviciilor de interpretare nu este suficientă pentru a garanta caracterul echitabil al procedurii.

În conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2010/64/UE, autoritățile competente ale statului membru de executare trebuie să pună la dispoziția oricărei persoane care face obiectul unor astfel de proceduri pentru executarea MEA și care nu vorbește sau nu înțelege limba de procedură o traducere scrisă a MEA. În mod excepțional, se poate furniza o traducere orală sau un rezumat oral, cu condiția ca o astfel de traducere orală sau rezumat oral să nu prejudicieze caracterul echitabil al procedurii.

Interpretarea și traducerea trebuie să fie de o calitate suficientă pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor, în special prin asigurarea faptului că persoanele suspectate sau acuzate au înțeles acuzațiile care li se aduc și pot să își exercite dreptul la apărare. Este, de asemenea, important să se ia act de faptul că statele membre trebuie să suporte costurile legate de interpretare și traducere, indiferent de rezultatul procedurii.

11.2. Dreptul la informare

Dreptul la informare în scris cu privire la drepturile de care beneficiază persoanele arestate în momentul arestării, astfel cum se prevede în Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale[46] se aplică în scopul executării unui MEA.

În conformitate cu articolul 5 din Directiva 2012/13/EU, persoanelor care sunt arestate în scopul executării unui MEA li se furnizează cu promptitudine o notă privind drepturile

[45] JO L 280, 26.10.2010, p. 1. Danemarca nu are obligații în temeiul acestei directive.

[46] JO L 142, 1.6.2012, p. 1. Danemarca nu are obligații în temeiul acestei directive.

corespunzătoare, cuprinzând informații despre drepturile lor în conformitate cu legislația de punere în aplicare a Deciziei-cadru privind MEA în statul membru de executare. Un model orientativ de Notă privind drepturile este prevăzut în anexa II la Directiva 2012/13/EU (și reluat în anexa IX la prezentul manual).

Atunci când sunt furnizate informații, acest lucru se consemnează utilizându-se procedura de înregistrare din statul membru în cauză. Suspecții sau persoanele puse sub acuzare au dreptul să atace orice nefurnizare sau refuz de a furniza informații, în conformitate cu procedurile din legislația națională.

11.3. Dreptul de a fi asistat de un avocat

Dreptul de a fi asistat de un avocat se aplică persoanelor care fac obiectul unui MEA, astfel cum se prevede în Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate[47].

Persoana care face obiectul unui MEA are dreptul la asistență din partea unui avocat în statul membru de executare, din momentul arestării bazate pe MEA [articolul 10 alineatul (1), (2) și (3) din Directiva 2013/48/EU]. În ceea ce privește conținutul dreptului la asistență din partea unui avocat în statul membru de executare, persoana căutată are următoarele drepturi:

(a) dreptul de a avea acces la un avocat se aplică la momentul oportun și astfel încât să permită persoanei căutate să își exercite drepturile în mod efectiv și, în orice caz, fără întârzieri nejustificate de la momentul lipsirii de libertate;

(b) persoanele căutate au dreptul de a se întâlni și de a comunica cu avocatul care le reprezintă și

(c) acestea vor avea dreptul ca avocatul lor să fie prezent și, în conformitate cu procedurile din dreptul intern, să participe la o audierea efectuată de autoritatea judiciară de executare.

În plus, persoanele căutate au dreptul de a numi un avocat în statul membru emitent [articolul 10 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2013/48/EU]. Rolul avocatului este de a oferi asistență avocatului din statul membru de executare, furnizându-i informații și consultanță, pentru a permite persoanei căutate să își exercite efectiv drepturile în temeiul Deciziei-cadru privind MEA.

11.4. Dreptul de a informa o persoană terță cu privire la lipsirea de libertate

Persoana care face obiectul unui MEA are dreptul, din momentul arestării în statul membru de executare, de a informa cel puțin o persoană, desemnată de aceasta, de exemplu o rudă sau un angajator, cu privire la privarea sa de libertate, fără întârzieri nejustificate[48].

---

47 JO L 294, 6.11.2013, p. 1. Termenul de transpunere a directivei a fost 27 noiembrie 2016. Danemarca, Regatul Unit și Irlanda nu au obligații în temeiul acestei directive.

48 Articolul 5 din Directiva 2013/48/UE.

11.5. Dreptul de a comunica cu persoane terțe

Persoana care face obiectul unui MEA, din momentul arestării în statul membru de executare, are dreptul de a comunica fără întârzieri nejustificate cu cel puțin o terță persoană, desemnată de aceasta, cum ar fi o rudă[49].

11.6. Dreptul de a comunica cu autoritățile consulare

Persoana care face obiectul unui MEA și nu are cetățenia statului membru de executare are dreptul, din momentul arestării în statul membru de executare, de a informa autoritățile consulare ale statului de cetățenie cu privire la privarea sa de libertate, fără întârzieri nejustificate, și de a comunica cu respectivele autorități[50].

Aceasta are, în plus, dreptul de a fi vizitată de autoritățile consulare ale statului său, dreptul de a conversa și de a coresponda cu acestea și de a beneficia de reprezentare juridică din partea autorităților consulare.

11.7. Drepturi specifice pentru copii

Garanțiile speciale pentru copiii care fac obiectul unui MEA se aplică din momentul arestării acestora în baza unui MEA în statul membru de executare[51]. Acestea vizează în special:

(a) dreptul la informare;

(b) dreptul copilului ca titularul răspunderii părintești să fie informat;

(c) dreptul de a fi asistat de un avocat;

(d) dreptul la examinare medicală;

(e) dreptul la tratament specific în cazul privării de libertate;

(f) dreptul la protecția vieții private;

(g) dreptul copilului de a fi însoțit de titularul răspunderii părintești în cursul procedurii.

11.8. Dreptul la asistență judiciară

Dreptul la asistență judiciară se aplică persoanelor care fac obiectul unui MEA, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și

---

49 Articolul 6 din Directiva 2013/48/UE.

50 Articolul 7 din Directiva 2013/48/UE.

51 Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale, (JO L 132, 21.5.2016, p. 1). Termenul de transpunere a directivei este 11 iunie 2019. Danemarca, Regatul Unit și Irlanda nu au obligații în temeiul acestei directive.

persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare[52].

Persoana care face obiectul unui MEA are dreptul la asistență judiciară în statul membru de executare din momentul arestării bazate pe MEA până în momentul predării sau până când decizia de a nepredare devine definitivă [articolul 5 alineatul (1) din Directiva (EU) 2016/1919].

În plus, persoanele căutate care își exercită dreptul de a numi un avocat în statul membru emitent care să asiste avocatul din statul membru de executare, în conformitate cu articolul 10 alineatele (4) și (5) din Directiva 2013/48/UE, au dreptul la asistență judiciară în statul membru emitent în măsura în care asistența juridică este necesară pentru a garanta accesul efectiv la justiție [articolul 5 alineatul (2) din Directiva (EU) 2016/1919].

În ambele cazuri, statele membre pot aplica criteriile pentru verificarea mijloacelor de care dispune persoana prevăzute la articolul 4 alineatul (3) din Directiva (EU) 2016/1919, care se aplică *mutatis mutandis* asistenței judiciare în procedurile privind MEA [articolul 5 alineatul (3) din directiva menționată]. O astfel de verificare ar trebui să țină seama de toți factorii relevanți și obiectivi, cum ar fi veniturile, capitalul, situația familială a persoanei în cauză, precum și costurile asistenței juridice din partea unui avocat și nivelul de trai din statul membru respectiv, pentru a se stabili dacă, în conformitate cu criteriile aplicabile în acel stat membru, persoana căutată nu dispune de resurse suficiente pentru a beneficia de asistență juridică din partea unui avocat.

[52] JO L 297, 4.11.2016, p. 1. Termenul de transpunere a directivei este 25 mai 2019. Danemarca, Regatul Unit și Irlanda nu au obligații în temeiul acestei directive.

ANEXA I - Decizia-cadru privind MEA, consolidare neoficială[1]

Textul în limba română al Deciziei-cadru privind MEA

DECIZIA-CADRU A CONSILIULUI

din 13 iunie 2002

privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele member

(2002/584/JAI)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 literele (a) și (b) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei[2],

având în vedere avizul Parlamentului European[3],

întrucât:

(1) În conformitate cu concluziile Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul (35), ar trebui să fie eliminată, între statele membre, procedura formală de extrădare pentru persoanele care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive și să fie accelerate procedurile de extrădare privind persoanele bănuite că ar fi săvârșit o infracțiune.

(2) Programul de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoaşterii reciproce a deciziilor penale prevăzut la punctul (37) din concluziile Consiliului de la Tampere şi adoptat de Consiliu la 30 noiembrie 2000[4], menționează aspectul executării reciproce a mandatelor de arestare.

(3) Toate statele membre sau anumite state membre sunt părți la diferite convenții în domeniul extrădării, printre care Convenția europeană privind extrădarea

---

1 Această consolidare neoficială conține numai considerentele Deciziei-cadru 2002/584/JAI. Ea nu cuprinde considerentele Deciziei-cadru 2009/299/JAI, care a modificat Decizia-cadru 2002/584/JAI.

2 JO C 332 E, 27.11.2001, p. 305.

3 Aviz emis la 9 ianuarie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

4 JO C 12 E, 15.1.2001, p. 10.

din 13 decembrie 1957 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977. Țările nordice au legi de extrădare cu conținut identic.

(4) De asemenea, următoarele trei convenții, privind, în totalitate sau parțial, extrădarea, au fost aprobate de statele membre și fac parte din acquis-ul Uniunii: Convenția din 14 iunie 1985 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 19 iunie 1990 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune[5] (cu privire la statele membre care sunt părți la convenția menționată anterior), Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene din 10 martie 1995[6] și Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene din 27 septembrie 1996[7].

(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

(6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept „piatra de temelie” a cooperării judiciare.

(7) Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

(8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.

(9) Rolul autorităților centrale în executarea unui mandat european de arestare trebuie să se limiteze la un sprijin practic și administrativ.

---

5 JO L 239, 22.9.2000, p. 19.
6 JO C 78, 30.3.1995, p. 2.
7 JO C 313, 13.10.1996, p. 12.

(10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, constatată de Consiliu, în aplicarea articolului 7 alineatul (1) din tratatul menționat anterior și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.

(11) Mandatul european de arestare ar trebui să înlocuiască, în relațiile dintre statele membre, toate instrumentele anterioare privind extrădarea, inclusiv dispozițiile titlului III din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen cu privire la aceste aspecte.

(12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, și reflectate în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene[8], în special în capitolul VI. Nimic din prezenta decizie-cadru nu poate fi interpretat ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări sau de a pedepsi o persoană pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală, sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

Prezenta decizie-cadru nu împiedică un stat membru să aplice normele sale constituționale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.

(13) Nimeni nu ar trebui să fie îndepărtat, expulzat sau extrădat către un stat în care există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau la altor pedepse ori tratamente inumane sau degradante.

(14) Având în vedere că toate statele membre au ratificat Convenția Consiliului Europei pentru protecția persoanelor privind prelucrarea automată a datelor personale din 28 ianuarie 1981, este necesar ca datele cu caracter personal prelucrate în cadrul punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru să fie protejate, în conformitate cu principiile respectivei convenții,

[8] JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

CAPITOLUL 1

PRINCIPII GENERALE

Articolul 1

Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia

1. Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

2. Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

3. Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 2

Domeniul de aplicare a mandatului european de arestare

1. Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.

2. Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

   – apartenența la o organizație criminală;

   – terorismul;

   – traficul de persoane;

   – exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

   – traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;

– traficul ilicit de arme, muniție și materiale explozive;

– corupția;

– frauda, inclusiv frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;

– spălarea produselor infracțiunii;

– falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

– criminalitatea informatică;

– infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

– facilitarea intrării și a șederii ilegale;

– omuciderea voluntară, loviturile și vătămările corporale grave;

– traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

– răpirea, sechestrarea și luarea de ostateci;

– rasismul și xenofobia;

– jafurile organizate sau armate;

– traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;

– înșelăciunea;

– racketul și extorcarea de fonduri;

– contrafacerea și pirateria produselor;

– falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;

– falsificarea mijloacelor de plată;

– traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;

– traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;

– traficul de vehicule furate;

– violul;

– incendierea cu intenție;

– infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;

– sechestrarea ilegală de aeronave şi nave;

– sabotajul.

3. Consiliul poate decide în orice moment, hotărând în unanimitate şi după consultarea Parlamentului European, în condiţiile prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, să adauge alte categorii de infracţiuni la lista inclusă la alineatul (2) din prezentul articol. Consiliul examinează, pornind de la raportul prezentat de Comisie, în temeiul articolului 34 alineatul (3), dacă această listă trebuie extinsă sau modificată.

4. Pentru alte infracţiuni decât cele prevăzute la alineatul (2), predarea poate fi subordonată condiţiei ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracţiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea acesteia.

Articolul 3

Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare

Autoritatea judiciară a statului membru de executare (denumită în continuare „autoritate judiciară de executare”) refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

1. atunci când infracţiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul membru executare, atunci când acesta ar avea competenţa să urmărească această infracţiune în temeiul dreptului său penal;

2. atunci când din informaţiile aflate la dispoziţia autorităţii judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleaşi fapte, cu condiţia ca, în caz de condamnare, sancţiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare;

3. atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare nu poate, datorită vârstei sale, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea acestui mandat, în temeiul dreptului statului membru de executare.

Articolul 4

Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare

Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

1. atunci când, într-unul dintre cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (4), fapta care stă la baza mandatului european de arestare nu constituie o infracţiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare; cu toate acestea, în materie de taxe şi impozite, de vamă şi schimb valutar, executarea mandatului european de arestare nu va putea fi refuzată pe motiv că dreptul statului membru de executare nu impune acelaşi tip de taxe sau impozite sau nu conţine acelaşi

tip de norme în materie de taxe, impozite, de vamă și schimb valutar, ca și dreptul statului membru emitent;

2. atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este urmărită penal în statul membru de executare pentru aceeași faptă care stă la baza mandatului european de arestare;

3. atunci când autoritățile judiciare ale statului membru de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, fie să îi pună capăt, sau atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor;

4. atunci când s-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat membru, în conformitate cu dreptul său penal;

5. în cazul în care, din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare, rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de o țară terță, cu condiția ca, în caz de condamnare, sentința să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare;

6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;

7. atunci când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care:

   (a) în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare sau

   (b) au fost săvârşite în afara teritoriului statului membru emitent, iar dreptul statului membru de executare nu autorizează urmărirea penală pentru aceleași infracțiuni săvârșite în afara teritoriului acestuia.

Articolul 4a

Decizii pronunțate în urma unui proces la care persoana nu a fost prezentă în persoană

1. Autoritatea judiciară de executare poate refuza, de asemenea, executarea mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului membru emitent:

(a) în timp util:

(i) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit

și

(ii) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care

nu se prezintă la proces;

sau

(b) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat, numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces:

sau

(c) după ce i s-a înmânat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:

(i) a indicat în mod expres că nu contestă decizia

sau

(ii) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

sau

(d) nu i s-a înmânat personal decizia, însă:

(i) i se va înmâna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale

și

(ii) va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în mandatul de arestare european relevant.

2. În cazul în care un mandat european de arestare este emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, în condițiile menționate la alineatul (1) litera (d), iar persoana în cauză nu a primit în prealabil nicio informare oficială cu privire procedurile penale împotriva sa, această persoană ar putea solicita, atunci când este informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare, o copie a hotărârii judecătorești, înaintea începerii procedurii de predare. Imediat după primirea informațiilor privind cererea, autoritatea emitentă va furniza persoanei căutate o copie a hotărârii judecătorești, prin intermediul autorității de executare. Cererea persoanei căutate nu trebuie să întârzie procedura de predare sau decizia de a executa un mandat european de arestare. Hotărârea judecătorească îi este furnizată persoanei în cauză numai în scop informativ; aceasta nu va fi considerată o notificare formală a hotărârii judecătorești și nici nu va declanșa curgerea termenelor aplicabile pentru solicitarea unei noi proceduri de judecată sau a unui apel.

3. În cazul în care persoana predată în condițiile menționate la alineatul (1) litera (d) a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, detenția persoanei respective care așteaptă rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac este revizuită în conformitate cu legislația statului membru emitent, până la finalizarea procedurilor, fie în mod regulat, fie la solicitarea persoanei în cauză. O astfel de revizuire va prevedea, în special, posibilitatea de a suspenda sau întrerupe detenția. Rejudecarea cauzei sau promovarea căii de atac vor începe în timp util, după predare.

Articolul 5

Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale

Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

1. [eliminat]

2. în cazul în care infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de

libertate cu caracter permanent, executarea respectivului mandat poate fi supusă condiției ca sistemul juridic al statului membru emitent să prevadă dispoziții care permit o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau cel târziu după douăzeci de ani – sau aplicarea unor măsuri de clemență pe care persoana le poate solicita, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri;

3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

Articolul 6

Stabilirea autorităților judiciare competente

1. Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

2. Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

3. Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 7

Recursul la autoritatea centrală

1. Fiecare stat membru poate desemna o autoritate centrală sau, atunci când sistemul juridic al acestuia prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a asista autoritățile judiciare competente.

2. Un stat membru poate, în cazul în care se dovedește necesar din motive de organizare a sistemului său judiciar, să încredințeze autorității sau autorităților sale centrale transmiterea și primirea administrative a mandatelor europene de arestare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale în legătură cu acestea.

Statul membru care dorește să utilizeze posibilitățile prevăzute în prezentul articol comunică Secretariatului General al Consiliului informațiile referitoare la autoritatea centrală sau la autoritățile centrale desemnate. Aceste indicații sunt obligatorii pentru toate autoritățile statului membru emitent.

Articolul 8

Conținutul și forma mandatului european de arestare

1. Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

   (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;

   (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;

   (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;

   (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;

   (e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune;

   (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;

   (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.

2. Mandatul european de arestare trebuie să fie tradus în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statului membru de executare. Orice stat membru poate, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau ulterior, să indice, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că acceptă o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene.

CAPITOLUL 2

PROCEDURA DE PREDARE

Articolul 9

Transmiterea unui mandat european de arestare

1. În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana căutată, autoritatea judiciară emitentă poate transmite direct autorității judiciare de executare mandatul european de arestare.

2. Autoritatea judiciară emitentă poate decide, în toate cazurile, să semnaleze persoana căutată în Sistemul de informații Schengen (SIS).

3. O astfel de semnalare este efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 95 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, din 19 iunie 1990. O semnalare în SIS are valoarea unui mandat european de arestare, însoțit de informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1).

Pentru o perioadă tranzitorie, până în momentul în care SIS va avea capacitatea să transmită toate informațiile menționate la articolul 8, semnalarea are valoare de mandat european de arestare, până la primirea originalului, în bună și cuvenită formă, de către autoritatea judiciară de executare.

Articolul 10

Procedura de transmitere a unui mandat european de arestare

1. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta efectuează cercetările necesare, în special prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene[9], în vederea obținerii acestei informații de la statul membru de executare.

2. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă dorește acest lucru, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului securizat de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene.

3. În cazul în care nu este posibil să se recurgă la SIS, autoritatea judiciară emitentă poate face apel la serviciile Interpolului pentru a comunica mandatul european de arestare.

4. Autoritatea judiciară emitentă poate transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc sigur care permite obținerea unei urme scrise a transmiterii, în condiții care să-i permită statului membru de executare să verifice autenticitatea acestuia.

5. Toate dificultățile legate de transmiterea sau de autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea mandatului european de arestare sunt soluționate prin contacte directe între autoritățile judiciare implicate sau, după caz, prin intervenția autorităților centrale ale statelor membre.

6. În cazul în care autoritatea care primește un mandat european de arestare nu este competentă pentru a-i da curs, aceasta transmite din oficiu mandatul european de arestare autorității competente a statului său membru și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă.

[9] Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului din 29 iunie 1998 privind crearea Rețelei Judiciare Europene (JO L 191, 7.7.1998, p. 4).

Articolul 11

Drepturile persoanei căutate

1. Atunci când o persoană căutată este arestată, autoritatea judiciară de executare competentă informează această persoană, în conformitate cu dreptul intern, despre existența și conținutul mandatului european de arestare, precum și despre posibilitatea care îi este oferită de a consimți la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă.

2. O persoană căutată care este arestată în scopul executării unui mandat european de arestare are dreptul de a fi asistată de un avocat și de un interpret, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.

Articolul 12

Menținerea persoanei în detenție

Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.

Articolul 13

Consimțământul la predare

1. În cazul în care persoana arestată indică faptul că ea consimte la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de „principiul specialității”, prevăzut la articolul 27 alineatul (2), sunt date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare.

2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca acest consimțământ și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) să fie obținute în condiții care să arate faptul că persoana le-a exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest scop, persoana căutată are dreptul să fie asistată de un avocat.

3. Consimțământul și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1) sunt consemnate într-un proces-verbal, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern al statului membru de executare.

4. Consimțământul este, în principiu, irevocabil. Fiecare stat membru poate să prevadă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea, pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În acest caz, perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia nu este luată în considerare pentru stabilirea termenelor prevăzute la articolul 17. Un stat membru care dorește să recurgă la această posibilitate informează despre aceasta

Secretariatul General al Consiliului, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, și indică modalitățile în care este posibilă revocarea consimțământului, precum și oricare modificare a acestora.

Articolul 14

Audierea persoanei căutate

În cazul în care persoana arestată nu consimte la predarea sa în modul prevăzut la articolul 13, aceasta are dreptul să fie audiată de autoritatea judiciară de executare, în conformitate cu dreptul statului membru de executare.

Articolul 15

Decizia de predare

1. Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.

2. În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3 – 5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.

3. Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.

Articolul 16

Decizia în cazul concursului de cereri

1. În cazul în care mai multe state membre au emis un mandat european de arestare împotriva aceleași persoane, alegerea mandatului european de arestare care trebuie să fie executat se face de autoritatea judiciară de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele și, în special, de gravitatea relativă și de locul comiterii infracțiunilor, de datele respective ale mandatelor europene de arestare, precum și de faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

2. Autoritatea judiciară de executare poate solicita avizul Eurojust[10] pentru a face alegerea prevăzută la alineatul (1).

3. În cazul unui conflict între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare prezentată de un stat terț, decizia de acordare a priorității fie

[10] Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (JO L 63, 6.3.2002, p. 1).

mandatului european de arestare, fie cererii de extrădare, este adoptată de autoritatea competentă a statului membru de executare, ținând cont în mod corespunzător de toate circumstanțele, în special de cele prevăzute la alineatul (1), precum și de cele menționate în convenția aplicabilă.

4. Prezentul articol nu aduce atingere obligațiilor statelor membre care decurg din Statutul Curții Penale Internaționale.

Articolul 17

Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare

1. Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

2. În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 10 zile de la data consimțământului menționat anterior.

3. În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei căutate.

4. În cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu 30 de zile suplimentare.

5. Cât timp nici o decizie definitivă privind executarea mandatului european de arestare nu este luată de autoritatea judiciară de executare, aceasta se va asigura că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective a persoanei.

6. Orice refuz de a executa un mandat european de arestare trebuie să fie motivat.

7. Atunci când, în circumstanțe excepționale, un stat membru nu poate respecta termenele stabilite în prezentul articol, acesta informează Eurojust, precizând motivele întârzierii. În afară de aceasta, un stat membru care a suferit, din partea altui stat membru, mai multe întârzieri în executarea unor mandate europene de arestare, informează Consiliul despre aceasta, în scopul evaluării, la nivelul statelor membre, a punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru.

Articolul 18

Situația în așteptarea deciziei

1. Atunci când mandatul european de arestare a fost emis pentru desfășurarea urmăririi penale, autoritatea judiciară de executare trebuie:

   (a) fie să accepte audierea persoanei căutate, în conformitate cu articolul 19;

(b) fie să accepte transferul temporar al persoanei căutate.

2. Condițiile și durata transferului temporar sunt stabilite de comun acord de către autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.

3. În caz de transfer temporar, persoana trebuie să se poată întoarce în statul membru de executare pentru a asista la audierile care o privesc, în cadrul procedurii de predare.

Articolul 19

Audierea persoanei în așteptarea deciziei

1. Persoana căutată este audiată de autoritatea judiciară, asistată de o altă persoană, desemnată în conformitate cu dreptul statului membru căruia îi aparține instanța judecătorească sesizată.

2. Audierea persoanei căutate se realizează în conformitate cu dreptul statului membru de executare și în condițiile stabilite de comun acord de autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.

3. Autoritatea judiciară de executare competentă poate însărcina o altă autoritate judiciară a statului membru din care provine să participe la audierea persoanei căutate, pentru a garanta aplicarea corectă a prezentului articol și a condițiilor stabilite.

Articolul 20

Privilegii și imunități

1. Atunci când persoana căutată beneficiază de un privilegiu sau de o imunitate de jurisdicție sau de executare în statul membru de executare, termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât în cazul în care și din ziua în care autoritatea judiciară de executare a fost informată asupra faptului că acest privilegiu sau această imunitate au fost ridicate.

Statul membru de executare se asigură de faptul că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective, în momentul în care persoana nu mai beneficiază de un asemenea privilegiu sau de o asemenea imunitate.

2. Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a statului membru de executare, autoritatea judiciară de executare îi transmite o cerere în acest sens, fără întârziere. Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a altui stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi adresată de autoritatea judiciară emitentă.

Articolul 21

Conflictul de obligații internaționale

Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere obligațiilor statului membru de executare atunci când persoana căutată a fost extrădată către acest stat membru dintr-o țară terță și atunci când această persoană este protejată de dispozițiile acordului privind specialitatea, în temeiul căruia a fost extrădată. Statul membru de executare ia toate măsurile necesare pentru a solicita de îndată consimțământul statului din care a fost extrădată persoana căutată, astfel încât aceasta să poată fi predată statului membru emitent. Termenele prevăzute la articolul 17 nu încep să curgă decât din ziua în care principiul specialității încetează să se mai aplice. Până la primirea deciziei din partea statului din care a fost extrădată persoana căutată, statul membru de executare se asigură că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective.

Articolul 22

Notificarea deciziei

Autoritatea judiciară de executare notifică de îndată autorității judiciare emitente decizia privind modul în care s-a dat curs mandatului european de arestare.

Articolul 23

Termenul pentru predarea persoanei

1. Persoana căutată este predată în cel mai scurt timp, la o dată convenită între autoritățile implicate.

2. Aceasta este predată în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului european de arestare.

3. În cazul în care predarea persoanei căutate în termenul prevăzut la alineatul (2) este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritatea judiciară de executare și autoritatea judiciară emitentă iau imediat legătura una cu cealaltă și convin asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de zece zile de la noua dată convenită.

4. În mod excepțional, predarea poate fi suspendată temporar din motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor motive valabile pentru a crede că aceasta ar pune în mod evident în pericol viața sau sănătatea persoanei căutate. Executarea mandatului european de arestare are loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe. Autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre acest aspect și convine cu aceasta asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.

5. La expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2)–(4), în cazul în care persoana se mai află în detenție, ea este pusă în libertate.

Articolul 24

Predarea amânată sau condiționată

1. Autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului european de arestare, să amâne predarea persoanei căutate, pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul membru de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul european de arestare.

2. În loc să amâne predarea, autoritatea judiciară de executare poate preda temporar statului membru emitent persoana căutată, în condiții care urmează a fi stabilite de comun acord între autoritățile judiciare de executare și emitentă. Acordul se face în scris, iar toate autoritățile statului membru emitent sunt obligate să respecte condițiile acestuia.

Articolul 25

Tranzitul

1. Fiecare stat membru permite, cu excepția cazului în care folosește posibilitatea de refuz atunci când se solicită tranzitul unuia dintre resortisanții sau rezidenții săi, în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, tranzitul pe teritoriul său al unei persoane căutate care este predată, cu condiția să fi primit informații despre:

   (a) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului european de arestare;

   (b) existența unui mandat european de arestare;

   (c) natura și încadrarea juridică a infracțiunii;

   (d) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv data și locul.

   Atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de tranzit, tranzitul poate fi supus condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de tranzit, pentru a efectua acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care ar fi pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

2. Fiecare stat membru desemnează o autoritate însărcinată cu primirea cererilor de tranzit și a documentelor necesare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale privind cererile de tranzit. Statele membre comunică această desemnare Secretariatului General al Consiliului.

3. Cererea de tranzit, precum și informațiile prevăzute la alineatul (1) pot fi adresate autorității desemnate în temeiul alineatului (2), prin orice mijloc care

permite păstrarea unei urme scrise a transmiterii. Statul membru de tranzit notifică decizia sa prin același procedeu.

4. Prezenta decizie-cadru nu se aplică în cazul utilizării căilor aeriene fără escală prevăzută. Cu toate acestea, în cazul în care are loc o aterizare forțată, statul membru emitent furnizează autorității desemnate în conformitate cu alineatul (2) informațiile prevăzute la alineatul (1).

5. Atunci când tranzitul se referă la o persoană care trebuie să fie extrădată de un stat terț către un stat membru, se va aplica *mutatis mutandis* prezentul articol. În special, expresia „mandat european de arestare" va fi înlocuită cu „cerere de extrădare".

CAPITOLUL 3

EFECTELE PREDĂRII

Articolul 26

Computarea detenției executate în statul membru de executare

1. Statul membru emitent compută din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.

2. În acest scop, toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate pe baza mandatului european de arestare sunt transmise de autoritatea judiciară de executare sau de autoritatea centrală desemnată în temeiul articolului 7 autorității judiciare emitente în momentul predării.

Articolul 27

Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni

1. Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

2. Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

3. Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

(a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci şi cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deşi a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;

(b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate;

(c) procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;

(d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;

(e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;

(f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;

(g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).

4. Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.

Articolul 28

Predarea sau extrădarea ulterioară

1. Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au făcut aceeași notificare, se consideră

că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

2. În orice situație, o persoană care a fost predată statului membru emitent în temeiul unui mandat european de arestare poate, fără consimțământul statului membru de executare, să fie predată unui alt stat membru decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

(a) atunci când, deși a avut posibilitatea să o facă, persoana căutată nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în 45 de zile de la data eliberării sale definitive, sau atunci când s-a întors pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;

(b) atunci când persoana căutată acceptă să fie predată unui stat membru, altul decât statul membru de executare, în temeiul unui mandat european de arestare. Consimțământul se dă autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Este redactat astfel încât să reiasă că persoana în cauză a acționat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. Persoana căutată are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;

(c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității, în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) literele (a), (e), (f) și (g).

3. Autoritatea judiciară de executare consimte ca persoana vizată să fie predată unui alt stat membru, în conformitate cu următoarele norme:

(a) cererea de consimțământ este prezentată în conformitate cu articolul 9, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2);

(b) consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru;

(c) decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii;

(d) consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, nu mai poate fi refuzat decât pentru motivele menționate la articolul 4.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute în acesta.

4. Fără a aduce atingere alineatului (1), o persoană care a fost predată în temeiul unui mandat european de arestare nu este extrădată unui stat terț fără consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o. Acest

consimțământ este acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat membru își asumă obligații, precum și cu dreptul său intern.

Articolul 29

Predarea unor obiecte

1. La cererea autorității judiciare emitente sau din proprie inițiativă, autoritatea judiciară de executare sechestrează și predă, în conformitate cu dreptul intern, obiectele:

   (a) care pot servi ca mijloace de probă sau

   (b) care au fost dobândite de persoana căutată ca urmare a săvârșirii infracțiunii.

2. Predarea obiectelor prevăzute la alineatul (1) este efectuată chiar și în cazul în care mandatul european de arestare nu poate fi executat, ca urmare a decesului sau a evadării persoanei căutate.

3. Atunci când obiectele prevăzute la alineatul (1) sunt susceptibile de sechestru sau confiscare pe teritoriul statului membru de executare, acesta din urmă poate, în cazul în care obiectele sunt necesare unei proceduri penale în curs, să le păstreze temporar sau să le predea statului membru emitent, sub rezerva restituirii.

4. Drepturile pe care statul membru de executare sau părți terțe le-ar fi dobândit asupra obiectelor prevăzute la alineatul (1) sunt menținute. Atunci când există asemenea drepturi, statul membru emitent trimite obiectele statului membru de executare fără a percepe taxe, de îndată ce procedura penală s-a finalizat.

Articolul 30

Cheltuieli

1. Cheltuielile angajate pe teritoriul statului membru de executare pentru executarea mandatului european de arestare sunt suportate de acest stat membru.

2. Toate celelalte cheltuieli sunt în sarcina statului membru emitent.

CAPITOLUL 4

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 31

Raporturile cu alte instrumente legale

1. Fără a aduce atingere aplicării acestora în relațiile dintre statele membre și statele terțe, prezenta decizie-cadru înlocuiește, de la 1 ianuarie 2004, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în materie de extrădare, în relațiile dintre statele membre:

   (a) Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957, Protocolul adițional al acesteia din 15 octombrie 1975, al doilea Protocol adițional al acesteia din 17 martie 1978 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, în partea referitoare la extrădare;

   (b) Acordul între cele douăsprezece state membre ale Comunităților Europene privind simplificarea și modernizarea modalităților de transmitere a cererilor de extrădare, din 26 mai 1989;

   (c) Convenția privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, din 10 martie 1995;

   (d) Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, din 27 septembrie 1996;

   (e) titlul III, capitolul 4, din Convenția de punere în aplicare din 19 iunie 1990 a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune.

2. Statele membre pot continua să aplice acordurile sau aranjamentele bilaterale sau multilaterale în vigoare la data adoptării prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea obiectivelor acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare.

   Statele membre pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale după data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea conținutului acesteia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat european de arestare, în special stabilind termene mai scurte decât cele fixate la articolul 17, extinzând lista infracțiunilor prevăzute la articolul 2 alineatul (2), limitând și mai mult motivele de refuz prevăzute la articolele 3 și 4 sau scăzând pragul prevăzut la articolul 2 alineatul (1) sau (2).

Acordurile și aranjamentele menționate la alineatul (2) nu pot afecta în nici un fel relațiile cu statele membre care nu sunt părți la acestea.

Statele membre notifică Consiliului și Comisiei, în termen de trei luni de la data intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru, acordurile sau aranjamentele existente prevăzute la primul paragraf, pe care doresc să continue să le aplice.

De asemenea, statele membre notifică Consiliului și Comisiei orice acord sau aranjament nou prevăzut la paragraful (2), în termen de trei luni de la data semnării acestora.

3. În măsura în care convențiile sau acordurile prevăzute la alineatul (1) se aplică teritoriilor statelor membre sau unor teritorii pentru ale căror relații externe este responsabil un stat membru, cărora nu li se aplică prezenta decizie-cadru, aceste instrumente continuă să reglementeze relațiile existente între aceste teritorii și celelalte state membre.

Articolul 32

Dispoziție tranzitorie

1. Cererile de extrădare primite până la 1 ianuarie 2004 vor continua să fie reglementate de instrumentele existente în domeniul extrădării. Cererile primite după această dată vor fi guvernate de normele adoptate de statele membre, în temeiul prezentei decizii-cadru. Cu toate acestea, orice stat membru poate face, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru, o declarație în care să indice faptul că, în calitate de stat membru de executare, va continua să examineze, în conformitate cu sistemul de extrădare aplicabil până la 1 ianuarie 2004, cererile referitoare la fapte săvârșite înaintea unei date indicate de acesta. Această dată nu poate fi ulterioară datei de 7 august 2002. Respectiva declarație va fi publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*. Aceasta poate fi retrasă în orice moment.

Articolul 33

Dispoziții privind Austria și Gibraltarul

1. Cât timp Austria nu va modifica articolul 12 alineatul (1) din *Auslieferungs- und* Rechtshilfegesetz și până la 31 decembrie 2008, ea își va putea autoriza autoritățile judiciare de executare să refuze executarea unui mandat european de arestare, în cazul în care persoana căutată este cetățean austriac, iar faptele care stau la baza mandatului european de arestare nu sunt susceptibile de pedeapsă, în conformitate cu dreptul austriac.

2. Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

Articolul 34

Punerea în aplicare

1. Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 31 decembrie 2003.

2. Statele membre comunică Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în dreptul intern obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru. Astfel, fiecare stat membru poate indica faptul că va aplica de îndată prezenta decizie-cadru în relațiile sale cu statele membre care au făcut aceeași comunicare.

   Secretariatul General al Consiliului comunică statelor membre și Comisiei informațiile primite în aplicarea articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (2), a articolului 13 alineatul (4) și a articolului 25 alineatul (2). Acesta va asigura, de asemenea, publicarea informațiilor în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

3. Pe baza informațiilor transmise de Secretariatul General al Consiliului, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2004, un raport privind aplicarea prezentei decizii-cadru, însoțit, după caz, de propuneri legislative.

4. În cursul celui de-al doilea semestru al anului 2003, Consiliul va evalua în special aplicarea practică a dispozițiilor prezentei decizii-cadru de către statele membre, precum funcționarea SIS.

Articolul 35

Intrare în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Adoptată la Luxemburg, 13 iunie 2002.

Pentru Consiliu
Președintele
M. RAJOY BREY

ANEXA II - FORMULARUL MEA, cuprins în anexa la Decizia-cadru privind MEA

MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE[1]

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale și a executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate.

(a) Informații referitoare la identitatea persoanei căutate:

Numele: .....

Prenumele: .....

Nume avut înaintea căsătoriei, dacă este cazul: .....

Pseudonimul, dacă este cazul: .....

Sexul: .....

Cetățenia: .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Reședința și/sau adresa cunoscută: .....

.....

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (în cazul în care sunt cunoscute):

.....

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate: .....

.....

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei căutate, în cazul în care sunt disponibile și se pot transmite, sau datele persoanei care poate fi contactată în scopul obținerii acestor informații sau a unui profil ADN (în cazul în care aceste date pot fi comunicate, însă nu au fost incluse)

[1] Prezentul mandat trebuie să fie redactat sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare, atunci când acesta din urmă este cunoscut, sau în orice altă limbă acceptată de acest stat.

(b) Decizia pe care se întemeiază mandatul de arestare:

1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară cu acelaşi efect: .....
.....
Tipul: .....
.....
2. Hotărârea executorie: .....
.....
Referința: .....

(c) Indicații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care poate fi aplicată pentru infracțiunea (infracțiunile) săvârșită (săvârșite):

.....
.....

2. Durata pedepsei sau măsura de siguranță privative de libertate aplicate:

.....
Pedeapsa care rămâne de executat: .....
.....
.....

(d) Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. □ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

2. □ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm să confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

□ 3.1a. persoana a fost citată personal la … (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

☐ 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

☐ 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

☐ 3.3. persoanei i s-a înmânat personal decizia la … (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

☐ persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

☐ 3.4. persoanei nu i s-a înmânat personal decizia, dar

- decizia îi va fi înmânată personal fără întârziere după predare; și
- în momentul în care i se înmânează decizia, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și
- persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de … zile.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....

.....

(e) Infracțiunea (infracțiunile):

Prezentul mandat se referă la un total de: ..... infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au săvârșit infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei căutate

.....

.....

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil:

.....

.....

.....

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare, după caz, dacă este vorba despre una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate de cel puțin 3 ani, astfel cum sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- □ apartenența la o organizație criminală;
- □ terorismul;
- □ traficul de persoane;
- □ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- □ traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
- □ traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- □ corupția;
- □ frauda, inclusiv frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- □ spălarea produselor infracțiunii;
- □ falsificare, inclusiv falsificarea monedei euro;
- □ criminalitate informatică;
- □ infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- □ facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- □ omuciderea voluntară, loviturile și vătămările corporale grave;
- □ traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- □ răpirea, sechestrarea și luarea de ostatici;
- □ rasismul și xenofobia;
- □ jafurile organizate sau armate;
- □ traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- □ înșelăciunea;
- □ racketul și extorcarea de fonduri;
- □ contrafacerea și pirateria produselor;
- □ falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;

- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- Sechestrarea ilegală de aeronave șinave;
- sabotajul.

II. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu se înscriu în cazurile menționate la punctul I:

.....

.....

.....

(f) Alte circumstanțe pertinente în speță (informații facultative):

(NB: la acest punct se pot include observații privind extrateritorialitatea, întreruperea perioadelor limitate în timp și alte consecințe ale infracțiunii)

.....

.....

.....

(g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea şi predarea obiectelor care pot servi ca mijloace de probă:

Prezentul mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea și predarea obiectelor dobândite de persoana căutată, ca urmare a comiterii infracțiunii:

Descrierea obiectelor (şi a locului în care se află) (în cazul în care acestea sunt cunoscute):

.....

.....

.....

(h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat este/sunt pasibile de o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent sau care are (au) avut ca efect o astfel de pedeapsă sau măsură:

– sistemul juridic al statului membru emitent prevede o reexaminare a pedepsei aplicate – la cerere sau după cel puțin 20 de ani – în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri

și/sau

– sistemul juridic al statului membru emitent prevede aplicarea unor măsuri de clemență la care persoana în cauză are dreptul în temeiul dreptului sau practicii statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri.

(i) Autoritatea judiciară care a emis mandatul:
Denumirea oficială: .....

Numele reprezentantului său:[2] .....

Funcție (funcția/gradul): .....

Referința dosarului: .....
Adresa: .....

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...) .....
Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (…) .....
E-mail: .....
Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei: .....

[2] Se va menționa numele deținătorului autorității judiciare în diferitele versiuni lingvistice.

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea şi primirea administrativă a mandatelor europene de arestare:

Denumirea autorității centrale: .....
.....
Persoana de contact, după caz (funcția/gradul şi numele): .....
.....
Adresa: .....
.....
Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...) .....
Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...) .....
E-mail: .....

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului acesteia:
.....
Numele: .....
Funcția (funcția/gradul): .....
Data: .....

Ștampilă oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA III - ORIENTĂRI PRIVIND MODALITĂȚILE DE COMPLETARE A FORMULARULUI MEA

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Observații

– La completarea unui MEA se recomandă să se utilizeze instrumentul electronic de pe site-ul web al RJE. Utilizarea acestui instrumentului electronic asigură o completare a formularului la fel de ușoară ca în format Word, însă cu anumite caracteristici moderne, utile și ușor de utilizat, cum ar fi: posibilitatea de a importa direct autoritățile judiciare competente de executare din Atlasul judiciar ale RJE, obținerea textului static al formularului în limba sau limbile acceptate imediat de statul membru de executare, salvarea și trimiterea prin e-mail.

– Cu toate acestea, ar putea fi recomandabil să descărcați acest formular în format Word de pe site-ul RJE (secțiunea „Bibliotecă judiciară) în limba autorității judiciare emitente (limba dumneavoastră) și să îl păstrați pe calculatorul personal, în cazul în care nu aveți acces la site în cazuri urgente.

– Este recomandabil să descărcați acest formular de pe site-ul RJE (secțiunea „Bibliotecă judiciară) în toate limbile, mai ales în cele mai frecvent acceptate de alte state membre și să le păstrați pe calculatorul personal.

– În cazul în care folosiți formularul Word, completați-l cu ajutorul unui calculator (nu de mână). Atunci când folosiți instrumentul electronic de pe site-ul web al RJE, formularul se completează întotdeauna pe calculator.

– În cazul în care o casetă nu este relevantă, completați „nu se aplică” sau indicați în mod clar, de exemplu printr-un marcaj specific (de exemplu: —) că nu se aplică. Nu ștergeți nicio rubrică și nu modificați în niciun fel formularul MEA.

– În cazul în care există mai multe infracțiuni pentru care se aplică MEA, vă rugăm numerotați-le ca infracțiunile 1, 2, 3 etc. și mențineți numerotarea în cadrul MEA și în special în caseta (b).

Caseta (a)

Informații necesare pentru identificarea persoanei căutate

Observație:

Vă rugăm să completați toate rubricile, dacă este posibil.

(a) Informații referitoare la identitatea persoanei căutate:

Numele: ***Observație: rubrică obligatorie. Completați numele oficial anterior, dacă este cunoscut, și scrieți numele în forma din limba națională; numele nu trebuie să fie tradus. Verificați ca ordinea să fie corectă, adică nu încurcați numele cu prenumele și reverificați dacă nu există două sau mai multe persoane cu nume similare (eventual într-o ordine diferită sau mici variații) în același dosar.***

Prenumele: ***Observație: rubrică obligatorie.***

Nume avut înaintea căsătoriei, dacă este cazul:

Pseudonimul, dacă este cazul: ***Observație: includeți numele false. Indicați poreclele, în paranteză. În cazul în care persoana foloseşte o identitate falsă, această identitate trebuie inclusă în toate rubricile, de exemplu data naşterii falsă şi adresa falsă.***

Sexul: ***Observație: rubrică obligatorie.***

Cetățenia: ***Observație: rubrică obligatorie. Indicați toate cetățeniile în cazul în care persoana deține mai multe cetățenii.***

Data nașterii: ***Observație: rubrică obligatorie.***

Locul nașterii: ***Observație: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile.***

Reședința și/sau adresa cunoscută: ***Observație: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile.***

Completați cu „nu se cunoaște", în cazul în care nu există informații.
Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (în cazul în care sunt cunoscute):

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate: ***Observație: rubrică obligatorie, în cazul în care există informații disponibile. Indicați, de asemenea, dacă persoana este periculoasă şi/sau există posibilitatea ca aceasta să fie înarmată.***

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei căutate, în cazul în care sunt disponibile și se pot transmite, sau datele persoanei care poate fi contactată în scopul obținerii acestor informații sau a unui profil ADN (în cazul în care aceste date pot fi comunicate, însă nu au fost incluse) ***Notă***: ***Este obligatoriu să fie furnizate prin intermediul Interpol sau SIS, în cazul în care există informații disponibile. Aceste informații sunt esențiale pentru a avea certitudinea că a fost arestată persoana care trebuia.***

Verificați cu atenție în cazul în care două sau mai multe persoane au nume similare (eventual într-o ordine diferită sau cu mici variațiuni) în același dosar.

Caseta (b)

Informații privind decizia pe care se întemeiază MEA

Observație:

Formularul se completează în funcție de scopul propus al MEA - urmărirea penală și/sau executare după condamnare. În caseta (b) se folosește expresia „Decizia pe care se întemeiază mandatul de arestare”. Aceasta se referă la o decizie judiciară care este distinctă de MEA. Termenul „decizie judiciară” se referă la hotărârile autorităților statelor membre care administrează justiția penală, dar nu și la serviciile de poliție. Atunci când decizia care a condus la măsura de siguranță privativă de liberate a fost transformată, de exemplu, într-o hotărâre în lipsă, trebuie să fie emis un nou MEA (cu noul titlu).

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru derularea urmăririi penale)

– (b) 1. Specificați decizia pe care se întemeiază MEA (de exemplu, ordinul judecătoresc sau mandatul de arestare, emis la zz/ll/anul, prin care s-a impus o măsură coercitivă de arestare preventivă). A se nota că rubricile completate la punctul 1 din caseta (b) trebuie completate şi la punctul 1 din caseta (c).

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/hotărâri în lipsă)

– (b) 1. În cazul în care MEA este emis în cauzele soluționate prin hotărâre în lipsă, vă rugăm să specificați decizia în cauză.

– (b) 2. Faceți trimitere la decizia sau hotărârea care a devenit definitivă la zz/ll/aaaa și completați numărul cauzei și denumirea instanței care a pronunțat decizia. În unele state membre, pedepsele neexecutorii, atât timp cât se mai poate introduce o cale de atac și acestea nu sunt definitive, sunt motive de completare a casetei (b).1 și NU a casetei (b). 2.

A se nota că rubricile completate la punctul 2 din caseta (b) trebuie completate şi la punctul 2 din caseta (c).

(b) Decizia pe care se întemeiază mandatul de arestare: 1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară cu acelaşi efect: Tipul: ***Observație: specificați ordinul judecătoresc sau altă decizie judiciară și data și referința dosarului.*** 2. Hotărârea executorie: ***Observație: în cazul în care hotărârea este executorie, specificați data la care a devenit definitivă.*** Referința: ***Observație: indicați data, numărul dosarului, tipul de decizie. Referințele nu se traduc.***

Caseta (c)

Informații privind durata pedepsei/măsurii de siguranță privative de libertate

Observație:

În această casetă trebuie consemnat faptul că MEA îndeplinește cerința privind pragul pedepsei prevăzut la articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA. Pe parcursul etapei premergătoare procesului, pragul se verifică prin compararea cu pedeapsa care poate fi aplicată în principiu, iar în cazul în care s-a dispus o condamnare la o pedeapsă, pragul se verifică prin compararea cu pedeapsa efectivă. La fel ca în caseta (b), se completează cu informațiile relevante ținând cont de stadiul procedurii penale.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru derularea urmăririi penale)

– (c) 1. Se indică limita maximă de pedeapsă care poate fi aplicată. Vă rugăm să țineți seama de faptul că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1), MEA poate fi emis pentru fapte care se pedepsesc cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate al cărei prag maxim este de cel puțin 12 luni. Rubricile completate la punctul 1 din caseta (b) trebuie completate şi la punctul 1 din caseta (c).

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/hotărâri în lipsă)

– (c) 2. Indicați durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate. Vă rugăm să țineți seama de faptul că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1), un MEA poate fi emis pentru condamnări cu o durată de cel puțin 4 luni, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță privativă de libertate. Rubricile completate la punctul 2 din caseta (b) trebuie completate şi la punctul 2 din caseta (c).

– (c) 2. Indicați anii, lunile şi zilele. Trebuie să se țină seama de faptul că Decizia-cadru privind MEA nu prevede o durată minimă a pedepsei rămase pentru notificarea unui MEA. Se recomandă ca proporționalitatea emiterii unui MEA să fie analizată cu atenție în situațiile în care pedeapsa rămasă este mai mică de 4 luni, chiar dacă pedeapsa inițială era de 4 luni sau mai mare.

(c) Indicații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care poate fi aplicată pentru infracțiunea (infracțiunile) săvârșită (săvârșite):

2. Durata pedepsei sau măsura de siguranță privative de libertate aplicate: ***Observație: în cazurile în care s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau la o măsură de siguranță privativă de libertate, durata măsurii de siguranță privative de libertate poate fi nedeterminată, de exemplu o condamnare la o pedeapsă cu închisoarea cu caracter permanent sau la îngrijire psihiatrică.***

Pedeapsa care rămâne de executat: ***Observație: în cazul în care pedeapsa este pe o durată nedeterminată, dar este de cel puțin 4 luni, a se indica că rămân cel puțin 4 luni de executat.***

Caseta (d)

Cazuri în care sunt pronunțate decizii în lipsă

(d) Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. □ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

2. □ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm să confirmați existența unuia dintre

următoarele elemente:

□ 3.1a. persoana a fost citată personal la … (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

□ 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

□ 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

□ 3.3. persoanei i s-a înmânat personal decizia la … (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

□ persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie

SAU

□ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător

SAU

☐ 3.4. persoanei nu i s-a înmânat personal decizia, dar

– decizia îi va fi înmânată personal fără întârziere după predare și

– în momentul în care i se înmânează decizia, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale și

persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de … zile.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....

.....

Caseta (e)

Infracțiunile vizate

Observație:

Autoritatea judiciară emitentă decide dacă infracțiunea se încadrează într-una din cele 32 de categorii pentru care verificarea dublei incriminări nu se aplică, în conformitate cu definiția infracțiunii din dreptul penal al statului membru emitent. Nu este necesar să includeți sau să atașați textul legislației naționale în MEA. Astfel se evită și traducerea inutilă a textelor juridice.

Împrejurările speței trebuie descrise întotdeauna în mod complet, inclusiv toate informațiile relevante, astfel încât autoritățile statelor membre de executare să poată evalua aplicarea principiului specialității, și dacă se aplică motivele de refuz, cum ar fi principiul *ne bis in idem,* și normele privind prescripția.

Etapa premergătoare și etapa ulterioară procesului

– Numerotați infracțiunile vizate.

  – Păstrați aceeași numerotare ca în rubrica unde ați descris infracțiunile.

  – Vă rugăm să țineți seama de observațiile din manual privind infracțiunile accesorii atunci când decideți dacă să le includeți sau nu (secțiunea 2.3).

– Explicați exact **faptele** care justifică MEA.

  – Axați-vă pe faptele privind persoana care urmează să fie predată.

  – Furnizați întotdeauna informațiile necesare în acest scop (persoana responsabilă, gradul de participare sau de executare, locul, durata, volumul, mijloacele, prejudiciul sau vătămările provocate, intenția sau scopul, profitul etc.).

  – Descrierea faptelor ar trebui să fie doar o prezentare succintă și nu transcrierea în totalitate a unor pagini întregi de dosar. Cu toate acestea, în spețele mai complexe, în special acolo unde se aplică dubla incriminare (infracțiuni neincluse în listă), este necesară o descriere mai lungă pentru a susține aspectele principale ale faptelor. În spețele respective, se includ datele **esențiale** pentru ca autoritatea judiciară de executare să ia o decizie cu privire la MEA, în special pentru a identifica orice temei posibil de neexecutare sau în vederea aplicării principiului specialității.

  – În cazul mai multor infracțiuni, dacă este posibil, descrieți situația de fapt corelând-o cu încadrarea juridică corespunzătoare.

  – Folosiți fraze scurte, care sunt ușor de tradus.

  – O scurtă descriere va fi utilă și pentru introducerea alertelor în SIS de către biroul național SIRENE.

– Indicați **<u>încadrarea juridică</u>** a infracțiunii (ce dispozițiile ale legii penale s-au încălcat). Cu toate acestea, nu este necesar să includeți în MEA textele legale. Aceasta nu duce decât la efectuarea unor traduceri inutile.

– Dacă autoritatea judiciară emitentă recunoaște fapta ca încadrându-se în lista celor 32 de infracțiuni, iar infracțiunea este pasibilă de o pedeapsă privativă de libertate sau de o măsură de siguranță privativă de libertate cu o limită maximă de cel puțin 3 ani, trebuie să se bifeze căsuța corespunzătoare din listă.

– Se recomandă ca, dacă este posibil, pentru un MEA privind o singură persoană să se utilizeze un singur formular. În cazul în care acesta conține mai multe infracțiuni, trebuie să precizați clar (de ex. menționând „infracțiunea 1”, „infracțiunea 2”, „infracțiunea 3”, …) pentru care infracțiune se bifează fiecare căsuță [a se vedea în special caseta (b)]. A se nota că sistemul SIS va permite introducerea unei singure alerte în vederea arestării. Cu toate acestea, este posibil să se atașeze mai multe MEA pentru fiecare alertă în vederea arestării.

– În cazul mai multor MEA emise de același stat membru pe numele aceleiași persoane, nu trebuie să se considere că aceste MEA concurează între ele.

(e) Infracțiunea (infracțiunile):

Prezentul mandat se referă la un total de: ..... infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au săvârșit infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei căutate: ***Observație: din motive de claritate, în cazul în care, de exemplu, este vorba despre 3 infracțiuni, descrierile trebuie numerotate 1, 2 și 3. Utilizați fraze scurte, dar care să descrie complet și cu precizie faptele.***

……

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii/infracțiunilor și prevederile legale/codul aplicabil:

Observație: introduceți încadrarea juridică a infracțiunii și dispozițiile legii penale aplicabile încălcate.

……

……

I. Marcați căsuțele corespunzătoare, după caz, dacă este vorba despre una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate de cel puțin 3 ani, astfel cum sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- o apartenența la o organizație criminală;
- o terorismul;
- o traficul de persoane;
- o exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- o traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope;
- o traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- o corupția;
- o frauda, inclusiv frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- o spălarea produselor infracțiunii;
- o falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- o criminalitatea informatică;
- o infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- o facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- o omuciderea voluntară, loviturile și vătămările corporale grave;

- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

II. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu se înscriu în cazurile menționate la punctul (I): ***Observație: Informațiile deja furnizate anterior la litera (e) nu trebuie repetate în secțiunea II. În afară de descrierea completă, nu este nevoie de nicio informație privind legislația națională.***

Dacă circumstanțele sunt deja indicate mai sus, nu trebuie să le reluați. Nu introduceți textele legale dacă circumstanțele sunt clar identificate mai sus; utilizați această casetă numai în cazul în care se aplică dubla incriminare și dacă este necesar să se precizeze mai multe detalii privind circumstanțele față de ceea ce s-a menționat mai sus. Pentru ca un judecător să examineze dubla incriminare, nu este necesar textul legal, ci doar să cunoască circumstanțele precise ale speței, deși anumite jurisdicții solicită într-adevăr copii ale textului legislativ.

……

……

Caseta (f)

Alte împrejurări relevante (informații opționale)

Observație:

În mod normal, această casetă nu se completează.

La acest punct se pot include observații privind extrateritorialitatea, întreruperea termenului de prescripție și alte consecințe ale infracțiunii. În general, nu este necesar să se indice întreruperea termenului de prescripție, dar, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită cu mult timp în urmă, o astfel de indicație ar putea fi utilă.

Acest punct poate fi utilizat, de asemenea, în cazul în care există împrejurări speciale privind executarea MEA și se oferă alte informații care ar putea facilita executarea MEA, în pofida posibilităților de comunicare directă, de exemplu:

– observații privind restricțiile referitoare la contactele cu terți după arestare, indicații cu privire la riscul de distrugere a probelor sau la riscul de recidivă;

– circumstanțe care, în conformitate cu Decizia-cadru 2008/909/JAI, indică probabilitatea ca persoana căutată să fie transferată ulterior pentru a executa eventuala pedeapsă privativă de libertate în statul membru de executare în temeiul articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA (precum reședința, locul de muncă, legături de familie etc. în statul membru de executare);

– cererea de solicitare a consimțământului, în temeiul articolului 27 alineatul (4) din Decizia-cadru privind MEA;

– alte cereri de cooperare judiciară, de exemplu un ordin european de anchetă, care urmează să fie executate simultan;

– raportul cu alte MEA;

– acorduri privind MEA concurente încheiate între autoritățile judiciare emitente, astfel încât autoritatea judiciară de executare să fie imediat informată cu privire la acestea și să fie în măsură să țină seama de acestea, mai ales de acele acorduri la care s-a ajuns în cadrul reuniunilor de coordonare ale Eurojust;

– în conformitate cu Directiva 2013/48/UE, informații cu privire la avocatul din statul membru emitent care poate oferi asistență avocatului din statul membru de executare (avocat ales sau desemnat din oficiu);

– în conformitate cu articolul 22 din Decizia-cadru 2009/829/JAI, informații privind orice măsuri de supraveghere judiciară (încălcări ale măsurilor de supraveghere judiciară).

(f) Alte circumstanțe pertinente în speță (informații facultative):

(NB: La acest punct se pot include observații privind extrateritorialitatea, întreruperea perioadelor limitate în timp și alte consecințe ale infracțiunii).

……

……

Caseta (g)

Punerea sub sechestru

Observație:

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfăşurarea urmăririi penale)

– Descrieți pe scurt obiectul solicitat (de exemplu, un telefon mobil, un laptop, o tabletă, o armă, un act de identitate, documente de călătorie etc.). În cazul în care nu solicitați acest tip de cooperare, marcați „nu se aplică”.

– De exemplu, descrieți arma pentru care solicitați punerea sub sechestru.

– Ar trebui furnizate orice informații, dacă sunt disponibile, cu privire la alte ordine europene de anchetă sau la alte ordine de înghețare.

– Caseta (g) nu se referă la „obiecte personale”; indicați obiectele care pot constitui elemente de probă, precum un laptop, documente personale sau telefoane mobile, pentru a permite punerea sub sechestru a obiectelor.

(g)	Acest mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea şi predarea obiectelor care pot servi ca elemente de probă: Acest mandat se referă, de asemenea, la sechestrarea şi predarea obiectelor dobândite de persoana căutată, ca urmare a comiterii infracțiunii: Descrierea obiectelor (şi a locului în care se află acestea, dacă se cunoaşte): ....

Caseta (h)

Observație:

Liniuțele au fost înlocuite cu căsuțe - bifați căsuța corespunzătoare. În cazul în care legislația nu prevede pedeapsa cu închisoarea cu caracter permanent, marcați „nu se aplică”.

Etapa premergătoare procesului (MEA este emis pentru desfăşurarea urmăririi penale)

– Bifați căsuța corespunzătoare, după caz.

Etapa ulterioară procesului (MEA emis pentru executarea unei pedepse/decizii în lipsă)

– Bifați căsuța corespunzătoare, după caz.

(h) Infracțiunea/infracțiunile pentru care s-a emis mandatul este pasibilă/sunt pasibile de o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate cu caracter permanent sau care are/au ca efect o astfel de pedeapsă sau măsură:

☐ dacă sistemul juridic din statul membru care a emis mandatul prevede o revizuire a pedepsei sau a măsurii aplicate – la cerere sau cel puțin după 20 de ani – pentru ca această pedeapsă sau măsură să nu fie pusă în executare

și/sau

☐ sistemul juridic al statului membru emitent prevede aplicarea unor măsuri de clemență la care persoana în cauză are dreptul în temeiul dreptului sau practicii statului membru emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri.

Caseta (i)

Informații privind autoritatea judiciară emitentă

Observație:

– (prefixul țării) (prefixul zonei/orașului) în diferitele versiuni lingvistice se va menționa numele titularului autorității judiciare.

– Completați adresa autorității judiciare emitente.

– Completați numărul de telefon/fax/emailul autorității judiciare emitente, de preferat la care autoritatea poate fi contactată 24 de ore pe zi.

– Datele de contact pentru măsurile practice: dacă este posibil, indicați numele și datele de contact ale unui reprezentant al autorității judiciare care cunoaște o limbă străină.

(i) Autoritatea judiciară care a emis mandatul:

Denumirea oficială:.....

(prefixul țării) (prefixul zonei/orașului) .....

Funcția deținută (funcția/gradul): .....

Referința dosarului: .....

Adresa: .....

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (…).....

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (…).....

E-mail: ***Observație: indicați o adresă de email oficială care este verificată frecvent.*** .....

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei:.....

Datele de contact ale autorității centrale

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea şi primirea administrativă a mandatelor europene de arestare:

Denumirea autorității centrale: .....

....

Persoana de contact, după caz (funcția/gradul și numele): .....

....

Adresă: .....

....

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (…) .....

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (…) .....

E-mail: .....

Semnătura autorității judiciare emitente și informații cu privire la aceasta

Observație:

– Poate fi vorba despre autoritatea judiciară sau, de exemplu, despre un grefier care semnează în numele instanței.

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului acesteia:

…….....

…….....

Numele:

…….....

…….....

Funcția deținută (funcția/gradul): .....

Data: .....

Ștampilă oficială (dacă este disponibilă) ***Notă: este vorba despre ștampila oficială a autorității judiciare emitente în conformitate cu dreptul intern. Folosiți întotdeauna această ștampilă dacă este disponibilă.***

ANEXA IV - LIMBILE ACCEPTATE DE STATELE MEMBRE ÎN MOMENTUL PRIMIRII UNUI MEA

În conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA, statele membre au făcut următoarele declarații cu privire la limbile acceptate în momentul primirii unui MEA:

Austria:	limba germană sau altă limbă cu condiția reciprocității (acceptă să primească MEA în limba oficială a unui stat membru, dacă acesta acceptă să primească un MEA emis de autoritățile judiciare austriece în limba germană).
Belgia:	franceză, neerlandeză, germane.
Bulgaria:	Bulgară
Cipru:	greacă, turcă, engleză.
Republica Cehă:	cehă; în privința Republicii Slovace, Republica Cehă va accepta un MEA emis în limba slovacă sau însoțit de o traducere în limba slovacă, în timp ce în privința Austriei, Republica Cehă va accepta un MEA emis în limba germană.
Danemarca:	daneză, engleză, suedeză.
Estonia:	estonă, engleză.
Finlanda:	finlandeză, suedeză, engleză.
Franța:	Franceză
Germania:	Germania aplică principiul reciprocității (acceptă să primească MEA în limba oficială a unui stat membru, dacă acesta acceptă să primească un MEA emis de autoritățile judiciare germane în limba germană).
Grecia:	greacă
Ungaria:	maghiara sau o traducere a MEA în limba maghiară. În privința statelor membre care nu acceptă MEA exclusiv în propria limbă sau în una din limbile lor oficiale, Ungaria acceptă MEA în limba engleză, franceză sau germană sau însoțit de o traducere într-una dintre aceste limbi.
Irlanda:	irlandeză sau engleză sau o limbă indicată prin ordinul Ministerului Justiției sau MEA însoțit de o traducere în limba irlandeză sau engleză.
Italia:	italiană
Letonia:	letonă, engleză.

Lituania:	lituaniană, engleză.
Luxemburg:	franceză, germană, engleză.
Malta:	malteză, engleză.
Țările de Jos:	neerlandeză, engleză sau orice altă limbă oficială a Uniunii cu condiția furnizării în același timp a unei traduceri în limba engleză.
Polonia:	polonă
Portugalia:	portugheză
România:	română, franceză, engleză.
Slovacia:	slovacă sau, pe baza unor tratate bilaterale anterioare, limba germană pentru Austria, limba cehă pentru Republica Cehă, limba polonă pentru Polonia.
Slovenia:	Slovenă, engleză.
Spania:	spaniolă. În situația în care un MEA este emis printr-o alertă SIS, autoritatea judiciară de executare va asigura traducerea, dacă mandatul nu este în limba spaniolă.
Suedia:	suedeză, daneză, norvegiană, engleză sau o traducere într-una dintre aceste limbi.

ANEXA V — LISTA HOTĂRÂRILOR CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE REFERITOARE LA DECIZIA-CADRU PRIVIND MEA

C-303/05, Advocaten voor de Wereld (Hotărârea din 3 mai 2007)

C-66/08, Kozłowski (Hotărârea din 17 iulie 2008)

C-296/08 PPU, Santesteban Goicoechea (Hotărârea din 12 august 2008)

C-388/08 PPU, Leymann și Pustovarov (Hotărârea din 1 decembrie 2008)

C-123/08, Wolzenburg (Hotărârea din 6 octombrie 2009)

C-306/09, I.B. (Hotărârea din 21 octombrie 2010)

C-261/09, Mantello (Hotărârea din16 noiembrie 2010)

C-192/12 PPU, West (Hotărârea din 28 iunie 2012)

C-42/11, Lopes da Silva Jorge (Hotărârea din 5 septembrie 2012)

C-396/11, Radu (Hotărârea din 29 ianuarie 2013)

C-399/11, Melloni, (Hotărârea din 26 februarie 2013)

C-168/13 PPU, Jeremy F. (Hotărârea din 30 mai 2013)

C-237/15 PPU, Lanigan (Hotărârea din16 iulie 2015)

C-463/15 PPU, A. (Ordonanța din 25 septembrie 2015)

C-404/15 și C-659/15 PPU, Aranyosi și Căldăraru cauzele conexate (Hotărârea din 5 aprilie 2016)

C-108/16 PPU, Dworzecki (Hotărârea din 24 mai 2016)

C-241/15, Bob-Dogi (Hotărârea din 1 iunie 2016)

C-294/16 PPU, JZ (Hotărârea din 28 iulie 2016)

C-182/15, Petruhhin (Hotărârea din 6 septembrie 2016)

C-452/16 PPU, Poltorak (Hotărârea din10 noiembrie 2016)

C-477/16 PPU, Kovalkovas (Hotărârea din 10 noiembrie 2016)

C-453/16 PPU, Özçelik (Hotărârea din10 noiembrie 2016)

C-640/16, Vilkas (Hotărârea din 25 ianuarie 2017)

Pendinte:

C-579/15, Popławski

C-473/15 Schotthöfer & Steiner

C-191/16, Pisciotti

C-367/16, Piotrowski

C-496/16, Aranyosi

ANEXA VI — HOTĂRÂRI ALE CURȚII DE JUSTIȚIE REFERITOARE LA PRINCIPIUL *NE BIS IN IDEM*

Cauzele conexate C-187/01 și C-385/01, Gözütok și Brügge (Hotărârea din 11 februarie 2003)

Principiul *ne bis in idem*, prevăzut la articolul 54 din CAAS se aplică, de asemenea, procedurilor prin care acțiunea penală este prescrisă, precum procedurilor în discuție în acțiunile principale, prin care Ministerul Public al unui stat membru întrerupe procedura penală inițiată în statul respectiv, fără implicarea unei instanțe, odată ce inculpatul și-a îndeplinit anumite obligații și, în special, a achitat o sumă de bani stabilită de Ministerul Public.

Cauza C-469/03, Miraglia (Hotărârea din 10 martie 2005)

Principiul *ne bis in idem*, consacrat la articolul 54 din CAAS, nu se poate aplica unei decizii a autorităților judiciare dintr-un stat membru prin care se declară că un caz este închis, după ce procurorul a decis să nu inițieze urmărirea în justiție pentru simplul motiv că s-a început urmărirea penală într-un alt stat membru împotriva aceluiași inculpat și pentru aceleași fapte, fără nicio examinare pe fond a cauzei.

Cauza C-436/04, Van Esbroeck (Hotărârea din 9 martie 2006)

1. Principiul *ne bis in idem,* consacrat la articolul 54 din CAAS, trebuie să se aplice procedurii penale declanșate într-un stat contractant pentru fapte în legătură cu care o persoană a fost deja condamnată într-un alt stat contractant, chiar dacă convenția nu era încă în vigoare în acest din urmă stat la momentul la care persoana în cauză a fost condamnată, în măsura în care convenția era în vigoare în statele contractante în cauză la momentul evaluării, de către instanța sesizată cu a doua acțiune, a condițiilor de aplicabilitate a principiului *ne bis in idem*.

2. Articolul 54 din CAAS trebuie să fie interpretat în sensul că:

   – criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este cel al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;

   – actele reprimabile constând din importul și exportul de substanțe narcotice și care sunt urmărite penal în diferite state părți la convenție ar trebui, în principiu, să fie considerate „aceleași fapte”, în sensul articolului 54, aprecierea definitivă în această privință aparținând instanțelor naționale competente.

Cauza C-467/04, Gasparini și alții (Hotărârea din 28 septembrie 2006)

1. Principiul *ne bis in idem,* consacrat la articolul 54 din CAAS, se aplică unei hotărâri pronunțate de o instanță a unui stat contractant în cadrul unei acțiuni

penale, prin care inculpatul este achitat definitiv din cauza prescrierii faptei penale care a stat la baza urmăririi penale.

2. Acest principiu nu se aplică altor persoane în afară de cele împotriva cărora a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un stat contractant.

3. O instanță penală a unui stat contractant nu poate considera un bun ca fiind în regim de liberă circulație pe teritoriul național numai din motivul că o instanță penală a altui stat contractant a constatat, în legătură cu același bun, că urmărirea penală pentru infracțiunea de contrabandă este prescrisă.

4. Comercializarea bunurilor într-un alt stat membru, după ce acestea au fost importate în statul membru în care inculpatul a fost achitat, constituie un comportament care s-ar putea încadra în noțiunea de „aceleași fapte" în sensul articolul 54 din convenția menționată.

Cauza C-150/05, Van Straaten (Hotărârea din 28 septembrie 2006)

1. Articolul 54 din CAAS trebuie interpretat în sensul că:

   – criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este cel al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;

   – în cazul unor infracțiuni referitoare la substanțe narcotice, cantitățile de substanțe narcotice în cauză în cele două state contractante vizate sau persoanele cărora li se impută participarea la faptele din cele două state nu trebuie să fie identice;

   – actele reprimabile constând din importul și exportul de substanțe narcotice și care sunt urmărite penal în diferite state contractante care sunt părți la convenția respectivă ar trebui, în principiu, să fie considerate „aceleași fapte", în sensul articolului 54 din convenție, aprecierea definitivă în această privință aparținând instanțelor naționale competente.

2. Principiul *ne bis in idem*, consacrat la articolul 54 din convenție, trebuie să fie aplicat în ceea ce privește o decizie a autorităților judiciare ale unui stat contractant prin care inculpatul este achitat definitiv din lipsă de probe.

Cauza C-288/05, Kretzinger (Hotărârea din 18 iulie 2007)

1. Articolul 54 din CAAS trebuie interpretat în sensul că:

   – criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este cel al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;

   – faptele care constau în primirea de tutun străin de contrabandă într-un stat contractant, importul acestei mărfi în alt stat contractant și aflarea în

posesia acestei mărfi, caracterizate prin faptul că inculpatul, care a fost urmărit penal în cele două state contractante, a avut de la bun început intenția de a transporta tutunul, după ce mai întâi a intrat în posesia sa, la o destinație finală, traversând mai multe state contractante, constituie un comportament care s-ar putea încadra în noțiunea de „aceleași fapte” în sensul articolului 54. Aprecierea definitivă în această privință revine instanțelor naționale competente.

2. În sensul articolului 54 din CAAS, pedeapsa pronunțată de o instanță a unui stat contractant „a fost executată” sau „este în curs de executare” atunci când inculpatul a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea cu suspendarea executării.

3. În sensul articolului 54 din CAAS, pedeapsa pronunțată de o instanță a unui stat contractant nu trebuie considerată „executată” sau „în curs de executare” atunci când inculpatul a fost pentru scurt timp reținut și/sau în arest preventiv până la proces, iar această perioadă va fi luată în calcul ulterior, dacă este cazul, la executarea unei eventuale pedepse cu închisoarea în conformitate cu legislația statului în care a fost pronunțată hotărârea.

4. Faptul că un stat membru în care o persoană a fost condamnată printr-o hotărâre definitivă și obligatorie în temeiul legislației sale naționale poate emite un MEA pentru arestarea acestei persoane în scopul de a executa pedeapsa în conformitate cu Decizia-cadru privind MEA nu are nicio consecință asupra noțiunii de „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.

Cauza C-367/05, Kraaijenbrink (Hotărârea din 18 iulie 2007)

Articolul 54 din CAAS trebuie interpretat în sensul că:

– criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este cel al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;

– fapte diferite constând în principal, pe de o parte, în deținerea într-un stat contractant a unor sume de bani provenite din traficul de substanțe narcotice și, pe de altă parte, în convertirea sumelor de bani obținute de asemenea dintr-un astfel de trafic la casele de schimb valutar situate într-un alt stat contractant nu trebuie considerate „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAS numai prin prisma faptului că instanța națională competentă constată că respectivele fapte sunt legate între ele prin aceeași rezoluție infracțională;

– instanța națională respectivă este cea care trebuie să aprecieze dacă gradul de identitate și conexitate dintre toate circumstanțele reale care trebuie comparate este de natură să permită constatarea că este vorba de „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAAS, având în vedere criteriul relevant menționat mai sus.

Cauza C-297/07, Bourquain (Hotărârea din 11 decembrie 2008)

Principiul *ne bis in idem*, consacrat de articolul 54 din CAAS, se aplică în cazul unei proceduri penale declanșate într-un stat contractant pentru fapte cu privire la care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva inculpatului într-un proces pe teritoriul altui stat contractant, chiar și în cazul în care, potrivit legislației statului în care a fost condamnat, pedeapsa care i-a fost aplicată nu a putut fi niciodată direct executată, din cauza unor particularități procedurale precum cele din acțiunea principală.

Cauza C-491/07, Turanský (Hotărârea din 22 decembrie 2008)

Principiul *ne bis in idem*, consacrat de articolul 54 din CAAS, nu este aplicabil unei decizii prin care, după examinarea pe fond a cauzei cu care este sesizat, un organ al unui stat contractant dispune încetarea urmăririi penale, într-un stadiu prealabil punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane bănuite că ar fi comis o infracțiune, în cazul în care această decizie de încetare, potrivit dreptului național al acestui stat, nu stinge definitiv acțiunea penală și nu constituie astfel un impediment în calea unei noi urmăriri penale, pentru aceleași fapte, în acest stat.

Cauza C-398/12, M. (Hotărârea din 5 iunie 2014)

Articolul 54 din CAAS trebuie interpretat în sensul că o ordonanță de netrimitere în judecată care împiedică, în statul contractant în care a fost dată, o nouă urmărire penală pentru aceleași fapte împotriva persoanei care a beneficiat de ordonanța respectivă, cu excepția cazului în care intervin noi probe împotriva acestei persoane, trebuie considerată ca fiind o hotărâre definitivă, în sensul acestui articol, care împiedică desfășurarea unei noi urmăriri penale împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte într-un alt stat contractant.

Cauza C-261/09, Mantello (Hotărârea din 16 noiembrie 2010)

În scopul emiterii și al executării unui MEA, noțiunea „aceleași fapte” de la articolul 3 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA constituie o noțiune autonomă de drept al Uniunii.

În împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în care, ca răspuns la o solicitare de informații, în sensul articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru, formulată de autoritatea judiciară de executare, autoritatea judiciară emitentă, în aplicarea dreptului său național și cu respectarea cerințelor care decurg din noțiunea „aceleași fapte”, astfel cum este consacrată la articolul 3 alineatul (2) din decizia-cadru, din moment ce această primă hotărâre pronunțată în ordinea sa juridică nu constituia o hotărâre definitivă care includea actele la care se face trimitere în mandatul de arestare emis de aceasta și, prin urmare, nu se opunea urmăririi penale prevăzute în mandatul de arestare menționat, autoritatea judiciară de executare nu are niciun motiv să aplice, în legătură cu o asemenea hotărâre, motivul de neexecutare obligatorie prevăzut la articolul 3 alineatul (2) din decizia-cadru.

Cauza C-129/14 PPU, Spasic (Hotărârea din 27 mai 2014)

1. Potrivit articolul 54 din CAAS, care condiționează aplicarea principiului *ne bis in idem* de faptul ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta „să fi fost executată” sau „să fie în curs de executare”, este compatibil cu articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în care acest principiu este consacrat.

2. Articolul 54 din CAAS trebuie să fie interpretat în sensul că simpla plată a unei amenzi de către o persoană condamnată prin aceleași decizie a unei instanțe dintr-un alt stat membru la o pedeapsă privativă de libertate care nu a fost notificată nu este suficientă pentru a se considera că pedeapsa „a fost executată” sau „este în curs de executare” în sensul acestei dispoziții.

Cauza C-486/14, Kossowski (Hotărârea din 29 iunie 2016)

Principiul *ne bis in idem* prevăzut la articolul 54 din CAAS, interpretat în lumina articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretat în sensul că o decizie a parchetului de încetare în mod definitiv a urmăririi penale, sub rezerva redeschiderii sau a anulării sale, fără să fi fost aplicate pedepse, nu poate fi calificată drept decizie definitivă în sensul acestor articole dacă din motivarea acestei decizii rezultă că procedura penală respectivă a fost închisă fără ca o urmărire penală aprofundată să fi fost efectuată, absența audierii victimei și a unui eventual martor reprezentând un indiciu al lipsei unei astfel de urmăriri aprofundate; în această privință, faptul că nu a fost audiată nici victima și nici un eventual martor este un indiciu că nu a avut loc o astfel de urmărire.

ANEXA VII - FORMULAR-TIP PRIVIND DECIZIA MEA

Prezentul formular nu înlocuieşte decizia de predare care trebuie transmisă în conformitate cu articolul 22 din Decizia-cadru 2002/584/JAI şi nici,dacă este cazul şi se solicită acest lucru de către autoritatea emitentă, textul integral al deciziei judiciare privind mandatul european de arestare.

<table>
<tr><td colspan="6">I.-IDENTIFICAREA MEA</td></tr>
<tr><td>REFERINȚA LA EMITERE:</td><td></td><td>REFERINȚA DE EXECUTARE:</td><td></td><td>REFERINȚA SIS:</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="2">AUTORITATEA EMITENTĂ:</td><td colspan="2"></td><td>DATA ELIBERĂRII:</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="2">AUTORITATEA DE EXECUTARE:</td><td colspan="2"></td><td>PERSOANA CĂUTATĂ</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="2">CETĂȚENIA PERSOANEI</td><td colspan="2"></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td colspan="6">II.-DECIZIA FINALĂ PRIVIND MEA</td></tr>
<tr><td colspan="6">REFERINȚA AUTORITĂȚII, HORĂRÂREA JUDECĂTOREASCĂ SAU DECIZIA nr. din DATA</td></tr>
<tr><td colspan="6">A- ☐ EXECUTATĂ:</td></tr>
<tr><td>CONSIMȚĂMÂNTUL PERSOANEI CĂUTATE (articolul 13 din Decizia-cadru privind MEA)</td><td colspan="2">☐ DA
☐ NU</td><td>RENUNȚAREA LA PRINCIPIUL SPECIALITĂȚII [articolul 13 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]</td><td>☐ DA
☐ NU</td><td>ÎN CAZUL UNEI PREDĂRI PARȚIALE, PRECIZAȚI PENTRU CE INFRACȚIUNI NU SE ACCEPTĂ MEA:</td></tr>
<tr><td rowspan="2">PERIOADA DE DETENȚIE ÎN AȘTEPTAREA PREDĂRII ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE (articolul 26 din Decizia-cadru privind MEA)</td><td rowspan="2">☐ DETENȚIA</td><td>A ÎNCEPUT LA (DATA/ ORA ARESTĂRII):</td><td rowspan="2">JUDECATA IN ABSENTIA (articolul 4a din Decizia-cadru privind MEA)</td><td rowspan="2">☐ DA</td><td rowspan="2">☐ NOTIFICARE NOUĂ
☐ JUDECATĂ NOUĂ
☐ NICIUNA DINTRE VARIANTE NU ESTE NECESARĂ (sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 4a)</td></tr>
<tr><td>S-A ÎNCHEIAT LA (DATA/ ORA ARESTĂRII):
1</td></tr>
<tr><td colspan="2">☐ NICIUNUL</td><td colspan="2">☐ NU</td></tr>
</table>

[1] Această notă de subsol se reproduce astfel: „Această dată se completează, atunci când se cunoaște, de către autoritatea de predare. Se poate completa și de către autoritatea de primire.”

<table>
<tr><td rowspan="3">GARANȚII

(articolul 5 din Decizia-cadru privind MEA)</td><td rowspan="3">☐ REEXAMINAREA PEDEPSEI DE ÎNCHISOARE CU CARACTER PERMANENT

[articolul 5 alineatul (2) din Decizia-cadru privind MEA]

☐ RETURNAREA CETĂȚENILOR SAU REZIDENȚILOR ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE

[articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru privind MEA]</td><td rowspan="3">AMÂNARE

[articolul 24 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA]</td><td rowspan="2">☐ DA</td><td>☐ PENTRU URMĂRIRE PENALĂ ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE</td></tr>
<tr><td>☐ PENTRU EXECUTAREA PEDEPSEI ÎN STATUL MEMBRU DE EXECUTARE
DURATA TOTALĂ A PEDEPSEI IMPUSE</td></tr>
<tr><td colspan="2">☐ NU</td></tr>
<tr><td colspan="2">PREDARE TEMPORARĂ</td><td colspan="3">☐ NU ☐ DA
PÂNĂ LA (DATA) [Art. 24 alin. (2) din Decizia-cadru privind MEA]</td></tr>
<tr><td colspan="3">1.1.1. MOTIVE OBLIGATORII DE REFUZ:</td><td colspan="3">1.1.2. MOTIVE ÎN TEMEIUL LEGISLAȚIEI NAȚIONALE:</td></tr>
<tr><td colspan="3">☐ Principiul NE BIS IN IDEM [Art. 3 alin. (2) din Decizia-cadru privind MEA]
☐ Persoana este MINORĂ [Art. 3 alin. (3) din Decizia-cadru privind MEA]
☐ AMNISTIE [Art. 3 alin. (1) din Decizia-cadru privind MEA]</td><td colspan="3">☐ <u>PRECIZAȚI</u>:</td></tr>
<tr><td colspan="6">III.- OBSERVAȚII:</td></tr>
<tr><td colspan="6"></td></tr>
</table>

Locul, data și semnătura autorității competente din statul membru de executare

CĂTRE AUTORITATEA COMPETENTĂ DIN STATUL MEMBRU EMITENT

ANEXA VIII — LISTA STATELOR MEMBERE A CĂROR SISTEM JURIDIC PERMITE PREDAREA PENTRU SĂVÂRSIREA UNOR INFRACȚIUNI CARE SE SANCȚIONEAZĂ CU O PEDEAPSĂ INFERIOARĂ PRAGULUI STABILIT LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1) DIN DECIZIA-CADRU PRIVIND MEA, ATUNCI CÂND ACESTEA SUNT ACCESORII FAȚĂ DE INFRACȚIUNILE PRINCIPALE ÎN MEA[1]

Republica Cehă

Danemarca

Germania

Franța

Letonia

Lituania

Ungaria

Austria

Slovenia

Slovacia

Finlanda

Suedia

[1] Lista se bazează pe răspunsurile oferite de 20 de state membre la un chestionar al Comisiei și, prin urmare, nu reflectă neapărat situația din toate statele membre. Lista oferă o prezentare generală a statelor membre în care există posibilitatea predării pentru infracțiuni accesorii. Trebuie subliniat că această posibilitate depinde de diverși factori, cum ar fi dubla incriminare, și de aprecierea de la caz la caz pe care o efectuează autoritatea judiciară de executare.

ANEXA IX - MODEL ORIENTATIV DE NOTĂ PRIVIND DREPTURILE PERSOANEI ARESTATE ÎN BAZA UNUI MEA

ANEXA II la Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale[1]

Model orientativ de Notă privind drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare

Scopul unic al acestui model este să ajute autoritățile naționale în elaborarea Notei privind drepturile. Statele membre nu sunt obligate să respecte acest model. La elaborarea Notei privind drepturile, statele membre pot modifica modelul pentru a-l adapta la normele de drept intern și pentru a adăuga alte informații utile.

A. INFORMAȚII PRIVIND MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE

Aveți dreptul să fiți informat cu privire la conținutul mandatului european de arestare în baza căruia ați fost arestat.

B. ASISTENȚĂ DIN PARTEA UNUI AVOCAT

Aveți dreptul să discutați în mod confidențial cu un avocat. Acesta nu are nicio legătură cu organele de poliție. Dacă doriți să contactați un avocat, poliția vă va ajuta. În anumite cazuri, asistența poate fi gratuită. Solicitați mai multe informații poliției.

C. INTERPRETARE ȘI TRADUCERE

Dacă nu vorbiți sau nu înțelegeți limba vorbită de organele de poliție sau de alte autorități competente, aveți dreptul de a fi asistat de un interpret, în mod gratuit. Interpretul vă poate ajuta să comunicați cu avocatul dumneavoastră și are obligația de a păstra confidențialitatea comunicării respective. Aveți dreptul la o traducere a mandatului european de arestare într-o limbă pe care o înțelegeți. În unele situații, este posibil să vi se ofere o traducere orală sau un rezumat.

D. POSIBILITATEA DE A CONSIMȚI LA PREDARE

Puteți fi de acord (sau nu) să fiți predat statului care a emis mandatul. Acordul dumneavoastră va urgenta procedura. [Completare posibilă din partea anumitor state membre: S-ar putea să fie dificil sau imposibil să vă schimbați hotărârea într-o fază ulterioară.] Cereți autorităților sau avocatului mai multe informații.

[1] JO L 142, 1.6.2012, p. 1.

E. AUDIERE

Dacă nu ați fost de acord să fiți predat, aveți dreptul la o audiere în fața autorității judiciare.